

диму су биле само силуете људи, а није могао да уочи нити је у могућности да препозна било кога од нападача. Уочио је да је било више упаљених бакљи, с тим што не може да определи колико је тачно упаљених бакљи било, а није видео никог да бакљу држи у руци, већ је само кроз маглу видео нека жаришта, а што су биле упаљене бакље и без обзира што није видео ко их је држао, оне нису могле саме стајати у ваздуху. Изјавио је да не може да се изјасни да ли је нека бакља летела, да ли је падала, била бачена, али да верује да постоје велике шансе да у таквој ситуацији вероватно јесте. Није у могућности да опише нападача који га је ударио столицом, нити да да било какав његов приближни опис, јер није видео лице те особе. Није видео да ли је још неко од француских навијача тучен столицама, јер је гледао само напред и где може да прође, а већи део догађаја дешавао се иза његових леђа. Одмах након што се затетурао и нашао се на поду, осетио је велику светлост близу врата, близу својих очију, осетио је дим и покушао је да то избегне, а затим се то -бакља- спустило низ његова леђа. Он није видео лице које је држао бакљу којом је покушао да га спржи, али је његов утисак да је неко желео да га спржи том бакљом док је лежао на стомаку. Није разазнао никакве речи, нити је чуо да је било ко нешто говорио, док су их ударили. Не може да определи колико је било удаљено место где је он пао од места где је пао покојни [REDACTED] нити да определи колико је место где је он био оборен удаљено од оградe, јер он степенице није ни видео. Обзиром да је био нападнут одмах на почетку и да је одмах након тога било јако пуно дима, он није у могућности да да опис нападача, нити је у могућности да се изјасни да ли су имали маске на лицу. У истом тренутку када је опечен бакљом, одузета му је и торбица, и то је било једно за другим и он сматра да је велика вероватноћа да је то учинила иста особа. Не може да процени колико времена је прошло од почетка туче, до тренутка када му је отета торбица, нити је приметио где одлази лице које му је торбицу одузело, да ли се вратило према делу улице где је дим, гужва, туча или је отишло у неком другом правцу, јер је лежао на стомаку и имао је већ повреду главе, а његов нападач, особа која му је одузела торбицу била је иза њега, а торбица му је одузета насилно. Објаснио је да су се од ствари у његовој торбици налазили мобилни телефон „Ајфон“ црне боје и 1 шал на коме је писало „Форца Виола“, а изјавио је да се у торбици нису налазиле слике формата личне карте, презерватив и кесице са кокаином. Не сећа се у моменту када му је одузета торбица да је још неко лежао од француских држављана, у његовој близини, не може да се изјасни да ли га је ударило, опекло и одузело му торбицу једно лице, или је било више лица, јер се то десило иза његових леђа и било је страшно брзо, једно за другим. Не може да се сети и није у стању да опише лице које га је напало, нити може да објасни и саопшти било какву карактеристику тог лица у вези висине, конституције. По његовој процени овај напад је трајао пар минута, а од момента када су они сели у башту кафеа „Ајринг паб“ до момента када је отпочео напад, прошло је између пола сата и 45 минута. Одмах након задобијених повреда видело се да је крварио, а тада је на себи имао сиву мајицу на којој је са предње стране писало 4+3, а која је имала и неку ознаку позади и била је сиве боје, а сећа се да је покојни [REDACTED] на себи имао црну мајицу. Не сећа се какве су мајице имали остали француски навијачи који су седели за столом. Одведен је у болницу, где је прошао разне лекарске прегледе, где су му зашили главу, а имао је 8 копчи на глави и многобројна нагњечења по телу. У болници је прошао многобројне прегледе, а у посету му је дошао француски конзул као и представници српске полиције и представници обезбеђења, који су му објаснили да је ситуација у

вези са Брисом била изузетно озбиљна. Наредног дана 18. септембра, у петак, око поднева изашао је из болнице, а иако је имао завој на глави због копчи, сео је у авион и око 15 часова вратио се у Француску. У Француској је добио боловање у трајању од месец дана, јер због повреда које је задобио није могао да ради, а дуже од 2 месеца је више пута недељно одлазио код лекара и у Француској је обавио лекарске прегледе, а ишао је и на сеансе код кинезитерапеута, и морао је да се подвргне психолошкој терапији која је била специјализована за жртве насиља. Није приметио из ког су правца на носилима Хитне помоћи донели [REDACTED] и једина слика које се сећа да је видео да је [REDACTED] био на носилима у амбулантним колицима. Објаснио је да натпис „Индијанс Тулуз“ означава групу навијача „Тулуза“, да је то асоцијација и да постоји нека хијерархија са председником, секретаром и благајником, да међу присутним француским држављанима, сведоцима у овом поступку има симпатизера и чланова те групе, али да нема никог ко заузима неко битно место у тој хијерархији. Покојни [REDACTED] је својевремено био члан групе „Индијанс Тулуз“, али је након тога постао члан групе „[REDACTED] а виола“, што је заправо фудбалски клуб који чине навијачи фудбалског клуба „Тулуз“. Навијачка група „Индијанс Тулуз“ је класична група навијача који заједно припремају разне врсте садржаја, који се приказују на стадионима од папира и неког другог материјала и то је група која има репутацију да ни у ком случају није проблематична и да је врло мирна. Сведок [REDACTED] је објаснио и да је на југозападу Француске јако популаран рагби и да је основни мото заједништво и пријатељство. Они у Београд нису дошли организовано као група, већ као туристи, индивидуално. Навео је да он постао председник Асоцијације Бриса Татона, која има за циљ да помогне породици [REDACTED] и да одржи једно сећање на [REDACTED]. Након што је одвезен у Ургентни центар није био у могућности да разговара са Б[REDACTED]. Са родитељима [REDACTED] су се видели у Француској. Придружио се кривичном гоњењу окривљених и изјавио да сматра да они треба да буду кажњени, а у вези имовинско правног захтева је изјавио да одштету неће тражити у Србији, већ у Француској.

Сведок [REDACTED] дао је свој исказ пред овлашћеним службеним лицима УКП-а Трећег одељења Полицијске управе за град Београд дана 18.9.2009.године, у присуству заступника ВЈТ-а и овлашћеног судског тумача за Француски језик, у виду службене белешке о обавештењу о примљеном од грађана сачињене на основу чл.504-ђ став 4 ЗКП-а која се може користити као доказ у кривичном поступку, а саслушан је и на главном претресу дана 18.6.2010.године. Из исказа сведока [REDACTED] суд је утврдио да је он био учесник овог догађаја и да је дана 17.9.2009. године седео са осталим француским држављанима, навијачима Фудбалског клуба „Тулуз“ у кафеу „Ајринг паб“ на Обилићевом венцу пре него што је на њих извршен напад. Сведок [REDACTED] је у датом обавештењу пред овлашћеним службеним лицима МУП-а и у свом исказу на главном претресу изјавио да је он навијач Француског клуба „Тулуз“, да припада навијачкој групи која прати овај клуб када гостује у страним земљама, али да нису дошли организовано да посматрају утакмицу „Партизан-Тулуз“ која се играла дана 17.9.2009. године у Београду, већ да је свако за себе организовао присуство утакмици, пут и смештај у Београду. Из Француске је допутовао авионом са шесторицом својих другова, дан пре одржавања утакмице у среду 16.09.2009.године и одесли су у хотелу „The new inn“ који се налази у улици Призренска број 1. Од среде

поподне када су стигли у Београд седели су у кафићу „Ајриш паб“ сви заједно, њих 10-ак и мирно су испијали пиће не провоцирајући никога, а између себе разговарали су на њиховом материјем-француском језику. До овог напада на њих нису имали никаквих непријатности, нико их није провоцирао, а они нису приметили ништа необично. Није му познато да је било ко од осталих навијача имао било какве непријатности, нити су приметили да их било ко на било који начин прати и уходи, и сви су према њима били јако драги, а претходне вечери када су излазили, било им је јако пријатно. Спријатељили су се са конобаром који ради у кафићу „Ајриш паб“ који се зове Александар, а који му је дана 17.9.2009. године око 14,00 часова, на његов мобилни телефон бр.0033650141017 послао СМС поруку да дођу до „Ајриш паба“, јер он завршава смену у 17,00 часова. Око 16,30 часова дошао је са својим пријатељима до овог паба где су затекли неке њихове пријатеље навијаче ФК „Тулуз“. Имали су намеру да у кафићу попију пиће, а да се после врате у своје хостеле, а затим да таксијима оду до хотела где су били смештени играчи ФК „Тулуз“, где их је чекао аутобус организован од стране њиховог клуба, који би их превезао на стадион, на утакмицу „Партизан-Тулуз“. Њих око 15 седели су у башти кафића „Ајриш паб“, тако што су заузели све столове у предњем реду. На себи нису имали обележја француског клуба „Тулуз“, јер су знали да је то опасно, и трудили су се да буду дискретни. На главном претресу није могао, због протекла времена, да се поуздано изјасни које је била боје мајца коју је на себи тада имао, ни да ли је неко од осталих навијача који су седели у башти кафеа „Ајриш паб“ имао уладљиву светло лила мајицу, наводећи да не зна, али да мисли да нико није имао такву мајицу и да су сви били обучени доста дискретно, у жељи да не провоцирају и да, оно што може са сигурношћу да тврди, је да у том тренутку није имао ниједног од обележја клуба, на којима је нешто писало. Говорили су материјем-француским језиком, а и претходне вечери су били њих око 30 окупљени у овом кафићу. Неки његови пријатељи који су раније дошли у Београд су у овом кафићу седели већ данима и он претпоставља да је могуће да је неко приметио да се они ту окупљају. Пре напада, он је у башти овог кафића седео наспрам кафића, леђима окренут ка гаражи, а покојни Брис Татон је седео са њима за столом, одмах до њега, са његове десне стране и гледао је у улаз кафеа „Ајриш паб“, а гаража је била иза њега. Пре напада није приметио ништа сумњиво, нити да неко ту шета, да гледа у њих, да их посматра, и осећали су се заиста пријатно, јер су били јако лепо примљени у Београду, било да је у питању контакт са конобаром Алексом, или са другим људима, тако да нису очекивали никакве непријатности и ништа нису приметили. Обзиром да је седео леђима окренут ка гаражи, он није видео када су им пришли навијачи „Партизана“ и он је само видео упаљену бакљу на отприлике метар удаљености од њега, коју је неко принео врату његовог пријатеља [REDACTED]. Није имао времена да погледа добро и истог тренутка се дигао, а столови су већ почели да се руше. Хтео је најпре да побегне ка кафићу који је био укосо од места где се он налазио, али је ту приметио младића у светлој дуксерици, доста крупне грађе, па се вратио на средину баште, а затим је поново погледао у том правцу где је претходно хтео да побегне и када је видео да нема никога, прошао је ту и побегао у кафић преко пута. Изјавио је да не може да препозна младића крупније грађе у светлом дуксу кога је тада уочио, да се уопште не сећа његовог лика сем да је био крупне конституције, висок младић, и обзиром да га је видео само на секунд једино се сећа да му је глава била обријана или је био јако кратко ошишан, а његову конституцију је описао

да је можда био висок 1,85м и да је можда имао око 100 килограма. Није видео да је тај младић имао нешто у руци, нити је осим упаљене бакље коју је видео приметио да је било ко од осталих нападача имао нешто у руци, јер одмах можда 20 секунди након што је упаљена бакља, он је већ био у кафићу преко пута и није имао времена да било шта примети, јер је то била ситуација која се може назвати „спасавај се ко може“ и он је успео да пређе у кафић преко пута. Није приметио да ли је покојни [REDACTED] који је седео непосредно поред њега устао у моменту када је и он устао, јер у брзини није обраћао пажњу на то шта је неко други радио, и само је гледао да се спасе. Није му било познато да ту у близини места где су седели постоји било какво степениште и у тренутку када је гледао да побегне није ишао у том правцу, јер није ни знао да ту постоје степенице, није их ни видео, а није приметио ни металну ограду и исте се не сећа, јер на то није обраћао пажњу. Побеглао је у кафић који се налази насупрот кафеа „Ајриш паб“ где су га примили и рекли су му да не говори ни француски ни енглески и поставили су га да седне у кафић и да не излази напоље, док не прође гужва, а где је он и седео све до момента док није уочио да је дошла полиција и амбулантна кола. У кафићу је седео окренут леђима и није видео ништа од онога што се дешавало испред кафића док није изашао. У кафићу је вероватно провео 10-ак минута, а када је изашао приметио је да има полиције, видео је једна амбулантна кола на путу са десне стране гледано из излаза кафића, а ту су били и полицајци. Обзиром да он није хтео да буде примећен, није хтео да се задржава већ се упутно право према свом хотелу. По изласку из овог кафића морао је да прође одмах поред кафеа „Ајриш паб“ и ту је видео да му је леђима био окренут конобар који је имао крваву главу, а он се обрадио другоме од њих кога је препознао, јер су сви конобари имали зелене мајице и питао га да нису можда пронашли његов мобилни телефон марке „Самсунг“ који је он оставио на столу када је почела туча и рекао му уколико га пронађу да је то његов телефон и наставио је ка хотелу. Видео је да је у кафеу „Ајриш паб“ сто за којим су седели био срушен, видео је разбацане столове и столице, али није видео никога ни од нападача ни од његових пријатеља, јер се трудио да не гледа ни у кога, већ да иде право ка свом хотелу. Његов је закључак да је конобар кога је видео окренутог њему леђима са крвавом главом иста особа са којом је разменио СМС поруке имајући у виду да је он једини био са њима у башти. Прошао је поред кафића који су имали тенду и сунцобране „Кока коле“, поред кафеа „Ајриш паб“ кренуо је десно у једну велику улицу у којој се налазе продавнице и дошао је до хотела. Када се вратио у хотел сазнао је да су двојица његових пријатеља одведени у болницу, а затим су они сви под пратњом отишли на утакмицу. Тек на полувремену је сазнао да је Ђисово стање јако озбиљно. Ову информацију добили су од људи из клуба који су одговорни за безбедност. Они нису одмах после утакмице отпутовати у Француску, обзиром да се овај догађај одиграо у четвртак када је била и утакмица и они су петак и суботу провели ноћ у станици милиције, а у суботу ујутру он је отпутовао у Француску. Његов је утисак да су им навијачи Партизана пришли дискретно и да су их напали изнепада.

Сведок [REDACTED] је на службеној белешци о обавештењу примљеном од грађана дагој на основу чл.504-б став 4 ЗКП-а пред овлашћеним службеним лицем УКП-а Грефег одељења у присуству заступника ВЈГ-а дана 18.9.2009. године, преко овлашћеног судског тумача за француски језик и на ранијем главном претресу, изјавио, да је навијач Француског клуба „Тулуз“, да

припада навијачкој групи која прати овај клуб када гостује у страним земљама, али да нису дошли организовано да посматрају утакмицу „Партизан-Тулуз“ која је одиграна дана 17.9.2009. године, већ да је свако за себе организовао пут, смештај и присуство на утакмици. Са петорицом својих пријатеља у Београд је дошао у понедељак 14.09.2009. године и одсели су у хостелу „The new inn“ који се налази у Призренској број 1, а раније су дошли у Србију у намери да пре утакмице обиђу град. Управо знајући да могу да испровоцирају навијаче противничког клуба, нису послали никаква обележја клуба за који навијају, тако да нису имали ни капе, ни луксернице, ни било какво обележје које би их идентификовало као припаднике навијачке групе француског клуба „Тулуз“. Од доласка у Београд углавном су свакога дана седели у кафићу „Ајриш паб“ сви заједно, њих 10-ак и мирно су испијали пиће не провоцирајући никога, при чему су између себе разговарали на њиховом матерњем-француском језику. До овог догађаја нису имали никаквих непријатности, нико их није провоцирао, нити је покушавао са њима да разговара, а нису приметили било шта необично. Напротив, разни људи који су их сретали, били су према њима изузетно гостољубиви. Спријатељили су се са конобаром који ради у кафићу „Ајриш паб“ [REDACTED], са којим су вече пре овог догађаја заједно били у дискотеци, а који је пре овог догађаја његовом другу [REDACTED] послао СМС поруку у којој је писало „Дођите у 17,00 часова, завршавам смену“ мислећи на кафић „Ајриш паб“ у коме је овај конобар радио и где су они долазили и раније. У кафић „Ајриш Паб“ отишли су око 16,30 часова у намери да попију пиће, а затим да се врате у своје хостеле пре утакмице, а из хостела да таксијима оду до хотела где су смештени играчи ФК „Тулуз“, јер их је испред хотела чекао аутобус за организован превоз од стране њиховог клуба до стадиона. Њих 17-18 седели су у башти кафића тако што су заузели све столове у предњем реду, а на себи нису имали обележја француског клуба чији су навијачи, јер су знали да је то опасно и трудили су се да буду дискретни. Није сигуран да ли је конобар [REDACTED] донео још једну туру пића коју су поручили, или је само дошао да наплати, али се сећа да се [REDACTED] у то време завршавала смена, тако да им се убрзо придружио. Он је седео за једним делом стола, а један пар је био са његове леве стране, као и гаража. Иза њега била је гаража, лицем је био окренут ка улици, а покојни [REDACTED] је седео неколико столица са његове десне стране. Он је седео при крају групе, а [REDACTED] је више седео у средини. Он је запазио да је средина улице када се изађе из кафића и када се ступи на плато. Брис Татон је од њега био удаљен онолико колико заузима отприлике један сто и један ред људи који седи са друге стране стола, а одмах иза тога је улица. Није приметио никакву ограду, ни степениште, јер на то није обраћао пажњу. Обзиром да је био окренут улици, видео је када су им пришли нападачи. Приметио је једног човека који је на себи имао црну дужу јакну, да је био висине око 185 цм, средње конституције, с тим што на њему није приметно ништа необично што се тиче обележја, али је уочио да је више пута прошао поред њих и сваки пут када је пролазио да је успоравао и гледао у њих и неком телефонирао. На себи је имао обучену јакну сиве или црне боје, а поред кафића где су седели је прошао више пута, неколико минута пре напада. Изјавио је да због протекла времена не би био у стању да ту особу препозна. Тај момак је отишао до гараже и сео на једну жардињеру, где му се придружило још једно лице, које он не би могао да опише. Из супротног правца је приметно да наилазе два мушкарца која су се у моменту, док су мирно пролазили поред њих, изненада окренули ка њима и један од њих који је био висок и без качкета је

ногом ударио и шутнуо неког од његових пријатеља, а други који је био нижи и са качкетом и који је у руци имао упаљену бакљу је кренуо ка њиховом столу. Имајући у виду брзину и начин на који се све одиграло, он нема јасну слику и све му је остало у сећању сувише магловито и чак ни након овог догађаја није у стању ни у могућности да опише младића са качкетом који је са бакљом у руци кренуо ка њиховом столу. Обзиром да је он седео наспрам кафића са леве стране, видео их је тачно како иду директно према њему, јер су били тачно наспрам њега и да долазе директно наспрам стола за којим је он седео, а приметио их је када су били на метар или два удаљени од стола за којим су седели навијачи Тулуза. У моменту када му је притрчао мушкарац кога је раније видео да је пролазио поред њих неколико пута пре самог догађаја и који је седео на жардињери код гараже, он је успео да се помери, а тада га је тај момак ногом шутнуо у пределу гениталија. Изјавио је да не би могао да се изјасни из ког правца су дошла ова двојица мушкараца од којих је један телефонирао и гледао у њих, ни да ли су они дошли из истог правца као и друга двојица који су их напали, јер је почео да обраћа пажњу на њих, тек када их је видео више пута. У тренутку када је почео да их примећује, разговарао је са једним пријатељем који је седео поред њега. По његовом мишљењу, то је било 10-ак минута пре напада и они су око 10-ак минута штетали поред њих, тако да је он имао времена да то примети, да тога постане свестан и да о томе да их је приметио исприча свом пријатељу. По његовој процени, младић који је пролазио поред њих је седео и телефонирао око 5 минута на жардињери, пре него што су наишла ова друга двојица. Непосредно након што је младић са упаљеном бакљом пришао њиховом столу, пришао је и младић који је седео на жардињери, а који га је шутнуо у пределу гениталија, тако да је он имао само толико времена да се искобела из столице и да направи пар корака можда само 5 метара напред, када се нашао директно наспрам те особе која га је шутнула, а затим је успео да побегне. Удаљио се неколико метара и бежећи два пута се окретао ка месту догађаја, а у моменту када је погледао шта се дешава у кафићу видео је дим, да лете столице на све стране, али није видео колико је било нападача, ни ко је кога ударао, ни ко је задобио повреде. Видео је само двоје њихових пријатеља који су бежали, девојку и младића без патике, а у том тренутку је било сувише хаоса, сувише дима и он није видео шта се дешава са покојним Брис Татомом. На главном претресу, у судници, изјавио је да међу присутнима окривљенима, не може да препозна ниједно лице које је видео тада на Обилићевом венцу, да није приметно како су изгледали нападачи, ни шта су имали на себи од одеће, јер се све одиграло веома брзо, да се два пута окретао ка месту догађаја док је бежао и још увек је видео дим, столице које лете, а да је од места догађаја отишао до раскрснице трчећи околним улицама, да га неко не би пратио, а на крају је дошао до места где се налази пијана и „Мек Доналдс“ где је срео и своје познанике, са којима је заједно отишао у хостел, а затим клипским аутобусом на стадион. У овом догађају он није задобио никакве повреде и лекарску помоћ стога није ни тражио. Закључио је да су их напали навијачи „Партизана“, јер је један од нападача код себе имао бакљу, а што је обележје навијача, а и из разлога што је тога дана била утакмица између ФК „Партизан“ и ФК „Тулуз“. Његово је мишљење да је овај напад био циљан на њих јер су на том месту седели само они, а у околини није било пуно гостију. О томе шта се десило са покојним [REDACTED] и осталим повређеним француским навијачима сазнао је када су стигли на стадион. На почетку утакмице је од једног свог друга који је разговарао са неким из обезбеђења стадиона, сазнао да је Брис у болници и да је

у критичном стању. Тада није знао ни како је [REDACTED] повређен, ни да ли је неко видео неко повређивање, јер су у том тренутку сазнали јако мало детаља, односно, једино то да је [REDACTED] био озбиљно повређен и у јако критичном стању. О томе како је повређен није се коментарисало, јер су тада били заједно њих неколико, који нису видели шта се десило.

Из исказа сведока [REDACTED] произилази, да је у Београд дошао са неколико својих пријатеља, дан пред утакмицу, да су тога дана остали у центру града, а да су у четвртак обишли Храм Светог Саве, Калемегдан, да су се око 17,00 часова, око 3 сата пре почетка утакмице, нашли са осталим својим пријатељима, у кафићу "Ајриш паб" где је око 30 минута по њиховом доласку у кафић на њих извршен напад. Сви су седели и причали за столом, а пар тренутака пре напада он је приметио у даљини три особе које су њему деловале сумњиво, а које он не би био у стању да опише, сем што се сећа да је једна од те три особе носила дуксерицу беле боје, на којој је плавом или црном бојом био одштампан натпис „Мичиген“. Обзиром да се у тренутку када их је запазио још ништа није десило, сем што су му ова три лица деловала чудно, он није на њих обрадио пажњу и није запамтио њихова лица. Објаснио је да су му они због више ствари деловали чудно и то најпре што их је било тројица, од којих је један кренуо и ушао у башту кафића, који се налази поред кафића у коме су они седели, а двојица су наставила даље, а затим и обзиром на то како су били обучени, јер он дуго година и често иде на утакмице, и често је на стадионима, а они су управо били обучени на начин на који се облаче људи који одлазе на стадион. Изјавио је да међу присутнима окривљенима у судници не може да препозна ниједног од те тројице младића које је уочио у њиховој близини пре напада, сем што је приметио да је младић који је на себи имао мајицу са натписом „Мичиген“, а који је кренуо у башту кафића поред кафића у коме су они седели, био средње висине, можда јаче конституције и од њега који има 31 годину је био доста млађи, кратке и светле косе, а можда и обријане главе. Када је запазио та три младића он је својим пријатељима рекао „Ја ове нешто не миришем“, а што нико није чуо. 30 секунди или минут након што је уочио ову тројицу момака, чуо је повике „Тулуз, Тулуз“, а затим је видео бакљу и били су нападнути. Он је седео у другом реду столова наспрам улаза кафића и одмах је покушао да трчи, али је пао на неки сто. Покушао је да трчи ка степеницама, али је пао једном, а када се подигао видео је младића у мајици са натписом „Мичиген“ који је имао нешто у руци, али он није уочио шта, а који се налазио горе, на степеницама. Одмах се окренуо, али је опет пао, и тада је помислио да ће га убити, али када се окренуо поново ка том младићу, он је видео да он туче неког другог, али није видео кога. Подигао се и отишао је у другом правцу, ка пасажу, пролазу који води ка Тржном центру „Миленијум“ и отрчао је до хотела. Наредног дана имао је прилику да види [REDACTED] пар минута пре операције аорте. [REDACTED] имао празан поглед. Он је стајао на крају кревета, а од њих троје [REDACTED] била најближа девојка, и он је приметио да [REDACTED] отвара уста и нагађао је шта говори, а девојка која је била поред је чула. Он није видео како је [REDACTED] задобио повреде осим што је видео да је лежао у првом реду наспрам улаза у кафић и да је тачно иза његових леђа био један суинобран који му је вероватно сметао и спречио га да побегне. Обзиром да је он 30 секунди после почетка напада већ био у пасажу „Миленијум“, он није видео ко је био у близини [REDACTED] и како је он повређен. [REDACTED] је седео тако да је иза њега било два реда столова и пролаз за пешаке између степеница и столова, а он није

видео kada je [REDACTED] ustao u momentu napada, ni da li je ustao od stola, jedina stvar koju je video je upaljena baklja kojom je povređen [REDACTED] nakon čega se on okrenuo, pao, podигао се и побегао. On je pao u sredini meђu свим stolovima, a други француски држављанин за кога је приметио да је пао, пао је између stolova и степеница, и био је удаљен од степеништа отприлике 2 метра. Он није приметио да било ко долази од степеница, да се пење степеништем, јер када се подигао након пада, видео је само оно што је било тик испред њега, а ништа више од тога, а све се десило у пар секунди. Нико му касније није испречао како је [REDACTED] доbio повреду, ни како је пао преко ове ограде, а то је видео касније као и сви други у новинама.

Сведок [REDACTED] саслушан је на ранијем главном претресу дана 18.6.2010. године. У свом исказу сведок [REDACTED] је навео да су у Београд дошли на дан његовог рођендана [REDACTED] а да је често и пре тога путовао са [REDACTED] и [REDACTED] по Европи, и да је увек све јако добро проишло. Дошли су у Србију да посете једну земљу коју нису познавали раније и да виде утакмицу. Провели су један јако пријатан дан првог дана у разгледању града, а наредног дана придружили су се у кафићу једној групи од 10-ак тулуских навијача који су тамо већ седели. Он је седео са спољне стране stola, тако да му је кафић био са леве стране, а паркинг са десне стране, и био је на најизбаченијем месту, јер је седео највише у страну у односу на остале, а [REDACTED] је био на метар и по од њега удаљен, за другим stолом. После 30 до 35 минута уочио је контуре особе која је пришла и два пута викнула „Тулуз, Тулуз“. Он је одмах схватио да ће се десити нешто непријатно. Са леве стране дошла је једна особа која је имала upalјену baklju и он је видео како је пред њим угалила baklju, а он је устао са stola и потрчао је ка паркингу. Међу присутним окривљенима у судници показао је на окривљеног Станковић Дејана кога је препознао као лице које је пред њим упалило baklju, с тим што је указао да је окривљени Станковић тада имао обријану главу. Указао је и на окривљеног Грковић Ивана као на лице на које сумња да је можда упалио baklju, али да више мисли да је то био окривљени Дејан Станковић. Изјавио је, да је потпуно сигуран да нико од осталих окривљених није лице које је тада пред њим запалило baklju. Никог од осталих окривљених није могао да препозна као лице које је у време napada видео на Обилићевом венцу. Навео је да је лице које је пред њим упалило baklju а за које он мисли да је окривљени Станковић Дејан, до тог места дошао ходајући иза особе која је викнула „Тулуз, Тулуз“, да су дошли из улице која се налази насупрам места где су они седели, да су проишли иза прве особе која је пре њих ту проишла како су прилазили, да је запалио baklju, да је проишло 2-3 секунде колико је требало да се фитиљ запали и да је том bakљом кренуо и принео је особи која је у башти кафића седела њему најближе, са његове леве стране. Видео је да је тог француског навијача почео да пали том bakљом. У том моменту он се подигао, јер иза њега није било никога и кренуо је ка паркингу, а мисли да је то гаража. Њих тројица су се попели на први спрат гараже, а он је оставио двојицу својих пријатеља и нагео се и са првог спрата гледао шта се дешава и видео је да је било дима на све стране, да је цела башта била у диму. У том тренутку су нека лица ушла у гаражу, што му је сигнализирало његов пријатељ који је био са њим, тако да су се попели на трећи спрат и изашли су до краја тог простора гараже и сакрили су се испод неких кола где су остали око 15-ак минута. Након извесног времена су сишли, али нису знали ни куда треба да изађу, а када су видели двојицу полицајаца изашли су и пратили су их да би

изашли из гараже, a затим су отишли до њиховог хостела. Није приметио за време док је трајао напад и док је посматрао овај догађај да је било који од француских навијача успео да пружи било какав отпор нападачима, ни да је било ко од француских навијача нападачима узвратио било какав ударац, јер ништа није видео. Када је дошао у хостел покушао је да позове Бриса телефоном 2-3 пута, али се он није јављао, иако му је телефон звонио, а трећи пут је неко прекинуо везу. Он је мислио да је то [REDACTED] и с тога је мислио у том тренутку да је он добро и да је заправо пратио [REDACTED] за кога је он у хостелу од Јоанела сазнао да је био повређен и који му је рекао да је видео [REDACTED] како крвари. Ни касније није чуо како је [REDACTED] повређен, а није чуо ни како је он пао са ограде, сем што су преко медија, на сајту у 3 сата ујутру или на телевизији или преко интернета, прочитали да је [REDACTED] пао са неких степеница. Изјавио је да он не зна о којим се степеницама ради, нити је приметио да ту где је седео постоје неке степенице. Из гараже, док је гледао шта се догађа, није ништа видео посебно, јер је посматрао догађај 2-3 секунде, а било је пуно дима. Није приметио да неко прескаче неку ограду или томе слично, ни да било ко трчи ка некој оградни. Дим који је настао, потиче од бакљи, а он је видео само једну бакљу да се пали и једну упаљену бакљу, и он мисли да је једна бакља могла да направи толики дим. Лице које је палило бакљу, а за које он мисли да је највероватније окривљени Станковић Дејан је у његовом видокругу било 2 до 3 секунде и обзиром да је то био тренутак када су сви устали истовремено, он није посебно уочио шта је то лице са бакљом урадило, јер је кренуо да бежи ка паркингу. Обзиром да је [REDACTED] седео преко пута њега ово лице са бакљом није прошло поред [REDACTED] пре него што је пришло његовом столу, већ је дошло пешачком улицом и налазило се између кафића и баште. Не може да прецизира и да се поуздано изјасни коме је од француских навијача нападач са бакљом пришао. Он и [REDACTED] седели су за различитим столовима, али који су се налазили један поред другог, на удаљености око 2 метра. Једино са сигурношћу може да се изјасни да нападач са бакљом није пришао никоме ко је седео са њим за столом, ни некое ко је седео за столом за којим је седео [REDACTED], већ су ту постојали један или два стола са стране између његовог и [REDACTED] стола и нападач са бакљом је пришао неком ко је седео за тим другим столом. Ово лице са бакљом када је прошло поред њега, од њега је било удаљено око 2 метра. Наредног дана је био у болници да би посетио [REDACTED] однео неке ствари [REDACTED]. Док је седео одвезли су на кревету [REDACTED] и док су били заустављени поред лифта, њему је требао минут да га препозна. Када је устао, видео је да му је лице било толико повређено да га није препознао када су га превезли поред њега. Када су отворили врата од лифта и ставили га на крај лифта, он мисли да је Брис чуо шта му говори, јер је померио главу, а затим су га спустили и рекли су му да га воде на операцију. Он није био у болници са Николом Сан Филипоом већ са друге две особе, јер су тада [REDACTED] отишли у амбасаду. Објаснио је да у Београду није дао изјаву у полицији као очевидац овог догађаја, јер је отишао дан пре осталих, а обзиром да је наредног дана неко од његових пријатеља који је давао изјаву Београдској полицији поменуо и његово име и да је рекао да је и он био ту, позван је у Француској од стране полиције, где је дао изјаву у вези овог догађаја.

Сведоци [REDACTED] саслушани су у ранијем поступку дана 9.11.2010. године путем видео-конференције из суда Трибунал

дел гранде инстанца, Републике Француске у Тулузу, у присуству представника Вишег суда у Београду, судије Драгана Милошевића и истражног судије суда Трибунал дел гранде инстанца у Тулузу [REDACTED] након несумњиво утврђеног идентитета сведока од стране представника судског органа Србије, као земље молиће, увидом у личне документе важешу личну карту сведока [REDACTED] а за сведока Себастијана увидом у путну исправу. Саслушање је обављено преко присутног сталног судског тумача за француски језик. Сведоци [REDACTED] и [REDACTED] саслушани су путем Међународне правне помоћи употребом техничких средстава за пренос слике и звука, односно путем видео-конференцијске везе, а на основу Међународне конвенције о пружању међународно правне помоћи у кривично-правним стварима и другог додатног протокола уз ову конвенцију, будући да се ради о лицима којима је пребивалиште у иностранству, да је сведок [REDACTED] који је повређен на платоу Обилићевог венца у нападу на навијаче ФК „Тулуз“ дана 17.9.2009. године након што му је достављен позив да приступи на главни претрес пред Вишим судом у Београду обавестио суд да из разлога безбедности не жели да долази у Србију, а сведок [REDACTED] није био у могућности да се појави на претресу пред Вишим судом у Београду због пословних обавеза, а чему се странке такође нису противиле.

Сведок [REDACTED] рођен је дана [REDACTED] саслушан у ранијем поступку на основу одредби чл.102, 103, 104, након положене заклетве сходно одредбама чл.106 ЗКП-а, у свом исказу је изјавио да је он навијач француског клуба „Тулуз“, да припада навијачкој групи која прати овај клуб када гостује у страним земљама, али да у Београд нису дошли организовано да посматрају утакмицу „Партизан-Тулуз“ која је одиграна дана 17.9.2009. године, већ да је свако за себе организовао пут, смештај и присуство утакмици. Са петорицом својих пријатеља он је у Београд стигао у понедељак 14.09.2009. године и одсели су у хотелу „The new inn“ који се налази у улици Призренска бр.1. Раније су дошли у Србију јер су хтели пре утакмице да обиђу град. Управо да не би испровоцирали навијаче противничког клуба, нису послали никаква обележја клуба за који навијају и нису имали ни капе, ни луксернице, нити било какво обележје које би их идентификовало као припаднике навијачке групе француског клуба „Тулуз“. Од доласка углавном су, сваког дана седели у кафићу „Ајриш паб“ сви заједно њих десетак и мирно испијали пиће, не провоцирајући никога, а између себе разговарали су на њиховом матерњем-француском језику. До овог догађаја нису имали никаквих непријатности, нико их није провоцирао, нити је покушавао са њима да разговара и нису приметили ништа необично. Спријатељили су се са конобаром овог кафића који се по његовом сећању зове [REDACTED] а који је у овом догађају исто повређен. Његови пријатељи су чак једне вечери са [REDACTED] заједно изашли у дискотеку. У овом кафићу седели су и претходног дана у башти, на истом месту. Дана 17.9.2009. године у четвртак, дошли су поново у овај кафић „Ајриш паб“ у намери да попију пиће, да се након тога врате у своје хостеле, а да после оду на утакмицу „Партизан-Тулуз“, најпре таксијима до Хотела где су били смештени играчи „Тулуза“, где их је чекао организовани аутобус од стране њиховог клуба, који би их превезао на стадион. Он није био у истом хостелу у коме су били [REDACTED] у овај кафић „Ајриш паб“ дошао је 25 минута после осталих. У башти кафића седело је њих 17-18 тако што су заузели све столове у предњем реду. [REDACTED] седео је испред

њега, а сто за којим је он седео био је у првом реду где је било спојено 3 до 4 стола, који су чинили једну линију, а иза њих су се налазила још три стола, која нису била спојена. Изјавио је да он није сигуран да ли је тај први ред столова где су они седели био ближе улазу кафића или степеништу, јер је то за њега детаљ, али мисли да су били ближе улазу у кафић од кога их је делила башта и улица, с тим што он није у то сигуран и могуће је да су били на пола пута између уласка у кафић и степеница. Неке од присутних француских навијача који су седели у башти је познавао, неке је знао само из виђења, а са некима су дошли истовремено и нису одсели у истом хотелу и он зна само њихове надимке, али не и имена. Сећа се да су од њему познатих француских држављана ту били присутни [REDACTED]

[REDACTED] други. Сећа се да је [REDACTED] тада на себи имао црну мајцу са кратким рукавима са плетеним делом око врата и рукава, а да је преко тога имао само пребачен, везан црни џемпер. [REDACTED] је седео за другим столовима, на другом крају у односу на њега. Нису на себи имали обележја француског клуба чији су навијачи, јер су знали да је то опасно, и трудили су се да буду дискретни. Није сигуран да ли је конобар [REDACTED] нео још једну туру пића коју су наручили или је само дошао да наплати, а сећа се да му се отприлике у то време завршавала смена, тако да им се и он убрзо придружио. Пошто је седео окренут улици леђима, није примећивао ништа необично, нити било каква лица која би их евентуално посматрала, или се чудно понашала. Било их је доста и причали су гласно на француском језику, тако да су људи који су пролазили могли да закључе да су странци. Ту где је он седео налазио се сунцобран и жардињера, тако да он практично није видео када су им пришли нападачи. Практично они су им пришли тихо, без буке и неочекивано. Прво што је он видео је да један од нападача удара ногом у главу [REDACTED] који је седео преко пута њега. Тај нападач је био обучен у цинс и сиву дуксерицу, а мисли да је на ногама имао беле патике. [REDACTED] је пришао са леђа и ногом на којој је имао обувену патику, ударио га је у потиљак. Са места где је седео он није могао од сунцобрана и жардињере да види главу тог лица јер је била заклоњена сунцобраном, тако да не може детаљније да га опише. Приметио је да нападачи долазе са свих страна, да су дошли главном улицом и отиозади, иза њега, а било је и других нападача који су долазили са леве и десне стране, тако да није видео нападаче који су ударали и тукли [REDACTED] који је пре почетка напада седео иза њега, нити је видео како је [REDACTED] нападнут. Били су маскирани и на лицу су имали капуљаче, шалове и качкете. Он је седео тако да је гаража била са његове леве стране. Гаражи је био окренут леђима и гледао је у кафић. Улица је била испред њега и био је на супротној страни међу првима и он и његов пријатељ са којим је дошао, седели су први до улице. [REDACTED] је био негде у средини столова, иза њега, окренут леђима, а са [REDACTED] леве стране је била гаража и он је такође леђима био окренут гаражи, с тим што је [REDACTED] у односу на њега био нешто иза и од њега је био ближе гаражи. Навео је да он тада није видео степенице и да је степенице видео тек касније на ТВ-у и по његовој процени они су седели 15 метара од степеница, с тим што су степенице биле ближе њима, а гаража је од њих била удаљенија. У односу на њега и [REDACTED], [REDACTED] је седео најближе степеницама. Одмах затим угледао је другог нападача који је запалио бакљу, а којом је почео да пали косу [REDACTED] с тим што због дима од упаљене бакље он ни овог другог нападача није видео, а и у том тренутку је и он задобио ударац у леђа највероватније неким ланцем, али није видео ко га је

ударио. Узео је столицу да би се одбранио и бацио је на једног од нападача. Он се не сећа да ли је било и других упаљених бакљи, сем једне упаљене бакље коју је видео, а сећа се само ланца, бејзбол палице, а због количине дима мисли да је била упаљена још једна бакља, али да он у то није сигуран. Он мисли да је овај ударац у леђа задобио ланцем јер су му у Француској, у болници рекли да му је повреда коју је задобио у пределу рамена и врата нанета ланцем. Након што му је предочен налаз и мишљење вештака медицинске струке о врсти повреда које су код њега констатоване приликом прегледа у Ургентном центру и мишљење вештака о механизму задобијања ове повреде и средству којим му је ова повреда нанета, изјавио је да је међу његовим повредама траг у виду неког круга и да је он имао утисак да га је та особа повредила са удаљености од око 80cm до 1 метра, да је била од њега удаљена, а што указује да му та повреда није нанета ножем и да је ипак пре повређен ланцем, а нико га није гађао нити га је погодио неким предметом. Изјавио је да им је практично истовремено пришло око 20-ак навијача, али обзиром да се све брзо одиравало, да он није видео како они изгледају, нити колико их је тачно било, и да је само видео једног са бакљом и то управо оног који је палио косу његовом другу Филипу Себеу. Није видео да још неки од нападача држи бакљу у руци, с тим што му се чини да је видео да је један од нападача у руци држао палицу. Као што је изјавио дајући обавештење овлашћеним службеним лицима у полицији. Павео је да он није видео нападача који је ударио Филипа Себеа, од сунцобрана и жардињере који су му заклањали поглед, да не може да да његов опис и да је једино уочио да је он био крупније грађе и да је као што је то и претходно изјавио, био обучен у цинс и сиву дуксерицу и да је на ногама имао биле патике. Напад је био брз и бруталан и он не зна са које су стране нападачи дошли, јер су се практично сви брзо ту створили, и нико од француских навијача није стигао ни да реагује, већ су сви почели да беже, како је ко где стигао. Мисли да су сви француски навијачи који су седели за њиховим столом кренули да беже, а да се он задржао неки тренутак јер је задобио ударац и да се последњи извукао, и да је њихов сто био први сто који је нападнут. У тренутку када је бежао, Брис Татона више није видео на лицу места и није га видео да бежи, а пошто је било хулигана који су долазили са десне стране, он претпоставља да су га можда већ тада негде ударили и бацили. Брис Татон није седео за њиховим столом, већ је био иза њега, а од Филипа Себеа удаљен 5 метара, а био је иза њега доста близу, јер је он са Брисом разговарао непосредно, пре него што су нападнути. У моменту када је он устао са стола, већ су били окољени. Он је био тада скроз са десне стране на крају, а око њега били су само нападачи. Задобио је неколико удараца и ударац ланцем и био је уплашен за Филипа Себеа, јер му је у тренутку када је бежао и одлазио, деловало да је Филип Себе најугроженији. Он од шока и изненађења није уочио да ли је тада у близини био неки сепаре, али је уочио да Филип Себе није остао да седи, већ да је након задобијеног ударца пао, али не и у ком положају се Филип Себе нашао након пада од ударца. Филип Себе је тада од њега био удаљен око 1 метар и око 15 метара од степеница. Другог нападача кога је са запаљеном бакљом угледао одмах након што је Филип Себе нападнут, не може да опише, јер је имао на лицу капуљачу и шал и виделе су му се само очи, а обзиром да се све дешавало јако брзо и изненада, он није запамтио било коју карактеристику тог лица. Филип Себе је тада седео испред њега, а особа са бакљом је дошла са десне стране и у тренутку док је Филип Себе, а након што је шутнут у главу, лежао на поду и покушавао да устане, нападач је почео да га пали том бакљом и у том моменту нападач је био испред њега, а око њих је тада

било још 5 до 6 нападача. У исказу датом на главном претресу је објаснио да бејзбол палицу он није лично видео и да стога не може да је опише, али да он мисли да је ударац по нози задобио бејзбол палицом и да он није видео како је [REDACTED] паљена коса, да последње што је видео је да је [REDACTED] пао након задобијеног ударца и да је пришао тај нападач са бакљом, а о томе како је [REDACTED] паљена коса сазнао је касније у хотелу када им је [REDACTED] причао о томе. Он је међу последњима успео да побегне, трчећи у правцу гараже која се налазила одмах иза њих. Био је крвав иза увета, а док је бежао леђима је био офренут догађају, тако да није даље видео шта се дешавало испред кафића. Видео је, док је бежао ка гаражи, да су нападачи и даље ту где су они седели. У гаражи се није задржао дуже од 5 минута, а вероватно се задржао и мање и био је у подземном делу гараже. Када је изашао из гараже нападаче више није видео, а ни било кога од његових пријатеља и он се вратио назад у хотел у коме су одсели, где је видео неке од француских навијача, који су пре напада седели у овом кафићу. За њега је цео догађај трајао не више од 30 секунди. Све је било брзо, тако да он не може никог од нападача да препозна, а то није могао ни када је давао обавештење у полицији. Сећа се једне особе која је носила качкет и ешарту, а не сећа се да ли је било још других лица са качкетом. Особа са качкетом је носила бакљу, али он није сигуран да ли је тај нападач ударио [REDACTED]. Други нападачи били су маскирани, или су имали капуљачу. Касније је по њих дошао клупски аутобус којим су отишли на стадион, где се обратио дежурном лекару за лекарску помоћ, који га је упutio у Ургентни центар. Навео је да не поседује медицинску документацију коју је негде изгубио. Он на стадиону није разговарао са осталим француским навијачима о овом догађају, а одвезен је у болницу због задобијених повреда. У болници је срео неку особу из француске амбасаде која му је рекла да је [REDACTED] Татон у јако лошем стању. О овом догађају је касније причао у Француској са тада присутнима у кафићу, али му нико није рекао да је видео начин на који је [REDACTED] нападнут. Обзиром да је он по изласку из гараже где је побегао након задобијених удараца, прошао тим местом одакле је и побегао, а да ту више никога није видео, имајући у виду колико је у гаражи задржао, да није било никога на месту где су нападнути када је он из гараже изашао, он претпоставља, да су [REDACTED] вероватно нападачи бацили доле, јер је [REDACTED] био доста близу степеница и када се он враћао из гараже није га видео на том месту. Изјавио је да познаје навијача ФК „Тулуз“ [REDACTED] чију су фотографију браниоци преснимили са интернета и доставили суду, а која му је предочена, да је [REDACTED] дошао у Београд заједно са [REDACTED] да му није познато где је [REDACTED] седео у башти кафића „Ајриш паб“, нити се сећа шта је на себи тада он имао, осим што је сигуран да је он тада био присутан на лицу места у време догађаја. Познато му је и да је [REDACTED] био у посети Брису у болници, а он и [REDACTED] су се истим авионом, истог дана вратили у Француску. Дајући службену белешку обавештење примљено од грађана пред овлашћеним службеним лицима МУП-а дан након овог догађаја 18.9.2009. године, сведок [REDACTED] је изјавио, да је закључно да су нападнути од навијача „Партизана“ обзиром да је један од њих код себе имао бакљу, а што је обележје навијача и да је тога дана била утакмица између ФК „Партизан“ и ФК „Тулуз“, да он мисли да је овај напад на њих био циљан, јер су на том месту само они седели, а около није било пуно гостију.

Из исказа сведока [REDACTED] који је дао на ранијем главном претресу и исказа који је дао пред овлашћеним службеним лицима Полицијске Управе за Град Београд – УКП III Одељење, у присуству заступника ВЈГ-а, преко овлашћеног сталног судског тумача за француски језик, а на основу члана 504-б став 4 ЗКП-а, у виду службене белешке о обавештењу примљеном од грађанина [REDACTED] која се може користити као доказ у кривичном поступку, суд је утврдио да је сведок [REDACTED] навијач француског клуба "Тулуз" и да припада навијачкој групи "Индијан Тулуз" која прати клуб када гостује у страним земљама. Као и остали саслушани сведоци сведок [REDACTED] је у својој изјави навео да француски држављани у Београд нису дошли организовано да посматрају утакмицу "Партизан-Тулуз" а која је одиграна дана 17.09.2009. године, већ да је свако себи организовао пут, смештај и присуство утакмици. Он је у Београд дошао авионом, у дана 15.09.2009. године и као и претходно саслушани сведоци одсео је у Хостелу "The new inn" који се налази у Призренској број 1. Објаснио је да је он у Србију дошао раније, 2 дана пре заказане утакмице "Партизан-Тулуз" да би се видео са пријатељима и да би мало видео град. Од самог доласка, од уторка до четвртка, седео је са својим пријатељима у кафеу "Ајриш Паб", где су њих десетак седели заједно и мирно испијали пиће, при томе не провоцирајући никога, а између себе су разговарали на њиховом матерњем – француском језику. Из исказа овог сведока је утврђено да до наведеног дана и овог догађаја нико од њих није имао никаквих непријатности, да их нико није провоцирао нити покушавао да са њима разговара и да они нису приметили било шта необично. Пријатељили су се са конобаром запосленим у кафићу "Ајриш Паб" [REDACTED] који је њиховом пријатељу Жилијену у четвртак око 14 часова послао СМС поруку којом их је позвао да дођу у кафић пре 17 часова, да попију пиће на крају његовог радног дана, јер завршава смену око 16 часова. Он је у кафић дошао први са својим пријатељима око 16,30 часова, а било је њих 7-8. Конобар је завршио своју смену и дошао је за њихов сто и сви су наручили пиће. Око пола сата касније стигла је још једна група навијача Тулуза, која им се придружила и било их је око 15-так у башти овог кафића. [REDACTED] им се придружио заједно са другом групом навијача. Намеравали су да попију пиће у кафићу, а да се после врате у своје Хостеле и да из Хостела оду на утакмицу која се те вечери одигравала између ФК "Партизан" и ФК "Тулуз" тако што ће таксијима отићи до Хотела где су били смештени играчи ФК "Тулуза", а где их је чекао аутобус организован од њиховог клуба који би их превезао на стадион. Њих око 15-так седели су у башти кафића, тако што су спојили столове и заузели су све столове у првом реду. На себи нису имали обележја француског клуба "Тулуз" јер су знали да је то опасно и трудили су се да буду дискретни. Претходне вечери у овом истом кафићу окупило се њих око 30. Говорили су матерњим тј. француским језиком. Он је седео окренут леђима ка улици и гледао је у правцу гараже и степеница, и по његовој процени од гараже је био удаљен око 30 метара, а од степеништа око 10 метара. Са једне његове стране је постојала међа која је раздвајала и представљала границу између кафића у коме су они седели и суседног кафића. К [REDACTED] је био 3 до 4 метра удаљен од њега, а обзиром да су се столови које су спојили додиривали, Казедеван Рејмонд је био испред њега, а са друге стране, а [REDACTED] је био са његове десне стране и од њега је био удаљен 5 до 6 метара, а од [REDACTED] је био 3 до 4 метара. [REDACTED] је био много ближи степеницама од њега. За његовим столом пре напада седели су [REDACTED]

Он лично није очекивао овакав изненадни напад, с тим, што је пре напада приметио неке људе који су се кретали и мували око тог кафића. Приметио је две особе за које се сећа да су обојица били крупни, да су обојица били са мобилним телефонима и да су се углавном кретали у близини улаза у гаражу, између уласка у гаражу и пасажа, а није приметио да ли су улазили у неки кафић на платоу Обилићевог венца. Њему је деловало чудно њихово кретање и мисли да је он са осталим својим пријатељима нешто коментарисао, да је он нешто рекао и истакао неку примедбу, да је то саопштио некоме од својих пријатеља, али да међу њима није било никакве параноје. Претходно није било никакве провокације, нити било шта што би им назначило да ће 30 особа да дође и да их нападне. Није видео када су им пришли навијачи "Партизана" обзиром да је био окренут леђима и схватио је да су нападнути тек када је задобио ударац ногом у пределу врата, заправо у потиљак. Пао је напред и ударио главом о сто, а услед тог ударца је изгубио патику и сочива која носи, тако да му је након тога био проблем да добро види. Његова диоптрија на једном оку је -1 а на другом -1,5 и без контактних не види добро на близину. Затим се нашао на поду у стању шока, а осећао је ударце који пљуште по њему. Трудно се најпре да заштити своје лице, док је добијао ударце по целом телу. Не зна тачно колико је дуго то трајало и могуће је да је било и врло кратко, али се њему чинило да је трајало дуго. Место где је пао од ударца и где је задобијао ове ударце је одмах поред жардињере која се налазила поред њега. Он је био у лежећем положају, згрчио се и савио, а руке је поставио тако да би могао да заштити лице. Лежао је на леђима окренут на страну. Мисли да су га тада ударале најмање 2 особе док је лежао у том положају и мисли да су му сви ударци тада нанети шутирањем ногама. Не зна колико је то дуго трајало, можда је трајало кратко, али се њему учинило да траје јако дуго. Одједном је осетио да га је неко ухватио за рамена или у пределу груди и придигао, а он није видео да ли је то био неко од нападача или од његових пријатеља француза и не зна да ли га је неко дигао да би он могао да побегне, или да би га и даље ударали. Захваљујући томе, он је стао на ноге, што сам не би био у могућности, обзиром да су га ударали док је лежао. Након што је подигнут био је приближио 3-4 метара гаражи. У том метежу он није могао да види ко га удара, ни колико је лица било у његовој близини, сем што је осетио да га удара најмање 2 лица. Зна да је било пуно људи, јер су се чули крици особа које су биле нападнуте, али и особље из кафића око њих, и чули су како падају око њих столице које су стајале са стране, а он није могао ништа конкретно да види, јер је рукама имао сакривено лице. Накнадно су он и његови пријатељи у разговору констатовали да је тада било између 20 и 25 нападача на њих. Од тренутка када је подигнут прошло је највише 2 секунде, када му је пришла особа са бакљом и у моменту када се он приближио корак-два гаражи, јеф је учинио корак-два назад. Тај нападач је дошао до њега, са већ упаљеним бакљом и није бакљу пред њим пазио. Нападача са бакљом је описао, да је био млађи од 18 година, висине око 175 цм, плаве косе, мршав, који по његовом сећању није имао ништа на глави. Објаснио је да детаље, црте његовог лица није могао да види, јер није имао сочива. Оно што је уочио је да је нападач био јако млад. У моменту када је кренуо на њега бакљом, он је стајао наспрам те особе и он је кренуо бакљом ка његовом лицу, директно са намером да му испече лице. Прекрио је лице, а када је окренуо главу нападач га је дотакао бакљом по потиљку. Он мисли да је то био директни напад на његово лице, да је нападач хтео да га опече по лицу, а када то није успео, јер се он окренуо да би побегао, да га је ухватио и бакљом

му запалиo косу. Он је покушао да угаси ватру која је почела да га пече, окренуо се, прескочио је стоницу и жардињеру и свестан опасности, кренуо је да трчи. Прошао је кроз неки пролаз који се налазио између две улице, а што је заправо био пасаж који се налазио насрам гараже и бежећи он се удаљавао од степеништа. Осетио је и чуо звуке некога ко трчи иза њега и он је знао да по сваку цену мора негде да се сакрије. Изјашњавајући се пред овлашћеним службеним лицима МУП-а сведок [REDACTED] у својој изјави тада навео да је видео да је за њим трчало 4-5 људи док је бежао са платоа Обилићског венца. Трчао је отприлике око 200 метара, трудећи се да мења улице, а када се нашао у једној улици где се осетио мало скривенијим, обратио се једном пару који је стајао поред аутомобила и замолио их је да се сакрије у њиховим колима. Они су то прихватили, били су туристи и он мисли да су видели да је био у стању панике и да му се нешто страшно дешавало и тај пар га је сакрио неко време, неколико минута у гепеку свог аутомобила. То је био један Пољак који је ту био са својом супругом. Након што је изашао из гепека, мислећи да је опасност далеко од њега, током наредних пола сата свестан онога што се управо десило, имао је паничну кризу и лутао је по граду не знајући где се налази, а када се мало смирио, увидео је да није био далеко од Хостела. Стигао је у Хостел 45 минута након напада, где се нашао поново са својим друговима од којих се већина вратила, а последњи који је из њихове групе недостајао придружио им се пола сата после њега. Није ишао код лекара и није затражио лекарску помоћ, јер није крварио. Клуб је одредио аутобус који је требало да дође испред Хостела и да их одвезе на стадион. Обзиром да он и Брис Татон нису били смештени у истом Хостелу, он је тек на утакмици сазнао да је Брис био озбиљно повређен, а некима од његових другова пружена је помоћ на самом стадиону. После утакмице вратили су се у Хостел уз пратњу полиције. Ујутру су дошла два полицајца који нису говорили ни Француски ни Енглески и током целог дана они нису знали шта да чине и нису имали информације, а увече су они који су још увек били у Хостелу позвани у Полицијску Станицу да дају своје изјаве. Исказе су дали они који су били у стању да кажу нешто важно, односно, који су имали нека сећања. Испитивање је трајало целу ноћ до 6 сати ујутру, и у суботу ујутру су они кренули назад за Тулуз. По његовом сећању, нико из групе са којом је он путовао није се сећао ничега, зато што је свако покушавао да побегне. У односу на повреде које је задобио навео је да је био испржен и исечен по глави, да је имао конгузије по целом телу, модрице и надувено лице, јер је задобио ударе и по лицу. Изјавио је да не поседује никакву лекарску документацију о повредама које је задобио, да се у Србији није јавио лекару и затражио лекарску помоћ, јер су се плашили да изађу из Хостела, а да му је на стадиону његов пријатељ указао лекарску помоћ. Изјавио да му је познато да постоји сајт који је посвећен [REDACTED] да је видео фотографије на том сајту, да познаје лице по имену [REDACTED] да је [REDACTED] био у време напада на њих са њима у кафићу на платоу Обилићског венца. Не сећа се како је био обучен, али му се чини да је [REDACTED] седео близу [REDACTED] [REDACTED] је мање од 2 метара од њега. Познато му је да је [REDACTED] био повређен тада у овом нападу на њих и он мисли, али није сигуран, да је [REDACTED] тада задобио онекотине по руци. Навео је да је те исте вечери полиција дошла код њих у Хостел и да су их замолили да особе које су било шта виделе, или које су биле повређене, крену са њима и да дају изјаве и да је [REDACTED] био са свима њима који су кренули са полицијом у полицијску станицу. Давање изјава је трајало по 20 сати, и он мисли да је он био претпоследњи и да

је после њега изјаву дао [REDACTED] али њему није познато зашто [REDACTED] тада није дао исказ у полицији, а познато му је и да он није једини од њих који су дошли у полицијску станицу, а који нису дали изјаве. Навео је да припала навијачкој групи ФК "Тулуз" под називом "Индијанс Тулуз" али да на ову утакмицу они нису дошли организовано као навијачка група, већ појединачно, да су он и његови пријатељи који су део исте групе навијача, били на одмору и да су искористили ту прилику да заједно оду на утакмицу, да се нису сакупили као навијачи и допутовали организовано као навијачка група у оквиру путовања организованог за групу. Србију су напустили авионом, у суботу око 10 сати ујутру.

Из исказа сведока општењеног [REDACTED] датог у ранијем поступку произилази да је [REDACTED] је пред истражним судијом дана 26.10.2009. године, навео да је у време овог догађаја био запослен као конобар у кафеу "Ајриш Паб," али да је престао да ради у овом кафићу. Неколико дана пре спорног догађаја у овај кафић у коме ја радио, почели су да долазе француски држављани свакога дана и то тако што су у овај кафић најпре дошли њих тројица, а затим се свакодневно њихов број повећавао. Пошто су више пута долазили у кафић у смени када је он радио, он их је служио и почео је полако да их упознаје. Током тих неколико дана упознао се са неким од француских држављана и у разговору са њима је сазнао да су они дошли да туристички упознају Београд, а рекли су му и да ће ићи да посматрају утакмицу између Партизана и Тулуза. Упознао је француза по имену [REDACTED] друге, којима се сећа надимак [REDACTED], [REDACTED] девојку која се звала [REDACTED] или [REDACTED]. Изјавио је да сада пок. [REDACTED] није упознао, а да је [REDACTED] сигурно видео дан пре овог инцидента у кафеу "Ајриш Паб", да зна шта је он пио, али да се са њим није зближио. Даном 16.09.2009. године у овај кафић је за време његове смене дошло 25 Француза и читав дан су се задржали у кафићу, седећи напољу у башти кафића. Објаснио је да се башта кафића "Ајриш Паб" састоји из два дела, да се један део баште овог кафића налази испред самог кафића, а да се други део налази преко пута кафића, тј. поред гараже, ближе степеништу које води из улице Маршала Бирјугова до Обилићевог венца, где су постављени столице и столови кафића "Ајриш Паб" и да су у том другом делу баште кафеа "Ајриш Паб" седели ови француски држављани. По завршетку смене око 01.30 часова њега су осморица француских држављана замолила да крене са њима по ноћним клубовима и да им покаже како град изгледа ноћу, а међу њима није био и [REDACTED]. Он се те ноћи са французима задржао до 5 сати ујутру, а затим је отишао кући, јер је сутрадан радио у првој смени од 8.30 часова до 17 часова. Сутрадан дана 17.09.2009. године, осморица француза са којима је претходне ноћи био у проводу, дошли су у кафић око 16.30 часова. Ту су већ били присутни француски држављани, било их је око 15, а седели су у другом делу баште поред степеништа и тада су у том делу баште седели само француски навијачи. Сигуран је да нико од њих није имао дресове клуба „Тулуз“ и да су били нормално обучени. По завршетку смене он је сео са француским држављанима који су седели заједно за 3 до 4 стола. Он је седео у средини, леђима окренут према гаражи, а лицем према кафеу "Ајриш Паб". Разговарао је са њима и питао их је како ће ићи на утакмицу, а они су му рекли да треба да крену заједно са фудбалерима "Тулуза" аутобусом, организовано испред Хотела "Ин" на Новом Београду до стадиона. Рекли су му да их укупно има око 40 који су дошли из Тулуза да гледају утакмицу. Седели су, причали, попили су по два пића, а он је

са некима разменио и телефоне. Он је ове французе са којима је тада седео претходно видео 3 пута и за све то време док су седели у кафеу "Ајриш Паб".¹ и самог тог дана када се десило инцидент, они су се понашали нормално, као прави гости кафића, нису вјикали, певали, нису гласно причали, нити су изазвали било какав инцидент. Једноставно су седели у кафићу и разговарали и ни на било који начин се нису лоше понашали. Објаснио је да је у том другом делу баште кафеа "Ајриш Паб" где су они тада седели било 4 до 5 столова постављених паралелно са кафеом "Ајриш Паб", с тим да у тој башти има око 11 – 12 столова, али да неке користи кафе "Окно," а да су они седели у другом или трећем реду столова у башти. Објаснио је да се на платоу од степеништа на удаљености 1 до 2 метара налази башта "Цез Кафеа", да се десно налази кафић и башта кафића "Резиме", а да се лево налази башта кафића "Ајриш Паб", да између ових башти нема размака више од пола метара и да ове баште делују као да су спојене. Не може да се изјасни колико је тога дана, непосредно пре напада на Обилићевом венцу, било присутно људи. Зна да је у другом делу баште кафића "Ајриш Паб" било 15 до 20 француза, а да је у првом делу баште било око 5 до 6 попуњених столова, за којима је седело око 20-так људи. Тога дана са њим је у смени радио један шанкер и један конобар, а у другој башти је радио један шанкер и два конобара. Навео је да кафић "Ајриш Паб" има унутрашњи видео надзор, али да не постоји спољни видео надзор и да се не снима испред кафића, а да њему није познато да ли овај видео надзор може да праги врата тј. улаз кафића. Сведок [REDACTED] у свом исказу навео и да он са овим французима није разговарао да ли су они припадници неких навијачких група и да само зна да су већ пре овог догађаја разговарали о томе и да му је њих петорица рекло да су они збљожени понашањем таквих група и да се он са њима сложио. Није чуо да су они, док је био са њима у друштву, причали о групама "фигура" и "индијанци". Изјаснио се, да није чуо да ови француски држављани између себе помињу "Параду поноса" да о томе нису причали и да он мисли да о томе нису ни знали. У то време у свим овим осталим баштама које се налазе у близини Обилићевог венца било је доста гостију, јер је било лепо време и он није приметио ништа необично пре самог напада, а све што се десило, десило се изненада. Док је он седео са французима у башти и разговарао одједном је према средини баште, где су они седели, приметио да из правца кафеа "Ајриш Паб" лети упаљена бакља која је пала у средини између њих. Није уочио ко је бацио ову бакљу, ни са које раздаљине је упућена ова бакља нити је приметио да ли је ова бакља погодила некога од присутних. Истог момента иза стола су устали француски држављани и направила се гужва, а он је одмах затим на удаљености 2 до 3 метара од себе уочио 5 до 6 младића како из правца кафеа "Ајриш Паб" крећу према месту где су они седели. Поред њих је уочио још неколико младића који су стајали. Приметио је да у рукама имају неко оруђе, односно палице и када су то присутни за столом уочили, сви су почели да беже на различите стране. Није приметио да је било ко од присутних француза побегао према гаражи или металној оградџи од гараже испред које су постављене бетонске жардињере, а која се налази иза овог другог дела баште "Ајриш Паб" где су седели. Он је лично кренуо да бежи да се склони у кафић "Ајриш Паб". Прескочио је два стола и пао је на улицу. Степенице које воде из улице Маршала Бирјузова на Обилићев венац биле су десно иза њега удаљене 7 до 8 метара од места где је пао. Устао је и наставио је да се креће према кафеу "Ајриш Паб" у намери да уђе у кафић, али је видео да испред прве баште кафића "Ајриш Паб" стоје момци са палицама у рукама и због тога је кренуо да

трчи према кафићу "Окно" који се налази одмах до кафића "Ајриш Паб". Из групе која је стајала испред прве баште кафића "Ајриш Паб," а мисли да их је било од 5 до 7 младића, један од њих га је уочио и са његове десне стране га је сачекао испред улаза кафића "Окно" и ударио га је палицом по глави. Он није добро уочио овог младића који га је ударио, јер му је пришао са десне стране, и све се одиграло брзо, тако да није ни видео како он изгледа и једино је уочио да је био његове висине око 1,86 цм. Не сећа се како је тај младић био обучен, нити се сећа било ког другог детаља. Изјавио је да не може да се изјасни о дужини ове дрвене палице, осим да се ради о дрвеној, мањој бејзбол палици. Од тог ударца мало је посрнуо, али није пао и некако је успео да уђе у кафић, а и људи који су га видели су га повукли у кафић. Није приметио да је било ко у групи младића који су стајали испред кафеа "Ајриш Паб", од оних који су кренули ка њима, а ни код младића који га је ударио, да имају маске на лицима. Не може да се сети да ли су они који су их напали имали неке маске, фантомке на глави, нити може да се сети како су били обучени, ни да ли су они који су их напали били неки навијачи, јер младићи који су кренули према њима нису имали никаква обележја на себи. Изјавио је да не би никако могао да препозна тих 5 – 6 младића који су кренули према башти кафића "Ајриш Паб" у којој су они седели, као ни момка који га је ударио, а ни било кога од нападача на французе тога дана на Обилићевом венцу. Ушао је у кафић "Окно" и дошао је до шанка где му је особље указало помоћ, јер му је глава од ударца била крвава. Имао је разбијену главу, а десни лакат му је отекао и имао је повреде на лакту које је задобио када је пао. У кафићу се задржао 10-так минута и за то време није видео шта се дешава испред кафића, а када је изашао из овог кафића све се већ смирило и туча је била завршена. Видео је да је поломљена башта, столони, столице, видео је да су у башти где су седели французи разбацане столице, да је био крш и лом, а приметио је да радници Хитне помоћи пружају помоћ једном французу који је седео на једној столици непосредно поред баште. То није био ни један од француза који су претходне вечери били са њим у граду. Он није видео како је и где повређен овај Француз коме је указивана помоћ. Око 10 минута касније стигла су двоја кола Хитне помоћи до непосредног излаза из гараже јер даље нису могла да се кретају и он је једним од ових кола хитне помоћи одвежен у Ургентни центар. Не може да процени колико је времена прошло од момента када је бачена бакља за столом где су седели, до момента када је одвезен у Ургентни центар. У Ургентном центру када је доведен и када му је указана помоћ видео је двојицу повређених француза. Сигуран је да је једног од њих видео на Обилићевом венцу, а један од ових француза коме је указана помоћ у Ургентном центру био је ~~Бријант~~, кога је он препознао, јер га је служио у кафићу, а и касније је из новина видео да се ради о ~~Бријанту~~ кога су гурали колицима поред њега у Ургентном центру и одвезли га на одељење. Навео је да он није приметио шта је на себи имао од гардеробе младић коме је указивана лекарска помоћ у башти кафића, али да то није био ~~Бријант~~ да нико од осморице француза са којима је он претходне ноћи био у граду није повређен у овом догађају. Он лично није никога информисао телефоном који је имао код себе о томе да у башти кафеа "Ајриш Паб" седи већи број француза, нити му је познато да је то било ко урадио од његових колега. После овог догађаја покушао је да контактира неке Французе телефоном, али су им телефони били недоступни, а ишао је у Француску Амбасаду да види шта се са њима догодило. У свом исказу у истражном поступку је изјавио да истиче одштетни захтев јер је у овој тучи задобио повреде, да је имао страх јаког интензитета и да жели да се

придружи кривичном гоњењу окривљених. На ранијем главном претресу дана 22.06.2010. године након што му је на његов захтев уз образложење да се плаши и да захтева заштиту полиције, обезбеђена полицијска заштита. Рекао је да није имао никаквих претњи, али да сматра да нема потребе да даље залази у оно што је већ рекао, да је 9 месеци било довољно да се клони од јавности, новинара, да је тражио заштиту полиције првенствено да не би дошао у сукоб са новинарима, да га они не би јурили, да не изађе у јавност, а да не постоји други разлог због чега је тражио заштиту полиције. Детаљније је описао своје дружење са француским држављанима који су у време овог догађаја седели у кафеу "Ајриш Паб" у коме је он радио, а у односу на одлучне чињенице делимично је изменио наводе претходно датог исказа у истражном поступку, а у односу на неке од одлучних чињеница изјаснио се да се не сећа због протекла времена. Супротно истакнутом захтеву у истражном поступку изјавио је да никакву накнаду штете на име претрпљених болова и страха према окривљенима не истиче зато што то није био велики бол и није имао неке велике последице после ударца и да се њиховом кривичном гоњењу не придружује. Навео је да су француски држављани више пута долазили у кафић "Ајриш Паб" док је он радио у башти, да су седели и гледали утакмице, да их је он више пута услуживао, а да се дан пре инцидента он са њима мало више зближио, обзиром да су више од 5 сати седели у овом кафићу и да су били његови гости, да их је он за то време услуживао и са њима разговарао те да му је као конобару дужност да буде у што ближем односу са гостима, да би их боље услужио, а да су и после радног времена наставили да се друже у граду до 4 – 5 сати ујутру, јер су га они замолили да им покаже Београд. Услуживао их је и сат времена пре напада, а по завршетку његовог радног времена остао је са њима да поразговара пре утакмице, да види колико ће још остати у Београду и да се са њима поздрави, пошто су рекли да ће после утакмице ићи у Француску. Због протекла времена неке ствари је заборавио, а са њима је мало дуже причао о томе у ком су хотелу одсели, пошто то нису могли баш тачно да му објасне, а да су комуницирали на енглеском језику. Испричали су му како ће ићи на утакмицу, а обзиром да је претходне вечери са шесторицом или осморицом Француза био у кафе клубу "Трамвај" код Вука и да су неки од њих ту били присутни, причали су о томе како су провели вече. Прва два пута када су дошли у овај кафић, француски држављани су седели у првом делу баште који се налази ближе кафићу, а дан пре инцидента седели су у истом делу баште где су седели и дана 17.9.2009. године када су нападнути. Дан пре тога било их је мало више и сигурно су заузели половину баште. Навео је да је после овог догађаја у кафићу "Ајриш Паб" радио још 15 или 20 дана, да у овом кафићу више не ради, да је у време догађаја у кафићу радио до 18 часова, да му је познато да и након што је он престао да ради у овом кафићу није мењан инвентар у башти кафића, а по његовом сећању су столови и столице у кафићу израђени од пластике и дрвета. Објаснио је да је башта и место где је он пре овог напада седео са француским држављанима удаљени 7 до 8 метара од улаза у кафић "Ајриш Паб", а да су степенице које воде из улице Маршала Бирјузова на плато Обилићевог вена, од места где су седели удаљене 5 до 6 метара, а од последњег стола овог другог дела баште кафеа "Ајриш Паб" у којем су седели, да је степениште удаљено 2 метра. Пре напада, он није уочио да нека лица шетају, пролазе, враћају се, гледају у њих, телефонирају, посматрају и седају на жардињеру, нити је чуо да о томе коментарише било ко од присутних француских држављана. Он је био окружен њима и у њих је гледао, а био је леђима окренут степеницама,

жардињерама и гледао је према улазу у кафић "Ајриш Паб". Навео је да је и [REDACTED] као и остали, долазио у овај кафић пре него што је на њега и његове пријатеље извршен напад и да их је он све служио, с тим што се он не сећа ни где је он седео, ни шта је пио. Седео је са њима у башти, али он са њим није разговарао и не сећа се где је непосредно пре напада [REDACTED] седео. У односу на место где су седели француски навијачи, а где је седео он и покојни [REDACTED] пре напада, сведок-оштећени [REDACTED] и [REDACTED] је на главном претресу изјавио да се због протека времена не сећа свих детаља, али да су по његовом сећању седели у предњем делу баште, али не баш у предњем делу већ у другом-трећем делу од кафића, да је он био окренут лицем ка кафићу и да се налазио баш у средини између њих, а као што се не сећа где је седео покојни [REDACTED] не сећа се ни где је седео оштећени [REDACTED], сем да су били у његовој близини. Објаснио је да су они заузели 5 или 6 столова у другом или трећем делу другог дела баште поред гараже, да је ту било 5 или 6 редова столова и да су они били ближе кафићу а не гаражи, да је он био у средини између њих, јер су заузели 2 или 3 реда столова. Поред баште кафића "Ајриш Паб" постоји још кафића и иза је био сепаре, али од другог кафића, а у тој башти где су они седели били су само столови и столице које су они заузели, али се он не сећа ко је где тачно седео. Од степеништа које са глатоа води ка улици Маршала Бирјузова били су удаљени сигурно 5 метара, обзиром да је иза њих било 3 реда столова ближе степеништу, на којима нико није седео, а који су од улаза у гаражу удаљени 2 или 3 метра, да је ова башта тачно паралелна са жардињерама које су постављене иза, да је са леве стране баште степениште, а са десне стране улаз у гаражу, а целом дужином баште постављене су 2-3 жардињере. Код степеништа постоји и ограда и они су од те ограде седели удаљени 5 до 6 метара јер место где су они седели у башти је даљи део баште од дела баште ближе степеништу. Не сећа се назива кафића коме припада сепаре који се граничи са столовима и столицама где је он седео са француским држављанима, осим да припада кафићу који је до кафеа "Ајриш Паб". Овај сепаре нема никакве везе са бантом кафића "Ајриш Паб" и он није обратио пажњу да ли неко седи у том сепареу, а сви француски држављани седели су за столовима у башти кафеа "Ајриш Паб". Накнадно је изјавио да су француски држављани када су дошли, заузели места за столовима који су били у првом реду другог дела баште кафеа "Ајриш Паб", да су по доласку сво време седели и да он није приметио да је неко устајао, шетао, одлазио до другог кафића. Навео је да није сигуран и да не може да се изјасни да ли је [REDACTED] седео у првом или другом реду столова, нити се сећа са ким је [REDACTED] седео, јер су сви седели заједно, а он се не сећа ко је поред кога седео. Навео је да је тога дана он на себи имао фармерке и зелену мајицу у којој је радио, а као што је изјавио и у претходно датом исказу, навео је да француски држављани нису имали дресове спорског клуба "Тулуз" сигурно, да су били обучени у нормалну гардеробу, мајице и да он на њима није приметио никакво обележје. Као и у претходно датом исказу изјавио је да су француски држављани пили коктеле и да су осим два коктела који су попили у његовој смени, попили можда још једну или две туре пића, док је он седео са њима. Супротно наводима претходно датог исказа у истражном поступку сведок-оштећени [REDACTED] на главном претресу је изјавио да је бакља полетела и да је улетела у средину баште, али да он не зна да ли са предње стране кафића и да не може да се изјасни из ког правца је долетела бакља, јер на то није обраћао пажњу, и да је њему у том моменту једино било битно да се олатле склопи. Видео је да је бакља пала на

земљу, а не као што је тврдио у претходно датом исказу да је пала између њих, у средини, и да он није приметно да је бакља погодила некога од присутних. Он претходно није уочио да је било ко пришао њиховом столу, да је било ко од присутних за столом нападнут или ударен, ни да је неко од француских држављана пао, пре него што се он удаљио са стола. Иако је у истражном поступку детаљно описао, да је након што је устао наставио да се креће према кафићу "Ајриш Паб" у коме је радио у намери да уђе у овај кафић и да се склони, али да то није могао, да је скренуо у кафић "Окно" јер је испред прве баште кафића "Ајриш Паб" видео групу од 5 до 7 момака са палицама у рукама, а да је видео да петорица – шесторица младића који су кренули из правца "Ајриш Паба" према месту где су седели имају палице у рукама, сведок оштећени је на главном претресу у односу на ове чињенице изјавио да је он након што је прелетео преко стола и пао на улицу, а да је то био у ствари сам излаз из гараже, да му је у том тренутку, с тог места где је пао, био ближи кафић "Окно" него кафић "Ајриш Паб" јер улица тачно гледа на овај кафић и да је он зато одмах кренуо да трчи према кафићу "Окно". Навео је да је из другог дела баште кафића "Ајриш Паб" прешао улицу, да се кретао ка кафићу који је са леве стране поред тржног центра "Миленијум", да он није трчао ка пролазу овог тржног центра, већ да је кренуо лево да би заобишао малу башту испред кафеа "Окно," да би ушао у овај кафић. Испред овог кафића са његове десне стране на њега је налетела особа која га је ударила, али он не зна и није видео ни лице које га је ударило, нити је у његовој близини видео још лица, нити је испред овог кафића могао да види где је ко, ни да ли је нападач који га је ударно дошао из правца кафића "Ајриш Паб", кафића "Окно" или неког другог кафића, из разлога што је пао на улицу, након што је прескочио сто, да му је након тога глава била окренута ка доле и да је само што пре хтео да уђе у кафић и да се заштити, да су секунде биле у питању и да је он гледао да се спаси, а не ко га удара. Сведок оштећени [име заштићено] је супротно наводима исказа датог у истражном поступку када је описао да је видео палице у рукама 5 – 6 момака која су кренула ка њиховом столу и да је испред прве баште кафића "Ајриш Паб" када је хтео да побегне у овај кафић видео 5 до 7 момака са палицама у рукама, због чега је и скренуо ка кафеу "Окно," када му је један од њих пришао са десне стране и палицом га ударио по глави и при томе детаљно описао да је то била дрвена мања бејзбол палица, а затим је објаснио да бејзбол палице које је видео у рукама ових момака по његовом мишљењу могу да се узму и да их има тамо где се ради са дрветом, изјашњавајући се на главном претресу у односу на ове чињенице је тврдио да је он само у моменту када је задобио ударац у пределу потиљка, осетио дрвену палицу, јер је ипак специфични ударац дрветом или дрвеном палицом и да је видео да је неко замахнуо, а обзиром да му је познат осећај те дрвене палице, да он у ствари закључује да је била дрвена палица, а да он дрвену палицу није видео. Приметио је да се њиховом столу неко приближава, али је он аутоматски покушао да се склони и није видео ни ко им прилази, ни како им прилази, ни из ког правца, а што је објаснио тиме да је кренула бакља, да је он тиме осетио опасност и да је аутоматски знао да ће испасти туча, или да ће бити нешто лоше, и аутоматски је скочио и кренуо да се склања са тог места, јер је био у опасности, и да није имао времена да види ко им прилази и како им прилази. Своју изјаву да је приметно да им прилази група момака објаснио је да је то секунд који одваја свесно стање од несвесног, када се животињски инстинктивно реагује, да је бакља кренула ка њима и да он не може да буде

одреđen da li je to bila grupa ljudi, a znao je da im неко прилази и сигурно је то његово око регистровало, јер не би само бакља тек тако пришла, али да он ипак није видео да неко прилази, да он претпоставља, али да никога није видео, него да је почео да се склања, није сигуран да ли је неко пришао или је само бакља ту завршила. Изјавио је да се он није тако изјаснио и да не зна ни да ли је приметио док је бежао да је неко у руци имао палицу, бакљу, да је било шта држао у рукама или махао неким од ових предмета. [REDACTED] се изјаснио да је он код истражног судије изјавио да је приметио да је бакља која је пала између њих, у средини, долетела из правца кафеа "Ајриш Паб", да је тада пред истражним судијом то изјавио, јер је у то био сигуран, али да када је саслушаван на главном претерсу, више није сигуран из ког правца је долетела бакља, да ли из правца улаза у кафић "Ајриш Паб" или из неког другог правца, да је тада мислио да је са тог места бачена бакља, а да је накнадно анализирао ситуацију, да је покушао да се сети, али да не може тачно да каже да је бакља заиста и дошла из тог правца и да он, иако је лицем био окренут ка улазу у кафе "Ајриш Паб" није имао тачан преглед ка кафићу, јер су испред њега били француски држављани који су седели око њега, док је он био у средини. За наводе свог исказа да је видео младиће који са палицама у рукама крећу према њима из правца кафеа "Ајриш Паб" изјавио је да је био у страху када је давао први исказ, да је имао велику тензију док је био пред судом, да је био напет и да неке ствари нису биле такве као што је он то изјавио, да није имао никаквих претњи нити се било чега плаши, а да једини страх који има је да не изађе у јавност, као повређено лице. Не може тачно да се изјасни да ли је нешто видео или није, да неке слике тада није могао са потпуном извесношћу да објасни, да је видео петорицу, шесторицу, да је тачно да се његов исказ на главном претерсу у овим битним чињеницама разликује од његове изјаве коју је дао пред истражним судијом у присуству бранилаца окривљених и јавног тужиоца, али да је он све видео у делићу секунде, да не може да се изјасни да ли је тада видео петорицу, шесторицу или групу људи која прилази. Једино што може са потпуном извесношћу да каже је да из правца гараже није долетела бакља, да он не може да се изјасни да ли је бачена северисточно са стране "Ајриш Паба" или мало лево или десно, али обзиром да је гледао према кафићу, бакља је долетела са његове предње стране, а не са задње стране. Изјаснио се да је он, дајући свој исказ пред истражним судијом, изјавио да је угледао 5-6 лица да се крећу према њиховом столу, али да то сада не може да каже и да може да каже да је прилазила група људи, али да он не зна шта су имали у рукама и да не може да каже колико их је тачно било, јер тврђом да је било 5-6 особа не би изјавио истину. Не може да се изјасни да ли су те особе које су им прилазиле имале палице, или било шта друго, јер то није видео. Видео је да су башти и месту где је он тада седео прилазила група људи. Не може да процени колико су нападачи од њих били удаљени у моменту када је па њих бачена бакља, да је од места где су они седели до улаза у кафе "Ајриш Паб" удаљеност 8 метара, али да он не може да се изјасни колико су им нападачи пришли, јер је пао на земљу у већу башту, и они су већ били иза њега, тако да ништа није приметио, али да је регистровао да неко прилази са предње стране и видео је да су ти који прилазе од њих били удаљени око 3 метара, а они који су били иза њега сигурно су већ пришли башти, пошто је он одмах на леву страну прескочио сто и пао на улицу, а видео је да они прилазе са његове предње стране, а затим је устао и почео је да бежи. Након што је он скочио они су били иза његових леђа. Обзиром да није приметио да се било шта дешава иза његових леђа, закључује

да је бакља бачена са исте стране одакле су нападачи дошли.Објаснио је да је видео опасност због тога што су испред кафића, не само у првом делу биле још неке особе, да је било неколико њих, на самом улазу у Тржни центар "Миленијум" који је поред баште кафеа "Ајриш Паб". У односу на наводе претходно датог исказа да је видео дрвене палице у њиховим рукама изјавио је да је видео да су имали оружје, али да он не може тачно да каже шта су имали. Да су то можда биле палице, а када каже оружје, да он мисли на хладно оружје. Било је више њих и не може да буде сигуран колико су палица имали, а стајали су у ставу као да некога очекују. Објаснио је да је он видео пар људи како стоје и чекају нешто, да се спремају да ударе некога, а обзиром да је већ неко кренуо ка башти и да је бачена бакља, знао је да они имају палице, јер га је једна особа ударила палицом у главу испред кафића, а више особа је стајало испред улаза у Тржни центар "Миленијум" и прве баште кафића. Он је видео, да нема могућност да иде ка кафеу "Ајриш Паб," јер је тамо видео особе за које не зна да ли су сви држали хладно оружје или не, и због своје безбедности није кренуо ка кафићу "Ајриш Паб" у коме ради, јер је тамо могао да има опасност. Изјавио је да је схватио да му од њих прети опасност јер је већ пар људи ушло у башту са бакљом, бацили су бакљу, знао је да је неко пришао и да ће испати туча, а испред кафића нису биле госпође са бебама или стари људи него младићи. Он је побегао из друге баште кафића "Ајриш Паб" у којој је претходно седео са француским држављанима, а када је видео да пар особа стоје и да чекају да неко прође туда, схватио је да може да добије ударац, осетио је опасност да уколико крене тамо да може бити повређен и он је закључно да они хоће да се тучу, да хоће да ударе неког ко наиђе из баште, а он је претходно био у башти и изашао је из баште. Да је кренуо тамо ка кафићу где су били ови младићи, он би сигурно добио ударац. Уочио их је одмах након што се дигао са земље и погледао у правцу кафића "Ајриш Паб", видео је петорицу, шесторицу младића, а можда и више, испред прве баште кафића "Ајриш Паб" и да је он зато скренуо у кафе "Окно" и да је ту испред кафића "Окно" задобио ударац у потиљак. Објаснио је да нападач који му је нанео ударац у пределу главе није био у групи са младићима који су стајали испред кафића "Ајриш Паб", да је једна група нападача већ пришла другом делу баште кафића где су седели, да је друга група нападача стајала испред прве баште кафића "Ајриш Паб" преко пута улице, а да је трећа група стајала испред улаза тржног центра "Миленијум" који се налази између кафића "Окно" и кафића "Ајриш Паб".Изјавио је да је он ударац задобио када се налазио тачно испред улаза кафића "Окно". Обзиром да овај кафић има два улаза и да се он налази у левом делу, а што је даље од улаза у кафић "Ајриш Паб" да је место где је задобио ударац удаљено 4-5 метара од места где су стајали младићи које је уочио и од којих се уплашио, да он није видео да је неко из те групе трчао према њему, јер му је тада само било битно да што пре устане и отрчи у кафић, али да је могуће и да је неко дотрчао из те групе и ударио га. Он никога није видео поред младића који га је ударио, видео је само да је неко замахнуо палицом, а тада је већ он улазио у кафић.Навео је да се у кафићу задржао 10 минута, да му је особље кафића указало помоћ, да је све време био у шанку, који је затворен и да није могао да види шта се дешава на платоу Обилићевог венца и испред кафића. Био је под лавабоом и сигурно му се помоћ указивала 5 минута. Држао је облогу испод лавабоа пошто му је текла крв, а обзиром да је био повређен није чуо шта се у кафићу коментарише, нити је видео да ли је из кафића неко излазио и шта се дешава. У односу на време трајања овог догађаја изјавио је да није тачно то што је изјавио да је туча трајала

минут пре него што је он ушао у кафић, јер је њему требало само пар секунди да након пада заобилазећи оне који су стајали испред кафића, а којих се уплашио и након задобијеног ударца утрчи у кафић. До уласка у кафић није приметио да је неко на себи имао хируршке маске, да за време док је након пада трчао ка кафићу и ушао у кафић "Окно" на том простору испред себе није видео ни једну бакљу, нити је приметио да се над тим простором надвио дим, нити је видео дим, а галаму, буку, разбијање чаша, ломљење столова није чуо док се налазио у кафићу "Окно" и то је чуо у секунди док је бежао, а касније није на то обратио пажњу. За време док је трчао из другог дела баште кафића "Ајриш Паб" до кафића "Окно" није опазио да трчи било ко од француских држављана са којима је претходно седео, нити је опазио да ли је из других башта неко трчао у његовом правцу. При изласку из баште је видео порушено башту, њему су сви притекли у помоћ и он је тада у башти овог кафића видео повређеног француског држављанина који је седео на столици, ближе улици на пола метра-метар од улице, а даље од гараже и степеништа, тачно на почетку њихове друге баште, где се догађај одиграо. Видео је да је био у свесном стању и да су му двојица лекара указивали медицинску помоћ. На њему није уочио трагове крви. То није био [REDACTED]. Од колега и полицајаца је сазнао да су две особе повређене и речено му је да сачека да њих одвезу, а да ће он следећим колима хитне помоћи бити одвезен у Ургентни центар. Он је тада на платоу Обилићевог венца видео само ту једну особу којој је указивана медицинска помоћ, а нико од присутних није говорио где се налази друго повређено лице. Није уочио никога од својих колега поред овог повређеног француског држављанина на платоу Обилићевог венца. Вратио се и сео у кафић "Ајриш Паб" где је сачекао медицинску помоћ, а претходно су дошла два или три полицајца који су га питали шта се догодило, а затим су му узимали податке. Навео је да он у овом догађају на Обилићевом венцу није приметио да неко некога напада и да неко некога туче, а да о томе ништа није сазнао ни након догађаја за време док се налазио у кафићу "Окно", а затим и у кафићу "Ајриш Паб" где је сео да сачека Хитну помоћ. Дошла су 2-3 полицајца који су узели његове податке и дао је исказ, а затим је одвезен у Ургентни центар, а после Ургентног центра је враћен кући, а сутрадан је отишао у полицију и дао исказ. У Ургентном центру је видео једног повређеног француског држављанина али није сигуран и за другог. Видео је једно повређено лице које су гурали у колицима које је 10 минута лежало на колицима док га нису одвезли, а то није био Брис Татон. Није сигуран да ли је [REDACTED] видео у Ургентном центру, једну исту особу су поред њега гурали колицима, али он није сигуран да ли га је тада препознао. Тврди да је то био други младић који је повређен, а за кога он не зна како се зове, а који је исто примљен у Ургентни центар са повредама и кога је исто видео на Обилићевом венцу да чека хитну помоћ, да је он у ствари у Ургентном центру видео два лица, али да не може тачно да каже да ли је једно од та два лица био пок. [REDACTED] он. У кафићу "Ајриш Паб" постоје камере, али само унутар кафића, и оне покривају само унутрашњост кафића, а не и место где су седели француски навијачи. Ни са осталим француским држављанима, девојком Маријом и њих још двоје, троје, које је упознао у време овог догађаја, а са којима је касније путем "Facebook-a" ступио у контакт, није ништа причао у вези овог догађаја, када су се чули 2-3 пута преко "Facebook-a". Они су га питали у вези суђења, и он је само рекао да је сведочио, али ништа нису

конкретно причали о догађају, а када су се чули након тога 2-3 пута причали су само о приватним стварима и ништа нису причали у вези са повређивањем Бриса Татона у овом догађају на Обилићевом венцу.

Из исказа сведока [REDACTED] датог у претходном поступку, пре понављања, у истрази дана 25.11.2009. године, и на главном претресу дана 22.6.2010. године, произилази, да он има постављен штанд за продају новина испред гараже на Обилићевом венцу, који је постављен непосредно испод саме друге баште кафеа "Ајриш Паб" да ту долази свакога дана у 12 сати, и ради до 20 часова. Приметно је да су 2 до 3 дана пре овог догађаја у башти кафеа "Ајриш Паб" која се налази код улаза у гаражу седели Французи, њих 10 до 15, да су пили пиће и остајали до краја радног времена, да нису правили никакве проблеме и да он није ни знао да су то навијачи спортског клуба "Тулуз", јер нису носили никаква навијачка обележја, нити су причали о фудбалском клубу "Тулуз" и да је он мислио да су то обични Француски туристи који су дошли у Београд. У овај кафић долазили су 2 - 3 дана пре овог догађаја и увек су бирали башту која је била празна, пошто их је било доста. Понекад су говорили мало гласније, али увек у границама коректности и он није уочио да су имали било какве проблеме или било какве конфликте са било ким. Он није упознао лично никога од њих и они су се више дружили са конобарима, конкретно са конобаром [REDACTED]. Даном 17.09.2009. године видео је да седе у башти кафића "Ајриш Паб" њих око 15, да су пили пиће и да су се коректно понашали и да су тога дана конобара [REDACTED] оставили када је завршио смену и кренуо кући. Он је седео у истој овој башти, у њиховој близини, али му је јављено да му је стигла роба и након преузимања новина, вратио се на исто место где је седео, али обзиром да су они били мало гласнији, а да је он хтео да прочита чланак који га је заинтригирао, узео је столицу и прешао на другу страну, а што је 4 до 5 метара од улаза у гаражу и седео је леђима окренут према Хотелу "Мажестик", а лицем према Тапјугу. Мисли да тада у башти овог кафића није било других гостију осим француских држављана. И у исказу датом у истражном поступку и непосредно на главном претресу, а све пре поновљеног поступка, сведок [REDACTED] је навео да је у једном моменту зачуо топовски удар и то тачно на месту где су седели ови Французи у башти кафеа "Ајриш Паб", иза његових леђа, по његовој процени из правца Хотела "Мажестик", а неколико секунди након тога пала је бакља у башту овог кафића. Када је пукао овај топовски удар из правца Хотела "Мажестик", настала је паника, и он је чуо да је нека жена гласно вриснула, да је вриснуо и један Француски држављанин, да је настала општа паника и сви су се разбежали. Дошло је до велике гужве, а он је у том првом моменту помислио да је ту неко бацно бомбу и побегао је у унутрашњост гараже и зауставио се код кућице за наплату, а што је по његовој процени 15 метара од улаза у гаражу и са ког места он није могао да види шта се дешава у овој башти на платоу Обилићевог венца. На ранијем главном претресу је навео да је претходно пре него што је ушао у улаз гараже видео да људи трче са свих страна. Претходно је у исказу датом у истражном поступку изјавио да по уласку у гаражу није ништа видео напољу сем да је била велика гужва, да је велики број људи бежао, а да је у једном тренутку видео пар момака са маскама на лицу који су у једном моменту протрчали према "Тапјугу", да је он уочио да су двојица младића са маскама на лицу отрчала према "Тапјугу". На ранијем главном претресу је тврдио да он тада на платоу Обилићевог венца није видео да било ко претрчава са маскама.

да је слушао диктирање записника о његовој изјави датој у истражном поступку коју је потписао, али да он то није рекао код истражног судије и да не зна како је написано да је он то изјавио. мисли да он није лично прочитао тај записник пре него што је записник потписао, да му је можда записник прочитао истражни судија, али да он на то није обратио пажњу. Пре уласка у гаражу видео је да је настао општи метеж, да сви беже без правца и циља, да вриште, а није видео на који начин су ови Франгузи претучени, нити је видео било кога од нападача. У гаражи се није задржао дуже од 1 минута и по његовој процени све се издешавало јако брзо и овај догађај није трајао дуже од 1 минута. Ишао је из гараже када је приметио да људи долазе са свих страна. За време док се налазио у гаражи није видео у гаражи ни једног француског држављанина, нити је видео да било ко од ових Француских држављана улази у гаражу. По изласку из гараже видео је да је у башти кафића "Ајриш Паб" било све разбацано, да је била ломљива, да је горела столица упаљена од бакље, да је његов штанд био разбацан. Видео је у башти повређеног конобара и повређеног Француза и да им више људи, који су се ту нашли, указује помоћ, док су лежали на земљи. То је био конобар [REDACTED] и Француз који је жив, а [REDACTED] гада није видео. Позвана је хитна помоћ и полиција. У међувремену, до доласка хитне помоћи радник који обезбеђује гаражу им је рекао да човек лежи доле. Навео је да он овог радника обезбеђења гараже виђа свакодневно, јер он сваки дан долази на посао, да се шета, обилази гаражу и чува је, да је њему познато да тај посао обављају бивши полицајци, да је то био старији човек, али да њему није познато његово име и презиме. Изјавио је да је овај чувар гараже у време догађаја био на крову гараже, и у моменту када им је рекао да неко лежи доле, да је он пришао огради, погледао доле и видео је младића који лежи у полусвесном стању у делу између степеништа и гараже. Погледао је само 1 секунду и брзо се померио, јер је видео да је он јако лоше, да је био крвав по глави, да му је једна страна лица била надувена, а друга не, да је био свуда крвав по лицу, а касније је сазнао да је то био пок. [REDACTED]. На ранијем главном претресу је навео да је он тада видео да [REDACTED] има неки "суманути, тотално изгубљен поглед", да по његовој процени уопште није био оријентисан, а рекао је да је видео да је [REDACTED] гада лежао на асфалту, на бетону. Није могао да се изјасни у ком положају је Брис Татон лежао, да ли је лежао на леђима, боку, стомаку, да ли је био склупчан, да су огради пришли и одозго то посматрали, сви тада присутни на Обилићевом венцу, да је тада на Обилићевом венцу било 200 до 300 људи и да је он од свих најмање посматрао тај приказ. На ранијем главном претресу сведок [REDACTED] је изјавио да је по изласку из гараже срео два младића који су на себи имали обележја „Црвене Звезде“ и који су рекли да су то „Гробари“ и да је он сигуран да та двојица- тројица младића нису учествовала у овој тучи, да немају никакве везе са овим догађајем, да су били изузетно млади, који су као и остали ту на платоу Обилићевог венца коментарисали догађај. Повређенима у башти кафића "Ајриш Паб", конобару овог кафића Александру, као и Француском држављанину су сви указивали помоћ, али им он није указивао помоћ. Није чуо да ли је неко у њиховој близини причао о начину како су они задобили поврде, као и покојни [REDACTED] и ту на том месту ништа о томе није коментарисано осим да су их напали. Конобар Александар му је само рекао да га је неко ударио флашом у главу. Повређени Француз био је крвав у пределу главе, а седео је ближе степеништу него улазу у кафе "Ајриш Паб" на стази неколико метара удаљен од улаза у гаражу, у другом делу баште кафића "Ајриш Паб". Он није видео ни један детаљ овог напада, није видео ни једног нападача.

изјаву о овом догађају је дао самоиницијативно, а да је тада на платоу Обилићевог венца било бар 300 људи, и да су они који су седели преко пута гараже, без обзира што се све ово брзо догодило, иако можда нису могли да виде лица нападача, видели шта се издењавало, јер су били преко пута и имали су бољи преглед од њега.

Из исказа сведока [REDACTED] датог у поновљеном поступку произилази да је критичног дана на Обилићевом венцу, седео до стола за којим су седели Француски навијачи и читао новине, које иначе на том месту продаје. На један метар од улаза у гаражу налазио се његов штанд са робом, са десне стране када се иде низ ступнице. Француски навијачи су се налазили на 2 метра од њега, били су гласни, а онда се чуло нешто као топовски удар. Помислио је у том тренутку да је неко бацио бомбу. Одједном је нека бакља пала на сто тих Француза и онда су људи почели масовно да беже, почеле су да пуцају столице и столови, а он је ушао у гаражу. Чуо је да пуца сталак за новине, па је ушао до наплатнице у гаражу. Када се све утишало, изашао је и видео свој сталак за новине померен до жардињере. Није имао представу шта се ту догодило, али су неки момци налетели и само су рекли да су то били „Гробари“. Њему је тада пало на памет да су то Француски навијачи који су дошли да гледају утакмицу. Онда је човек који ради у обезбеђењу гараже и који се зове [REDACTED] само рекао: „Људи, човек лежи доле“. И кад су погледали доле покојни [REDACTED] лежао на неком бетону, скроз до гараже. Само је погледао, а након тога је почео да скупља своје ствари и да пакује робу, јер је све било разбацано, а знао је да ће ту доћи полиција. Чуо је да је неко рекао да дечка не померају. Онда је дошла полиција. На једној жардињери налазио се бачен један дукс плаве боје са кпуљачом. У тој жардињери била је једна мала туја згњечена. Такође је изјавио да је са [REDACTED] на лицу места видео и отисак стопала да су то видела и три момка која су то коментарисала, као и да су ти коментари били после доласка Хитне помоћи и полиције. Стопа је била отприлике у истој жардињери где и поломљена туја, али није сигуран, нити зна чија је стопа, није видео како је покојни [REDACTED] пао доле. Од ступеништа поред гараже, налазило се у низу око шест бетонских жардињера. Покојни је лежао доле у мајици, не зна шта је имао на ногама.

Из исказа сведока [REDACTED] у претходном поступку, пре поновљеног поступка, произилази да је [REDACTED] пред истражним судијом дана 6.11.2009. године и на главном претресу дана 22.6.2010. године изјавио да је у време овог догађаја радио у шанку кафеа „Зузус“ на Обилићевом венцу у другој смени од 16 часова до 1 сат по ноћи, да је у време овог догађаја био у кафићу у коме је радио. [REDACTED] је у свом исказу и у истражном поступку и непосредно на главном претресу тврдио да није видео како су повређени Француски држављани, нити да је приметио било кога од нападача. Ово је објаснио тиме, да је у моменту када је у кафић „Зузус“ улетела група људи који су почели да вриште, он био за шанком и да је у том тренутку сагнуо главу испод шанка и да је у тако сагнутом положају испод шанка остао 2 до 3 минута, и да је то учинио да га не би погодила нека флаша, шикла, јер је мислио да се догодила нека туча у башти њиховог кафића. Пре тога је у кафићу и у башти кафића било гостију, а он није ништа сумњиво приметио, јер је он шанкер, а не конобар. Конобарица је била задужена за госте који су седели у унутрашњости кафића, а конобар за госте у башти, а менаџер [REDACTED] тога дана није био у

кафићу. Колико је њему познато у башти њиховог кафића тога дана није било Француских држављана. Док је био сагнут испод шанка није видео шта се дешава ни у кафићу "Зузус". Он је најпре приметио да су у кафић утрчале 3 девојке, да је за њима утрчала група младића и да ова група која је утрчала у кафић није ништа поломила, преврнула у кафићу и том слично, и он је схватио да су они у кафић утрчали да би се склонили од туче. Навео је да је после 2 до 3 минута закључио да се гужва смирила, да је устао из шанка и изашао испред кафића. Објаснио је да се поред кафића "Зузус" у коме он ради налази кафе "Цез", кафе "Трес" и кафе "Ајриш Паб" са десне стране, а да је са леве стране продавница. У исказу датом у истражном поступку је изјавио да је видео да су столови и столице у башти кафића "Ајриш Паб" који се налази мало удесно, преко пута кафића "Зузус" били разбацани, да је приметио да неки повређени дечко седи у башти њиховог кафића и да му је крвава глава, да је поред њега био неки дечко њему непознат, да су они ушли у кафић да би узели салвете и да би га обрисали. Тај младић који је био повређен и који је седео на столици није им ништа рекао, али он је чуо да је он био Француз. Сећа се да је имао светлију косу, која је била улепљена од крви, да је био мало нунији у лицу, али се не сећа како је био обучен. У односу на ове околности, сведок [REDACTED] је на ранијем главном претресу променио наводе свог исказа, и навео да је по изласку из кафића "Зузус" у коме је радио, видео хаос и оборене столице, али не у башти кафића "Ајриш Паб" како је то тврдио у претходно датом исказу већ у башти кафића "Резиме", и да он не зна да је код истражног судије рекао да је повређени младић кога је видео у башти њиховог кафића имао светлију косу. Навео је да се поред кафића "Зузус" налазе кафићи "Цез", "Трес" и "Ајриш Паб", да је кафе "Ајриш Паб" најудаљенији од кафића "Зузус", да је кафе "Цез" са десне стране, поред кафића "Зузус", да су они кафићи спојени, а да је са леве стране продавница, да је башта њиховог кафића, од степеништа које са платоа воде у улицу Маршала Бирјугова удаљена 5 до 6 метара, а да је удаљенија од пролаза Тржног центра "Миленијум". У исказу датом на ранијем главном претресу сведок [REDACTED] је изјавио да њему није познато колико је било гостију присутно у башти њиховог кафића у време овог догађаја, јер је он задужен за шанк и био је све време у шанку. Припремао је коктеле за то вече, а из шанка нема леп преглед на башту, јер је ограђен зидом, а од доласка на посао, био је све време у шанку и у башту није ни одлазио, а из шанка он види само 2 – 3 стола у њиховој башти, која су поред излога, а није обраћао пажњу да ли су за столовима у њиховој башти седели гости. Зна да је на излогу кафића, као и увек, постављено стакло, а није му познато да ли је тога дана била подигнута или спуштена тенда. Након што су му у ранијем поступку, предочени наводи исказа сведока под псеудонимом "А1" која је у свом исказу у ранијем поступку навела да тога дана између кафеа и баште није било стакла, излога, које је било померено, изјавио је да на овом кафићу постоји клизни прозор који може да се помери, да он има преглед целог кафића и шанка где је тада стајао, али да није приметио ништа необично да се дешавало у унутрашњости кафића пре него што је ова група младића и девојака врштећи утрчала у кафић, да он не зна да ли је неко пре тога истрчао из кафића, јер је био у шанку и радио је свој посао, да није видео да је било ко истрчао из кафића и да је за њега то био најнормалнији дан као и сваки други. Изјавио је да он није видео да су два младића истрчала из кафеа "Зузус" непосредно пре него што је ова група младића и девојака утрчала у кафић или у време када су у кафић утрчали, да не зна да ли је било ко коментарисао да се то у кафићу десило и да он ни са ким од

осталог особља кафића шанкерима, конобарима, менаџером, власником кафића није о догађају коментарисао. Навео је да је тога дана у овом кафићу радило 4 или 5 конобара, да је свако имао свој реон у коме је радио, с тим што њему није познато како су ти реони били распоређени, да је у унутрашњости кафића поред њега радио и [REDACTED] шанкер, а да је вероватно за услуживање гостију у унутрашњости кафића био задужен још неко од колега, али да он не зна и да не може да се сети да ли је било мало или пуно гостију у унутрашњости кафића. На ранијем главном претресу је објаснио и да је у сагнутом положају, испод шанка, остао 5 минута, да је чучнуо испод шанка, да је то учинио и његов колега Жарко који је са њим радио у шанку, да он не зна шта су за то време радили гости који су седели у кафићу и да он претпоставља да су они побегли на галерију, а да му није познато шта су радиле остале његове колеге, да је он једини био са сагнутом главом испод шанка. Осим вриска није чуо да је било ко шта коментарисао, главу је подигао када је осетио да се паника мало стишала и одмах је изашао из шанка да види шта се дешава напољу. У исказу датом у истражном поступку је детаљно описао и да је повређени младић који је седео у башти њиховог кафића седео на растојању од 7 метара од степеница које воде поред јавне гараже, мало укосо, дијагонално, да су он и колегица конобарина у овом кафићу, салвете које су узели из кафића додали дечку који је стајао до повређеног Француза и указивао му помоћ. Навео је да он тог дечка који је пружао помоћ повређеном Французу не познаје, да су они обојица ћутали и да њему није познато да ли је тај младић који је указивао помоћ био наш или Француски држављанин. На ранијем главном претресу је у односу на ове околности тврдио да је само у башти видео повређеног младића, да се одмах вратио у унутрашњост кафића, да му је познато да је хитна помоћ дошла убрзо од 10 до 20 минута касније, али да он не зна колико је било возила хитне помоћи, да није видео да радници хитне помоћи пеко лице воде из правца степеништа. Изјавио је да је сем овог повређеног лица у башти њиховог кафића, видео и присутне грађане који су збуњено стајали са стране и гледали, али да он није чуо шта су коментарисали, да није чуо да је повређени још неко лице, да тада и уопште тога дана није чуо да је повређен на Обилићевом венцу, да је након 10 до 15 минута дошла полиција и да их је одвела у зграду Градског СУП-а где су дали изјаве.

Из исказа сведока [REDACTED] саслушаног на главном претресу у поновљеном поступку, произилази да је он критичног дана радио у шанку кафеа „Зузус“, када је одједном кренула маса људи да улеће у њихов локал, па се он сагнуо испод шанка, да га не погоди нека флаша, јер није знао да ли је нека туча. Када се све стишало изашао је испод шанка и испред кафића и видео оборене столове и столице. Људи су се били разбежати и било је дима. Цео догађај је трајао највише 10 минута. Тада су у кафићу имали двоје конобара. У локалу је било гостију за можда два или три стола, а њихових ликова се не сећа. Видео је једног повређеног дечка са дугом косом и девојку која му је давала марамице.

На главном претресу суд је саслушао медицинске раднике у служби хитне помоћи докторку Мирјану Чубрић, медицинског техничара Сашу Бабића и возача [REDACTED]

Сведок [REDACTED] у свом ранијем исказу је навео да су он и докторка Мирјана Чубрић били на терену и да су након завршене интервенције добили од МУП-а, прско радио везе, црвени позив, а што значи да је хитно и да он мисли да им је тада јављено да је била нека туча, а да он не зна и да не може да се сети да ли су им тада јавили да је повређено више лица. Када су стигли на лице места паркирали су возило код ресторана на Обилићевом венцу, односно, код гараже Обилићевог венца, а прско радио везе позвали су још санитетских возила и возила хитне помоћи јер је било више повређених лица. Њима није било речено где се налази лице коме треба пружити медицинску помоћ, а све је то документовано у налогу који испуњава докторка. Не сећа се да ли им је речено да се повређени налазе на Обилићевом венцу, или у улици Маршала Бирјузова, и да ли су им рекли где тачно треба да иду, наводећи да о тим детаљима више брине возач и да су позив преко радио везе примили или возач, или докторка, јер је он седео позади. Када су стигли младић и девојка су их позвали, дошли су до њих и показали су им да доле лежи повређени [REDACTED]. Нису им рекли како су знали да је он ту ни зашто је доле. Нико није говорио о детаљима само су им рекли где се налази повређени, а он се не сећа шта су рекли зашто и како је повређен. Није му познато где је била туча, да ли на платоу Обилићевог венца или у улици Маршала Бирјузова. Младић и девојка су им показали место где је лежао Брис Татон, а он и докторка су се спустили низ степенице до дна гараже и он је морао да прескочи ограду да би дошао до повређеног [REDACTED], јер није могло да му се приђе, обзиром да се налазио у ограђеном простору као кавезу, а да су врата ограде била закључана. Не може тачно свега да се сети и да се изјасни у ком је тачно положају затекао сада покојног [REDACTED] али он мисли да је био у неком полуседећем, полулежећем положају, да не може да се сети тачно како је лежао, јер му је приоритет био да помогне пацијенту. Мисли да је тада он био ослоњен на лакат, с тим што није сигуран, а да је био наслоњен на зид степеништа и да је лицем био окренут према гаражи. Покушавао је нешто на Француском да им каже, а он се не сећа ни једне речи коју је [REDACTED] тада изговорио, јер он не зна Француски, а он га није питао како се ту нашао и не сећа се да ли му је докторка, полицајци, или било ко поставио такво питање. Видео је да му је повређена глава и видело се да су у питању повреде главе, а могли су да предпоставе да су постојале и унутрашње повреде, јер се држао за груди и било је очигледно да има јаке болове. Глава му је била раскрвављена по његовом сећању у чеоном пределу, а мисли да је имао и модрицу на десном или левом образу. Био је свестан, а што је он закључио по томе што су му биле отворене очи, што је стењао, јечао и придржавао се рукама за груди, а он не говори добро ни енглески и нису могли да се споразумеју, али је покушао да га смири. Докторка му је рекла да одмах отвори венску линију и пласира браунилу. Он поступа по налогу лекара, а стање пацијента је указивало да му треба пласирати браунилу. Не сећа се, да ли је прилазећи [REDACTED] тада уочио око њега трагове крви или неке друге трагове, одевне или било какве друге предмете у његовој околини, јер он на то није обраћао пажњу, а обично у таквим ситуацијама погледу све ствари које пронађу поред пацијента. Нису могли са носилима да приступе доле и позвали су возача да донесе кардиолошку столицу и два радника гараже да им помогну при транспорту. Њих четворина морали су да га пребацују преко те ограде да би га из тог гаражног дела транспортовали до санитетског возила, јер нису могли тек тако да га транспортују степеништем. Након што су га пребацили преко ограде, ставили су га на носила њиховог санитетског возила и одмах су кренули. Он се не сећа да

ли је [REDACTED] тада на лицу места комуницирао са неким од Француских држављана пре него што су кренули са возилом хитне помоћи ка Ургентном центру. У возилу су му повукли гардеробу и ставили су му електроде да би пратили рад срца на монитору и он мисли да су ЕКГ, урађен приликом вожње, приложили уз медицинску документацију, а докторка га је прегледала, слушала, измерила притисак. Не сећа се да ли приметио нешто на грудима повређеног Бриса Татона. Брис Татон је одвезен на реанимацију, јер је докторка проценила да је витално угрожен. Докторка је у колима покушавала на енглеском језику да се са њим споразуме, али је он стално говорио нешто на француском и они са њим нису могли да успоставе комуникацију. Брис Татон је тада био свестан, јер му је дао и пасош, да може да упише његове податке, да је пасош извадио из џепа, да му је он након тога пасош вратио, али да он не зна где је Брис пасош оставио. На платоу Обилићевог венца, у башти, поред ресторана, видео је још једног повређеног младића, раскрвављене главе, а друга кола хитне помоћи дошла су за време док су се они још налазили на лицу места. Не сећа се, али мисли да је полиција дошла пре њих на лице места, да их је полиција и позвала, видео је једног полицајца на месту где су паркирали возило, није уочио друге полицајце јер на то није обраћао пажњу. Мисли да доле испод степеништа где је лежао покојни [REDACTED] није било ни једног полицајца, а када су они сишли да би указали медицинску помоћ [REDACTED] који је лежао испод степеништа која воде ка гарџи, ни један полицајца није кренуо са њима и полицајца кога је угледао када је дошао на плато Обилићевог венца видео је када су се поново попели на плато Обилићевог венца након што су [REDACTED] пребацили преко ограда и ставили га на њихова носила из санитетског возила. У току вожње до Ургентног центра, они су јавили преко радио везе да се припреми сала за реанимацију а коју поруку је по уобичајеној процедури диспечар проследио Ургентном центру. Испред Ургентног центра сачекало их је више лица и они су повређеног [REDACTED] са њихових лежећих носила пребацили на лежећа колица, а затим је одмах одвезен у салу за реанимацију. Након што су сведоку предочене фотографије достављене од стране бранилаца окривљених, изјавио је да је у моменту када су [REDACTED] уносили у санитетско возило, он приметио да је севнуо блиш и да су тако вероватно настале фотографије са лица места, које су касније презентоване у јавност а на којим фотографијама се и он налази.

Сведок [REDACTED] техничар Хитне помоћи, саслушан у поновљеном поступку је изјавио, да је он примио позив преко диспечера за интервенцију и да су се они по позиву паркирали на Обилићевом венцу, а да су их неки девојка и младић упутили где лежи повређени, па је он прескочио ограду и пришао му и одмах започео да му пружа помоћ, при чему је први стигао до њега. Младић је нешто причао на француском, био је ослоњен о руку.

Из исказа сведока [REDACTED] датог на главном претресу у ранијем поступку, произилази да се извештај о њеном поступању приликом збрињавања сада пок.Б. [REDACTED] налази у архиви хитне службе. Налазили су се у возилу хитне помоћи враћајући се из Ургентног центра где су оставили пацијента, када су у току вожње добили позив преко радио станице, од њихових диспечара, да иду на Обилићев венац. Она при томе није узима податке, већ податке узима њен техничар, прско радио везе. Од диспечара добијају позив који им радио везом издиктира где треба да иду и име и презиме, уколико је познато, а што све записује њен техничар. Све што им је тада речено пише на

њиховом позиву, а она се сећа да су им рекли да је у питању туча и да има повређених, а није им речено колико има повређених, ни ко је повређен. Не зна ко је тачно тада био диспечар у њиховом кол центру, ни ко је њега обавестио да је на Обилићевом венцу потребно пружити хитну медицинску помоћ. Она је све време била сконцентрисана на то шта је тамо очекује, шта треба да понесе и шта треба да учини. Не сећа се где је возач који је возио кола хитне помоћи и у којој улици паркирао њихово возило, а када су изашли видела је масу људи, општу гужву и како је закорачила из санитета, питала је где су повређени. Информације су јој стизале са свих страна. Неко је викао да је повређен њихов келнер у кафићу, други је викао да је повређен један Француз, друге и треће информације су биле врло мешовите. Она је ишла и питала где је конобар који је повређен и шта у том тренутку ради, а када су јој одговорили да седи и да је свестан, рекла је да се крене даље и питала за другог повређеног. Рекли су да је повређен неки Француз, за кога су јој исто тако рекли да тамо негде седи и када је питала да ли има још неког ко је повређен, добила је информацију да је повређено још једно лице, тамо пегде и да треба да иде тамо негде. Обзиром да је била велика гужва, да су сви масовно причали, добацивали, не сећа се шта јој је конкретно речено за треће повређено лице и ко је то рекао. Сећа се само да су рекли "докторка овамо, овамо је човек тешко повређен" и када је она питала "где је" рекли су јој да крене са њима, а што је она и учинила. То су јој говорили људи које је угледала након што је изашла из санитарског возила испред гараже. Она не зна да ли је то било на платоу Обилићевог венца, или доле, јер када су јој рекли да је повређен конобар и да седи у кафићу она у том моменту није видела ни кафић јер је само интересовало да ли је конобар повређен. Не зна да ли је масу људи видела на платоу Обилићевог венца или у улици Маршала Бирјузова, да тај простор уопште не памти. Рекли су јој да је човек тешко повређен, али не може да каже и ко је то рекао. Она претпоставља да су они видели поклоњеног људског јер су јој говорили да је он највише повређен, да је тешко повређен и тачно су знали где да је одведу, а рекли су јој и где су га видели. Она мисли да је више лица ишло са њима и да су их водили до места где се он налазио. Не сећа се куда су пролазили до повређеног, мисли да су пролазили кроз гаражу, а не сећа се са које је стране стигла. Када су стигли до места где је лежао пацијент, видела је да је он био у простору који је ограђен и она није могла да му приђе, јер је са две стране био зид, а са друге две стране су била врата и ограда, али се она не сећа од чега је ограда била сачињена. Прошла је са техничарем кроз неку гаражу, дошла је до [REDACTED] видела да је седео наслонен на зид, а рукама ослоњен о земљу. Покушала је да отвори врата, али није могла, и видела је да никако не може да приђе пацијенту. Повикала је "младићу, младићу", а он се окренуо према њој, а што значи да је видео и да је чуо да га зове, само ју је погледао, али ништа није одговорио и вратио се у свој првобитни положај. Она је тада схватила да је дечко вероватно јако повређен и одмах је рекла свом техничару да прескочи и да му пласира браунилу. У међувремену је позвала возача да дође и да донесе столицу, да би могли да га транспортују. На лицу места је проценила да је њој потребно много времена да сиђе доле и да се након тога попне. Док је техничар пласирао браунилу већ је стигао њихов возач са столицом и они су [REDACTED] извукли из тог простора у који никако нису могли да уђу, тако што је њен техничар прескочио преко ограде, а затим су замолили људе да им помогну, јер нису могли сами да га изнесу, обзиром да је столица требала да се дигне кроз горе. Када су они то урадили она је све време била преко ограде и покушавала је да прича нешто са

њим, али је она касније схватила да је он уопште није разумео. Када су га пребацили преко оgrade и спустили, она је обавила брзински преглед да се оријентише колико је све хитно и ургентно. Тада га је на Француском питала како се зове, а што је и једина реченица коју она зна на Француском и он јој је нешто одговорио, али је њој то било неразумљиво. Није га разумела, нити је он њу разумео, шта год да га је питала, тако да је свела разговор на најмању могућу меру. Обавила је преглед, објективни палаз и покушала је да му каже да су они из хитне службе и да ће све бити у реду. Након тога, довели су га до кола па су га имобилисали и урадили све што је требало. Пре прегледа њему је већ била пласирана браунила у вену, а повређени [REDACTED] је све време показивао руком на груди и она је одмах пошто је видела да је свестан и да је чује и види, обавила преглед, испипала је каротиде и испипала пулсе на обе руке и видела да се пипају и да су у реду, а затим је послушала дисање. Видела је да дисање није угрожено, да је чујна срчана радња и пошто су све те виталне функције биле у реду, она је наложила да се он одмах пребаши до њиховог санитетског возила. Затим му је измерила притисак, урадила ЕКГ и он је све време био на мониторингу, а покушала је да изврши мању тоалету ране, која му је била на лицу. Сећа се да му је око било скроз затворено. Све време га је питала, али он није ни реч разумео, али је све време у ствари говорио и показивао је на груди, а када је радила ЕКГ и када га је слушала још на самом месту догађаја видела је да ту има неку црвену линију, отисак у виду неке дебље линије. Све то је написала у свом извештају. Претпоставила је да се ту нешто дешава, али није било видљивих промена и неког поремећаја дисања, јер је притисак био сасвим у реду, због чега није ни инфузију укључила. Мисли да су му дали само киссоник и да је све време био на мониторингу. Она не зна да ли је он по њеном изгледу могао да закључи да је она лекар, јер су били у црвеним униформама. Стекла је утисак да он није реаговао и да није био свестан да су они лекарска екипа која је ту да му укаже помоћ, јер је одавао утисак особе која је трпела неки бол и стекла је утисак као да му није ни важно. Да је свестан и оријентисан она је дошла до закључка најпре на основу тога што је седео, затим што је окренуо главу ка њој када га је позвала, а што значи да је регистровао њен позив, а за време док је њен техничар сишао доле и пласирао му вене, она га је посматрала и уочила је да се трзнуо на убод игле, а што значи да је осећао бол и све време су му биле отворене очи и показивао је руком да му се ту нешто дешава и причао је, али га она није разумела. Обзиром да је на Француском умела само да га пита како се зове, није га питала како се нашао у таквом положају, са таквим повредама и у тако ограђеном простору, а покушала је на енглеском језику да га пита да ли разуме енглески језик и представила му се на енглеском језику, али јој он није давао никакве одговоре. Објаснила је да када дође на лице места она пацијента пита о начину на који је задобио повреде, да ли је пао, да ли је ударен неким предметом и то је од значаја, али тек након што провери све његове виталне функције. Покојног [REDACTED] је тада када га је затекла повређеног у ограђеном простору, где није могао да дође сам, питала како се ту нашао, али је видела да је он не разуме и своју комуникацију са њим је свела на питање да ли разуме енглески језик, а обзиром да је он ћутао, стекла је утисак да он апсолутно ни једну њену реч није разумео. Када га је видела у овом ограђеном простору са таквим повредама она се питала како је он повређен и како је могао да доспе у тај ограђени простор где ни они никако нису могли да уђу, а нико од присутних јој није рекао да је он пао. Одмах су јавили анестезији у Ургентном центру да се спреми реанимација, јер је то

рутински поступак са пацијентом код кога се очекује нека политраума и тако су врло брзо стигли до реанимације у Ургентном центру. Пацијент је са њима био све време свестан и причао је нешто врло лагано, али се на жалост нису разумели. У Ургентном центру га је пратила све до реанимације, предала је ЕКГ и све што је на упуту написала и реферисала је колики је притисак и остале параметре, а дежурном анестезиологу је испричала шта је са њене стране урађено. Она ни накнадно није сазнала да ли је он пао са платоа Обилићевог венца и да она и не зна како је пок. [REDACTED] повређен. Она није приметила да је пок. Брис Татон предао пасош техничару сведоку [REDACTED], све време је била нагнута над повређеним [REDACTED] у колима му је шипала пулсеве, а није ни видела да је он предао пасош и да је то касније сазнала када је техничар на пријему у Ургентном центру рекао да је пасош код [REDACTED] и да треба и пасош да предају. Пок. Брис Татон је одведен директно до одељења реанимације, јер је очекивала да је у питању политраума, на основу тога што је видела повреду главе, а могао је и да има и повреду кукова, на основу видљивих повреда, на основу изгледа главе, на основу тога што се жалио да га боли у пределу груди и предпостављала је да је можда имао прелом ребара, што под прстима није осетила, а што је све указивало на сумњу да је он политрауматизован, да има више траума и да је више органских система захваћено. Он није показивао на бол у глави, већ само на бол у грудима, због чега је она одмах урадила ЕКГ и послушала му плућа и измерила притисак, али ЕКГ ништа није показао и она ништа тог тренутка није пашла на том делу тела, али од црвенила које је уочила предпостављала је да постоји бол. Све то је трајало врло кратко, њен задатак није да долази до механизма повређивања, већ да је њој у том моменту битно да спаси повређеног и да га у најбољим условима одведе до Ургентног центра. Она осталим повређенима на платоу Обилићевог венца није указивала лекарску помоћ и само је, док су техничар и возач дошли, а што се мери минутима, јавила возачу да дође са столицом и да зове диспечаре да пошаљу још екипа, јер има још повређених, да се она са повређеним Брис Татоном није више задржавала него је право са пацијентом и уз пацијента била до самог санитета, а када су пролазили поред једног кафића неки људи су јој показали на неког повређеног Француза који је седео и она се окренула, али се није удаљила од повређеног [REDACTED]. Само је питала тог повређеног Француског држављанина да ли је повређен и да ли разуме енглески, да ли га нешто боли, а када је он рекао да помало разуме енглески, она му је објаснила да ће стићи друга екипа хитне помоћи, јер је њен пацијент, повређени Брис Татон био витално угрожен са таквим повредама да је она предпоставила да може доћи до пнеумоторакса, до разних последица, а видела је да тај други повређени младић Француски држављанин седи, да је свестан, комуникативан и да није витално угрожен. С тога је са њим само разменила две реченице и када су они полазили већ је стигла, а можда и раније, њихова друга екипа. Навела је да је за време док се [REDACTED] налазио у овом ограђеном простору приметила поред њега трагове крви, а да је одећа није интересовала, а не може да опише положај трагова крви у односу на положај у коме се повређени Брис Татон налазио, ни колико су од њега били удаљени, осим да је те трагове крви уочила у његовој непосредној близини, али да то нису биле неке локве крви и по њеном сећању те трагове крви је уочила са његове леве стране, али не може да тврди да ли је то апсолутно тачно или не. После првог извршеног прегледа, након што је [REDACTED] изнесен из овог ограђеног простора, знала је да он има велике повреде главе, јер му је једно око било скроз затворено и није могао да га

отвори, а познато јој је да такве повреде не могу да се добију тек тако. Из њеног 32-годишњег искуства он је њој у том тренутку био потенцијално витално угрожен јер таква повреда главе сигурно не може да прође без икаквих последица, а какве ће оне заиста бити то није могло у том тренутку да процени јер је он био свестан, видео их је знао је ко су, можда их је и разумео, показивао је где га боли а она није у том моменту могла да зна шта је то јер на ЕКГ-у је све било у реду, дисање, срчана радња су били у реду и она није знала уопште одакле долази тај бол, али је знала да је њему то био најјачи бол. У односу на констатовану почетну дијагнозу политраума, изјаснила се да она није дала ту почетну дијагнозу и да је она вероватно на упућу написала да се ради о контузији главе, хематому на оку, болу у грудима и да је написала све оно што је тог тренутка могла да види, а да она само предпоставља да је у питању била политраума, обзиром да се то предпоставља код таквих повреда, уз податак да је туча у питању, и обзиром да се држао за груди и показивао да га ту нешто боли и да можда има прелом ребара, што она тада није могла да открије. Предпостављала је да му је више система органа повређено и да то угрожава његов живот и зато га је и повела на реанимацију. У вези његовог кретања, а обзиром на стање у каквом га је затекла, изјавила је да њој ни једног момента није пало на памет да се он креће, јер код такве повреде главе могло је да дође до повреде кичме и грудног коша. Обзиром да је покретао руке и ноге осећао је руке и ноге, а обзиром на све оне повреде које је уочила, повреду главе, огроман хематом левог ока које му је било затворено, а што указује да је морао да има неки веома јак ударца, а што указује и на могућност да је имао потрес мозга, да је губио свест, па се освестио, да је показивао где га боли, а што је указивало да је можда имао и повреду ребара, кичме, њој није падало на памет да испитује да ли је могао да корача, да захтева да устане и да хода. Она је посумњала да је у питању политраума и објаснила је да то значи угроженост више органских система, али да она није написала ту дијагнозу, већ да су ту почетну дијагнозу поставили лекари из реанимационе сале.

Сведок др [REDACTED] и сведок [REDACTED] у претходном поступку су на фотографијама у приложеној фотодокументацији у сисусу, а која је сачињена дана 17.09.2009. године и то на фотографији означеној Ф17, показали место где су затекли тада повређеног [REDACTED], место где је он затечен ослоњен на зид, при чему је сведок др [REDACTED] објаснила да је то место у близини трага крви констатованог на фотографији Ф17и навела да је [REDACTED] седео одмах испод степеништа, на средини зида степеништа. Показали су закључана врата, испред простора у коме се налазио повређени [REDACTED], а сведок [REDACTED] је објаснила да због ових закључаних врата нису могли да приђу повређеном [REDACTED] који је лежао у том ограђеном простору, да су им униформисана лица, чувари, рекли да не знају где је кључ и како да се дође до кључа и да су се након тога појавили људи који су им помогли да колицима, повређеног [REDACTED] пребаце преко степеништа. Сведок др [REDACTED] је објаснила да фотографија на којој [REDACTED] са десном руком нешто показује док му је лева рука на столици и док седи у медицинским колицима, је настала вероватно док су пролазили у близини баште где је на столици седео његов друг који је повређен и да она предпоставља да га је Брис Татон приметио и препознао јер је тај Француз препознао [REDACTED], а да он тада није показивао место где је осећао бол јер је стално показивао на груди и држао је нешто што она није разумела.

Из исказа сведока Др [REDACTED] Ш, лекара Хитне помоћи, датог у поновљеном поступку, произилази да се она сада не сећа догађаја, али остаје код своје раније изјаве, те је додала да је пацијент био у једном ограниченом простору када су они дошли и да није могла да се спусти до њега, односно, да му приђе, јер је тај простор био са свих страна недоступан за прилазак, а он се налазио у седећем положају наслоњен на зид, разговарао је на њихове гласове. био је свестан и комуникативан, након чега су га извели на столицу до кола Хитне помоћи. У једном тренутку угледао је свог друга и показао прстом на њега.

Из исказа сведока [REDACTED] Ш, возача Хитне помоћи, саслушаног у поновљеном поступку, произилази да се он сећа да су дошли по позиву и њи и техничар извели су оштећеног и одвезли у Ургентни центар.

Сведоци, који су током ранијег кривичног поступка, пре понављања поступка означени псеудонимом А1 и А2 саслушани су пред овлашћеним службеним лицима УКП – Треће Одељење, ПУ за Град Београд дана 18.09.2009. године у присуству заступника ОЈТ-а на основу члана 504-б став 4 ЗКП-а, а приликом давања исказа су изјавили да се обесћају угроженим и уплашеним за свој живот и да су спремни да сведоче под условима да се не открива њихова истоветност, а сведок А2 је навео и да захтева да му се заштите подаци и да се не открива његова истоветност, јер се осећа угроженим, обзиром да се ради о [REDACTED]. Истражни судија је на предлог заступника ОЈТ-а стављеног у акту КТ. 1419/09 од 12.10.2009. године, да се сведоцима А1 и А2 који су очевидци догађаја пруже у смислу члана 109-а мере посебне заштите, донео решење Ки.бр. 941/09 дана 6.11.2009. године, којим су одређене мере посебне заштите ових сведока, тако што ће се у даљем поступку уместо њихових имена користити шифре А1 и А2, а из списка предмета брисати њихова имена и други подаци помоћу којих се може утврдити истоветност ових сведока. Решењем је одређено да ће се испитивање сведока А1 и А2 обавити прикривањем изгледа сведока њиховим сведочењем из посебне просторије уз промену гласа посредством техничких уређаја. Наведена одлука донета је на основу члана 109-а, 109-б, 109-в и 109-г КЗ-а обзиром да је истражни судија нашао да постоје околности које указују да би сведоцима јавним сведочењем били угрожени живот, тело и здравље и да се ради о изузетно тешком кривичном делу. Службене белешке о обавештењу примљеном од грађана (сведока А1 и А2) дате пред Трећим одељењем Управе криминалистичке полиције-ПУ за Град Београд дана 18.09.2009. године, а које садрже и разлоге сведока за подношење захтева за доделу статуса заштићених сведока, са подацима ових сведока, решењем истражног судије о одређивању мера посебне заштите сведока као и омоти са подацима о идентитету сведока под заштитом А1 и А2 су у смислу члана 109-г затворени у посебан омот, запечаћени и предати за чување јединици за заштиту сведока МУП-а Р.С.Овакав статус сведоци А1 и А2 задржали су и током поновљеног поступка, с тим што, и поред више позива суда на [REDACTED] сведок А2 није могао бити саслушан, јер је недоступан суду, његова последња позната адреса је ван граница Србије, а покушаји суда да се он позове уредно и приступи на главни претрес нису успели, тако да је суд одлучно решењем да се исказ овог сведока,

дат у ранијем поступку прочита, а сведок А1 саслушан је на поновљеном главном претресу са мерама заштите у посебној кабинџ са затамњеним стаклом у судници из које се не види лик сведока, а извршена је и измена њиховог гласа. Сходно одредбама члана 109-г став 2 КЗ-а, суд је на поновљеном главном претресу на основу члана 292 ЗКП-а и члана 293 ЗКП-а ради заштите приватног живота учесника у поступку решењем привремено искључио јавност и присутним окривљенима, браниоцима, јавном тужиоцу, пуномоћнику оштећених саопштио податке о идентитету заштићених сведока означених шифром А1 и А2, а сходно одредбама члана 109-ђ присутни су упозорени да чувају тајну о подацима о идентитету сведока под посебном заштитом који су им саопштени.

Из исказа сведока под заштитом са псеудонимом "А1" датом у истражном поступку, произилази, да се дана 17.09.2009. године после 17 часова [REDACTED] да Обилићевом венцу, у башти кафића "Зузус" и да је тада [REDACTED] два младића који су пар пута прошли испред овог кафића на удаљености од [REDACTED] око 3,5 метра, а да су након тога ушли у кафић "Зузус" и сели. Сели су за сто који се налази десно од улаза у кафић, код фрижидера "Кока Кола" на 1 до 1,5 метара од шанка. Тога дана између унутрашњег дела кафића и баште, стакло је било померено. [REDACTED] их је [REDACTED] из профила и са леђа и на њима није уочила ништа необично, а није их ни [REDACTED]. Нису јој били познати од раније. У полицији су јој показали фотографије два момка, али она није била сигурна да су то они, а да би можда могла да их препозна. У кафићу тада није било музике, а она је стајала иза њих. Описала је да је један од њих имао краћу тамнију косу, да је био висок преко 1,90 цм, крупније грађе, да је на себи имао дрну мајицу кратких рукава. За другог младића је дала опис да је имао светлију смеђу косу, да је био висок 1,90 цм, да је био крупније грађе, али ситнија од овог другог. По њеној процени обојица су били старости између 27 до 30 година. Чула је да је у једном моменту један од њих, с тим што не зна ко од њих двојице, рекао "брате, ајмо, почело је", а након тога су излетели из кафића. Она је тада стајала на пола метара иза њихових леђа. Имали су пред собом на столу пиће и она верује да нису ни платили пиће, јер су врло брзо излетели из локала. Они нису изашли из локала, већ су напрасно искочили из кафића преко столова и столица, и видела је да су протрчали кроз башту кафића и да су после пар секунди улетели у масу поред гараже. Тада је настала ломљава стакла, флаша и чајна у башти кафића "Зузус", а приметила је да се из башта околних кафића скупљају младићи који су опколили момке који су седели у башти кафића која се налази преко пута кафеа "Зузус", ближе улазу у гаражу Паркинг Сервиса на Обилићевом венцу. Пре него што је почела туча, она осим ових младића које је описала, а који су напрасно искочили из кафића "Зузус" није приметила било какву групу да је долазила у правцу баште где су седели момци који су касније претучени. Није приметила ни да су та два младића било шта имали у рукама пре него што су притрчали групи која је седела, нити да су некога тукли, већ само да су улетели у масу поред гараже. У следећем тренутку, док се налазила у кафићу "Зузус" приметила је да је била гужва, да су сви почели да беже и када је поново погледала видела је да један дечко држи упаљену бакљу у рукама. Видела је да је он претходно дошао из правца степеништа која воде поред гараже, да је прескочио столице и да је улетео у центар баште кафића, где су седели ови момци који су претучени. Њој је био окренут леђима, али је она приметила да је једном од момака који су седели у тој башти набио бакљу у лице. У том

моменту тај младић је лежао на плочнику, јер је од удара испао из реона где су се налазили столови у башти и пао је иза фотеља које се налазе иза тих столова где су седели и којима су ови столови били уоквирени. Лежао је на 3 до 4 метра од степеништа која воде до Обилићевог венца. Она није сигурна како је он изгледао и само се сећа да је лежао на плочнику, да је држао руке испред главе и тако главу заклањао рукама док је лежао. Приметила је да га је један момак шутирао док је лежао на плочнику, а након што је овај претходни престао, да га пали бакљом по лицу. Није могла да уочи како је изгледао младић са бакљом, јер је он био у повијеном положају у ком је приносио бакљу лицу. Био је окренут полубочно према степеништу, а степениште је било са његове десне стране. Тада је видела само једну упаљену бакљу код тог момка и не зна да ли су остали нападачи приликом туче имали нешто у рукама. Не сећа се да су били маскирани и да ли су имали нешто на лицу. Не може да се изјасни одакле су дошли нападачи на Француза који је лежао близу степеништа, јер је уочила да су неки дошли из оближњих кафића, да су неки дошли са других страна, а није видела степениште када је почела туча, ни одакле су дошли остали навијачи. Пити је видела да је неко долазио из правца степеништа, јер се већ створила гужва. Обзиром да се окренула на другу страну она не зна шта је младић који је имао упаљену бакљу у руци након тога радио са бакљом. Она је видела да лете столови и столице, али не и да је неко имао неки предмет у руци. По њеној процени 15 до 20 лица је учествовало у тучи, а она није приметила да је било ко од учесника или гостију имао навијачка обележја. Када је почела туча из баште кафића "Зузус", у кафић је ушло 15 до 20 људи, а она је стајала иза стола где су седела два младића која су претходно истрчала из кафића. Након пар секунди окренула је главу на другу страну и уочила је дечка који је седео на плочнику поред жардињере, близу гараже који је био сав крвав. Видела је 3 – 4 момака који су кренули да беже ка Калемегдану, при чему је сваки од њих више пута шутирао у пределу главе овог момка који је седео на плочнику поред жардињере, док је пролазио поред њега. Само једног који је био последњи је уочила и може да опише да је на себи имао црну дуксерицу, тексас светле фармерке и беле или крем патике. Младића који је седео на плочнику поред жардињере описала је да је имао светлију косу и мајицу светлије крем боје. Након што су ови момци који су га шутирали отрчали ка Калемегдану, овом младићу су пришли неки младићи који су га подigli и ставили га да седне у столицу у башти кафића "Зузус".

Сведок А1 је изјавила да је ову тучу посматрала са удаљености око 12 метара, да се приближила излогу, али да није излазила испред кафића, да је поред ње стајало 10 до 15 људи који су ушли у кафић када је почела туча и да су посматрали шта се дешава. Она није била уплашена том ситуацијом, била је узнемирена. Навела је да за време док је пратила шта се дешава није гледала само једну особу. Касније је од једног дечка чула да су нападачи бацили низ степенице још једног од нападнутих и да је он задобио тешке телесне повреде, да су га тукли бејзбол палицама и да он уопште није имао везе са овима који су претучени. Док је стајала са стране њој је пришао младић кога је питала да ли зна енглески језик, а који је рекао да је био у групи која је претучена. Питао је да ли може негде да се склони да би био безбедан док не прође гужва и рекао је да је Француз. Рекао им је шта се десило, да је утакмица између Партизана и још неког тима, а на њихово питање да ли је тучен, рекао им је да је добио ударац у десну потколеницу. Када су се сви окупили око овог повређеног младића, њој је дечко који је стајао поред ње рекао да су двојица младића који

су истрчали из кафића вође навијача“ Партизана“, да их он зна из кафића “Лајм” где су они излазили, а при томе није спомињао њихова имена. Навела је да она не зна где се налази кафић “Лајм”. Изашла је из кафића, а када се вратила видела је да је тај младић који је имао повређену потколеницу већ отишао. Да је момак бачен са степеништа чула је када се завршила туча која је по њеној процени трајала око 2 минута. Сазнала је да је са степеништа бачен дечко који је паљен бакљом, а она је сигурна да је то дечко који је тучен 2 до 3 метара од степеница док је лежао на земљи, што је претходно описала, који је паљен бакљом, а који је испао из кафеа који се налази поред јавне гараже. За њега је после чула да је бачен низ степениште. Објаснила је да она није видела момент кад је он бачен, али да је то сазнала од дечка који је стајао на лицу места близу ње. Када се у полицији касније интересовала како је том младићу, њој је речено “како може да му буде после онога што су му урадили” и она је полицији пренела своје сумње на основу онога што је чула. Претходно је након овог догађаја, на лицу места по доласку полиције, дала изјаву и испричала шта се десило. У полицији је рекла да се осећа угрожено. На ранијем главном претресу, сведок под псеудонимом “А1”, поновила је наводе претходно датог исказа. Идентично је описала изглед и понашање двојице младића, који су непосредно пре избијања туче, више пута пролазили поред кафића “Зузус”, а потом и ушли у кафић и убрзо, не плативши ни пиће које су поручили, устали и уз повике “брате почело је, идемо, крећемо” истрчали кроз излог-прозор кафића, преврнули сто за којим су седели, а који је био најближи излогу и улетели у масу, ушли у гужву, када је она и уочила да је у суседном кафићу почела туча. Сведок А1 је објаснила да је у моменту када су ова двојица младића скочила и истрчала кроз излог кафића “Зузус” она од њих била удаљена око 2 метра, да претходно, пре него што су ушли у овај кафић, да су у кафићу сви седели и да је било све нормално. Она их је претходно уочила да су више пута, 2 или 3 пута прошли поред овог кафића, да су се претходно кретали из правца Калемегдана ка Мажестику, а да су се затим враћали, и да она закључује да су вероватно тражили најбоље место на које би сели и имали најбољи поглед и да су ова двојица младића који су у кафићу седели један поред другог, дошли у овај кафић да осматрају и усмеравају. Упитана у судници, у ранијем поступку, да ли може међу присутним окривљенима да препозна некога од те двојице младића које је видела да су ушли и истрчали из кафића “Зузус” непосредно пре почетка туче, а које је претходно детаљно описала, за све присутне окривљене након што су устали, изјавила је да нико од њих није неко од те двојице младића, а конкретно за окривљеног Марковић Љубомира да не би рекла да је о један од те двојице младића, али да он по конституцији највише одговара једном од ове двојице младића, али да је тада тај младић имао кратку црну косу, да их је она обојицу видела одпозади, а није видела и њихова лица. Она не може да каже да ли је туча отпочела након што су они стигли до суседног кафића, јер их није даље видела након што су ушли у масу, и да је кренула да види шта се дешава јер следеће чега се сећа је да су сви почели да вриште, да су људи почели да беже, да су се разбежали сви који су седели у кафићима и који су били околу и само су остали навијачи који су се тукли са Французима. Изјавила је да су нападачи долазили са свих страна, из правца гараже, степеништа, из правца улице Маршала Бирјугова, Калемегдана и Мажестика, а пре него што је почела туча видела је младиће који су стајали код степеништа, на врху степеништа и опколили са свих страна ове младиће који су ту седели, а за које је она касније сазнала да су Француски држављани. Уочила је да је младић, за кога је касније

видела da je jедног од Француских држављана пржио бакљом, стајао баш поред степеништа. Видела je када се пали бакља и да се дечку који je седео или клечао на поду, бакљом пржи лице. Не зна како je тај нападач престао да овог младића пржи бакљом по лицу, јер су јој поглед скренули људи око ње, девојке које вриште и окренула се ка дечку који je лежао код жардињере. Тада je угледала другог младића који седи, лежи поред жардињере, који je имао смеђу дужу косицу, а кога je свако ко je прошао поред њега бежећи у правцу Калемегдана, а било их je њих 6 – 7, пролазећи поред њега, шутнуо пар пута у главу. Објаснила je да je то био други дечко, а да првог коме je бакљом паљено лице није видела лице. Изјавила je да лик никог од ових нападача који су шутирали младића који je лежао поред жардињере није упамтила, сем што je уочила како je био обучен последњи од њих који су бежали, дајући исти опис овог нападача као и у претходно датом исказу. По њеној процени младић који je лежао поред жардињере налазио се улево 2 до 3 метра од младића који je лежао 3 до 4 метара од степеништа. Она je приметила, поред овог младића који je лежао поред жардињере, најпре двојицу нападача, а затим je видела да су га шутирали сви ови остали који су бежали ка Калемегдану, а који су дошли са места где се одигравала туча и видела je да се гомила њих одједном растрчала пре него што je приметила ове нападаче који су пролазећи поред младића који лежи поред жардињере, бежали ка Калемегдану. Изјавила je да [REDACTED] je био лице које je лежало поред жардињере, већ други младић. Она није приметила шта се даље дешавало са младићем који je лежао 3 до 4 метара од степеница, јер се окренула да изађе, обзиром да су сви кренули да помогну момцима који су остали да леже и није видела и не сећа се да je било ко од других учесника овог догађаја према њему предузео још неку радњу. Стајала je тачно преко пута степеништа удаљена 12 метара и посматрала догађај, а око ње су била лица које je она познавала, али не може да каже њихова имена. Видела je да лете столови и столице, али није приметила да ли je неко имао неки предмет у руци, нити je уочила маске на лицима нападача. Изашла je из локала у коме су се сви сакрили и у моменту када je око ње било 2-3 људи, младић, који je колега са конобаром [REDACTED] који je задобио повреде у овом нападу, je рекао: “да ли си видела како су бацили оног дечка, оног што су палили бакљом”. Она je разумела да je он то видео. Није јој рекао колико je људи учествовало у томе и није даље ништа објашњавао. Лице које je њој то саопштило ради у кафићу на Обилићевом венцу и он je био непосредно у близини места где се одвијао напад. Он није лице које je и препознао двојицу навијача који су претходно седели у кафићу “Зузус” и искочили непосредно пре туче кроз излог кафића, као павијаче које познаје из кафеа “Лајм,” а није помињао њихова имена ни њихове надимке. Рекао je и да je [REDACTED] ни крив ни дужан повређен и пребијен. Изјавила je да она закључује да je низ степенице бачен дечко коме су лице палили бакљом. Сећа се да су нападачи упали у коцку постављену под сепареом, да га je дечко ударио након чега je он пао прско двоседа, да je затим тај младић прескочио за њим, да се у том тренутку пали бакља, да се дечко савија и да му они пале лице бакљом, док je лежао на леђима. Она верује да он није могао да устане док су стајали поред њега и она се сећа да je он покушавао да се подигне, али да није могао. Једном руком се подупирао, а другом je заклањао лице, али није био у могућности да устане и она предпоставља да он није могао да устане због повреда, јер je много више повреда задобио од дечка поред жардињере, кога су једва успели да подигну. Нико тада није споменуо да je он сам скочио, зато што су сви који су ту били видели да он не може да

устане, а камоли да се приближи степеницама. Тада је речено да је он бачен и она закључује да су га двојица бацили, јер је најмање њих двојица могло да га баци, а верује да он није био способан да устане, због бакље, због батина које је добио, јер је прошао много горе од дечка који је био поред жардињере, а кога су једва успели да подигну, јер и овај младић поред жардињере који је био много мање повређен није могао да устане и 2 – 3 младића су га подизали да он им је испадао из руке, а њој је речено “бацили су га” а не бацио га или турнуо га један дечко, већ „бацили су га”. Следеће чега се сећа је да долази хитна помоћ, она не зна одакле је дечка поред степеништа одвезла хитна помоћ, јер када је кренула да помогне дечку поред жардињере погледала је у том правцу и више га није видела да тамо лежи, а не сећа се шта је тада видела на том месту. Дечко који је био повређен код жардињере постављен је у башту кафића “Ајриш Паб” и указивана му је помоћ. Не сећа се какву је боју одеће имао на себи, а није приметила да му је неко нешто отимао. Ни једног момента претходно није видела да се овај дечко који је лежао поред жардињере приближава Тржном центру “Миленијум” и он је лежао ту где је пао, док га нису подigli, а био је 7 до 8 метара удаљен од степеништа и 10-так метара од улаза у Тржни центар “Миленијум”. Изјавила је да је тога дана на платоу Обилићевог венца било 3 повређена младића, један који лежи у близини степеништа, један поред жардињере и трећи, који је ушао у кафић са повређеном потколеницом. Касније је на фотографијама препознала лице поред жардињере са смеђом косицом и то није био пок. Брис Татон и она закључује да је поред степеништа био Брис Татон. Изјавила је да је код степеништа уочила двојицу младића, а са друге стране једног, да су стајали, а да није уочила да се било ко пење степеништем. Видела је да чаше лете на све стране и само једну упаљену бакљу, а међу приступним окривљенима није могла да препозна лице које је тада видела са бакљом у руци, наводећи да том младићу са бакљом тада није видела лице, јер јој је паљење бакље скренуло пажњу, а од бакље је било све задимљено. Видела је да је он палио бакљом младића који је лежао 3 до 4 метара од степеница, а претходно га је видела да стоји поред степеништа, да је ушао у коцку коју су оградиле сепареом, да је притрчао, прескочио са друге стране, а да је био удаљен 3 до 4 метра док се није приближио и почео да га пали бакљом. Не може да се изјасни колико је лица било поред дечка код степеништа, све је трајало, по њеној процени, око 2 минута, све се одиграло брзо, организовано, а што је закључила на основу понашања момака који су седели у кафићу, на основу момака који су стајали код гараже, на основу момака који су долазили из правца Мажестика. Није уочила да ли нападачи беже у неком другом правцу, осим оних које је видела да беже у правцу Калемегдана, јер је гледала у дечка поред жардињере, а не сећа се да ли је неко имао качкет на глави, осим што се сећа кроз маглу неке чудне капуљаче. По њеној процени тада је падањето њих петоро.

Из исказа сведока А1 датог на главном претресу у поповљеном поступку, произилази да се догађај одиграо давно и да није остало много тога чега се сећа, боље се сћала догађаја у време давања изјаве пред другим председником већа. Ту на лицу места догађаја се налази због поела и чује вику, буку и тучу. Сећа се светлости бакље и дечка који лежи поред жардињере, кога су момци док су бежали свако га је ударио, шутнуо. После су тог момка унели у локал у коме је сведок био. Пошто је сведоку предочен ранији исказ изјављује да се сећа да су код фрижидера „кока коле” седели два младића које претходно

уочава да су пролазили поред кафића. Сведок је од њих удаљен пола метра, види их са леђа, да су крупни момци. Ти момци су искочили кроз отворен излог локала и отишли су право у групу момака која се тукла, а не може да се сети да ли су том приликом нешто рекли. Претходно су ушли у локал у коме је она била, а група нападача дошла је из правца „Мажестика“. Сећа се светлости бакље која је долазила са десне стране степеништа. Након тога у просторијама полиције овом сведоку показивали су фотографије два лица, питали јесу ли му та лица позната и да ли су били у кафићу, али сведок их није препознао. Локал у коме је био налази се тачно преко пута степеништа. Сећа се и да су после дошла кола хитне помоћи.

Из исказа **сведока под псеудонимом "А2"** пред овлашћеним службеним лицима УКП – Треће Одељење, ПУ за Град Београд у присуству заступника ОЈП-а на основу члана 504-б став 4 ЗКП-а као и пред истражним судијом, произилази, да је дана 17.09.2009. године око 16-17 часова пролазио поред Обилићевог венца и да је у једном тренутку, на удаљености око 100 метара од себе, приметио хаос, гужву, а чуо је буку, лупање. Није знао шта се дешава, касније је видео неки дим, као и да су они који су у томе учествовали били маскирани, да су имали маске на лицима, а навео је и да он не би могао да их препозна. Уочио је само једног младића са крвавом флеком на лицу, који је трчао према кафићу "Зузус" и утрчао у овај кафић. Изјавио је да се на том месту он задржао 10 до 15 секунди, након што је почела ова гужва, да детаље даље није запажао, да се након што је све то видео удаљио и отишао према споменику на Тргу Републике. На ранијем главном претресу дана 08.11.2010. године, сведок под псеудонимом "А2" саслушан под мерама заштите изјаснио се да он нема ништа да измени у свом исказу датом у истражном поступку, те је навео да се у време овог догађаја налазио у шетњи на Обилићевом венцу, да је стајао са леве стране између кафића "Зузус" и кафића "Нохо," када је зачуо велику буку и галаму, што је описао у претходно датом исказу, да се окренуо и да је угледао велики број људи који учествује у тучи. Претходно није знао шта се дешава, а касније је закључио да велики број људи учествује у тучи, јер су трчали на све стране, видео је да су летеле столице. Када је видео дечка са крвавом главом који је утрчао у кафић "Зузус" схватио је да може да буде опасно по њега и наставио је свој пут ка Кнез Михаиловој улици. Објаснио је да је он стајао на 5 метара удаљен од баште кафића "Зузус", у правцу Обилићевог венца у односу на Танјут, а што је по његовој процени око 30 до 40 метара од степеништа која воде са платоа Обилићевог венца у улицу Маршала Бирјузова. Обзиром да је читав Обилићев венац у баштама, он претпоставља да су се у близини тих степеница налазиле баште неког кафића, а долазећи на Обилићев венац уочио је да су сви кафићи били пуни, да су све баште биле пуне, а уочио је и да је било доста људи у башти кафића "Зузус" и да је и башта овог кафића била готово пуна. Он ништа необично није приметио на људима који су седели у башти, није запазио да неко од њих има капу на глави, нити како је ко је од њих био обучен. У моменту када је приметио да је дошло до туче, он је био удаљен око 20 метара од места где се туча одигравала, није видео како је туча започела, јер је био окренут на другу страну, најпре је изненада чуо велику буку, ломљаву, а када се окренуо, угледао је велики број људи који учествују у тучи. Није приметио да је било ко од њих имао на себи нека карактеристична обележја нити је запазио да је пре туче или за време туче неко прилазио месту где се туча одигравала, а није запазио да је било ко од учесника туче имао маску

на лицу, осим што је видео да су поједини од њих носили качкете. Пије запазио да је било ко од њих имао нешто у рукама, а видео је да су столице почеле да лете, да се гађају столицама и закључио је да је у питању масовна туча. Није обратио пажњу како је изгледала башта кафића "Зузус" после туче, а док је пролазио и док је био непосредно поред кафеа "Зузус", када је зачуо буку, када је све почело, видео је да су сви напрасно поскакали, да су сви почели да трче и јуре на све стране, а није обраћао пажњу да ли је неко изашао из кафића "Зузус" и кренуо у правцу места где се одигравала туча. Он се на лицу места задржао само 10-так секунди и отишао је у правцу Кнез Михаилове улице, а одлазећи са платоа Обилићевог венца није запазио да ли је неко бежао у правцу у коме је он ишао, јер су сви почели да трче, да јуре на све стране. Пије уочио да је неко лежао повређен, осим што је видео момка који је са крвавом главом утрчао у оближњи кафић. Овај повређени младић је утрчао у кафић "Зузус", у том тренутку он је кретао ка Кнез Михаиловој улици, видео је да су сви почели да трче, када је овај младић утрчао у кафић, али да не може да опише како је он изгледао. Тада на платоу Обилићевог венца није уочио никакав дим, а приметио је да су и околне баште почеле да се празне и да су сви ради своје безбедности почели да трче. Пошто је, у ранијем поступку овом сведоку предочен исказ који је дао у МУП сходно члану 504ђ ЗКПа и разлике у том исказу и на ранијем главном претресу, сведок А2 је потврдио наводе претходно датог исказа, да се у време овог догађаја налазио у кафићу "Зузус" који се налази дијагонално гледано у односу на кафић "Ајриш Паб", а из кој кафића се види башта кафића "Ајриш Паба," да је после неког времена приметио да су у кафић ушла два момка спортеки обучена од којих је један имао качкет, да су обојица били у црно-белој гардероби и да је запазио момка без качкета, за кога мисли да га је раније виђао у групи са навијачима „Паризана“, да су та два момка села за сто који се налази унутар кафића са леве стране од улазних врата и окренули су се тако да могу кроз прозор да гледају улицу Обилићев венац, тачније у правцу кафића „Ајриш паб“. Обзиром да то није његов сектор за служење, он није запазио шта су пили и да ли су нешто коментарисали, али је уочио да ту где су они седели није било других људи и приметио је како седе и где гледају. Када је након извесног времена чуо галаму испред кафића, окренуо се и видео је кроз излог да се неки момци бију преко пута улице испред кафића „Ајриш паб“. Сам почетак туче није видео, али је видео да су неке бакље биле запаљене и да су столице летеле на све стране. Уочио је да су истовремено са почетком туче та два момка која су претходно ушла у локал, скочила и истрчала напоље и ушли право у тучу. Видео је да прескачу преко баште, али није видео да у том тренутку држе нешто у рукама. Туча је кратко трајала, али је било доста учесника у њој, одприлике 30 до 40 људи. Убрзо су се учесници туче разбежали, а у кафић је ушао један момак, за кога претпоставља да је Француз, који је био крвав по глави. Након извесног времена дошла је полиција и хитна помоћ. Младића са качкетом је описао, да је висине око 183 до 184 цм, старости до 30 година, крупније телесне конституције, набилдован, да је од гардеробе на себи имао црно – бело тренерку и бели качкет, а за момка који је ушао у кафић без качкета да је висине око 2 метара, старости до 30 година, крупније телесне конституције, црне краће косе, а од гардеробе да је на себи имао црну тренерку. Упитан на ранијем главном претресу, пре понављања поступка, да ли препознаје младића без качкета кога је тада видео на Обилићевом венцу међу присутним окривљенима у судници, изјавио је да не препознаје ни једног од окривљених. Измену свог исказа у истражном поступку у односу на главни претрес, објаснио

је чињеницом да је он сведок под заштитом. Потврдио је, након што су му на ранијем главном претресу предочени наводи његовог исказа пред овлашћеним службеним лицем МУП-а да је видео из кафића "Зузус" да су неке бакље биле запаљене, да су столице летеле на све стране, да су два момка која су претходно ушла у локал скочила, истрчала напоље и ушла право у тучу, да је видео да прескачу преко бапте и да се то занета тако и догодило. Видео је повређеног младића који је утрчао у кафић "Зузус," а за кога предпоставља да је Француз, али он ни са ким касније на платоу Обилићевог венца није коментарисао о овом догађају, нити је сазнао како су повређена лица која су тада задобила повреде. Потврдио је и на главном претресу да се плаши за своју безбедност због чега је и тражио заштиту и да сматра да и даље постоји опасност за његову безбедност.

Из исказа сведока [REDACTED], који је дао у полицији сходно одредбама члана 504ђ тада важећег ЗКП-а, и пред истражним судијом, произилази да је он у критичном периоду био запослен као шанкер у кафићу "Зузус" и да је био на послу у овом кафићу критичног дана, те да се догађај по његовој изјави одиграо између 17.30 и 17.45 часова. Са њим је тога дана радио и колега [REDACTED] (суд је закључио да се ради о сведоку [REDACTED]). Сведок је навео да је на 15-так метара од кафића где је радио, у кафићу „Ајриш паб“ дошло до туче. Видео је растурене столове и столице, али није видео ко је повређен.

Из исказа сведока [REDACTED] произилази да познаје окривљеног уназад више година и да су се дружили. Виђали су се интензивно, а како је његов посао од 2000. до 2008. године био везан за центар града, виђали су се на Обилићевом венцу скоро сваки или сваки други дан у различитим кафићима. Ту су пили кафу и причали у различито доба дана. За себе каже да је вођа навијања фудбалског клуба "Црвена звезда", што је у „Партизану“ у то време био [REDACTED].

Из исказа сведока [REDACTED] произилази да он познаје Прелић са [REDACTED] и то преко Марковић Љубомира и да су се они у лето 2009. године састајали и дружили у разним кафићима на Обилићевом венцу, скоро свакодневно. Он навија за Црвену звезду, на пошто су Марковић и Прелић навијачи „Партизана“ тада када је њихов клуб играо утакмице нису се виђали, на ни дана 17.9.2009. године.

Из исказа сведока [REDACTED] произилази да он познаје Прелић Ђорђа преко Марковић Љубомира, и да су се у лето 2009.године често виђали у кафићима на Обилићевом венцу, а играли су и фудбал заједно. Дана 17.9.2009. године није се налазио на њима двојицом.

Из исказа сведока [REDACTED] полицијског службеника Трећег одељења УКП-а произилази да је он 2009.године такође радио у истом одељењу и да је један од састављача извештаја писаног уз кривичну пријаву. Сећа се да је полиција на увиђај у овом случају изашла доста касно 2-3 сата после, јер су прво мислили да се ради о обичној тучи.

Из исказа сведокњице [REDACTED] произилази да је она критичног дана радила у фризерском салону „Дел“ који се налази на углу улице

Маршала Бирјугова и излази ка Обилићевом венцу. Испраћала је муштерију коју је завршила и то на том излазу који гледа на гаражу и степенице на Обилићевом венцу. Чула је буку и видела масу људи према платоу на коме се налазе кафићи на Обилићевом венцу. Погледала је горе по инерцији и видела дечка који скаче са жардињере, са јако велике висине, око 20 метара, и који је пао у бетонски део између степеница и гараже. Њена прва реакција је била да позове Хитну помоћ, јер није могла да му приђе, јер је то затворени простор, што је и учинила, са фиксног телефона локала. Отишла је до полиције испред Синагоге и позвала их да га подигну, јер је видела да је дечко још увек жив. После тога је видела да му је пришао неки радник гараже, који га је подигао у седесни положај, након чега је дошла Хитна помоћ. На питање браниоца одговара да су прво неки момци истрчали уз степенице, да је на платоу Обилићевог венца била туча и да она са своје леве стране види да на степеништу нема никога и дечка који се пење на жардињеру и скаче са ње, при чему га нико нити гура, нити баца. Мисли да је дечко на себи имао црвену луксерницу или мајицу. Сећа се да је дечку, када га је радник гараже подигао глава била сва крвава. Дечко је скочио на главу и њен утисак је да је ударио прво главом у бетон. Додаје, да са места где се налазила, не може да види плато Обилићевог венца где су кафићи, већ види степениште и врх платоа као и жардињере са леве стране. Након што је у њеном присуству изведен доказ репродукцијом аудио записа позива Хитној помоћи сведокиња је потврдила да је то њен позив упућен критичног дана Хитној помоћи.

Из исказа сведока [REDACTED] произилази да је он навијач ФК "Партизан" и да је дана 17.9.2009. године дошао на стадион два сата пре утакмице, тамо је у ресторану срео Ивана Грковића који је био сам и који му је рекао да се на Обилићевом венцу десило нешто страшно, да је пао човек са велике висине и да је малтене ударио главом у бетон. Питао га је да тог момка није неко гурнуо, случајно, а Грковић му је одговорио да није. Потврђује да је његов надимак „Сима Србија“, а негира да је икада користио мобилни телефонски број 063/1918581. Прознаје и Прелића и Марковића, негира да су они икада били вође навијача ФК "Партизана". Потврђује да се вероватно два дана пред утакмицу чуо са Марковићем, јер су били другари и често су се чули. За Прелића изјављује да је био пријатељ групе навијача, да је стајао иза заставе „Алкатраз“ и да је то једна неформална навијачка група и да Прелић није био вођа навијача.

Из исказа сведока [REDACTED] произилази да се критичног дана налазио на послу у гаражи на Обилићевом венцу, који посао обавља као члан Асоцијације пензионера МУП-ових радника. У време догађаја се налазио у приземљу, где се и улази у гаражу, у простору иза трансформатора. Налазио се испод бетонске плоче, рефлексно је погледао горе да му нешто не би пало на главу и на степеницама није видео никога. Са места где је стајао види се „тераса“ и део степеништа, а када приђе види цело степениште и врх Обилићевог венца и жардињере. У једном моменту је нешто пролетело на доле, па како је био удаљен од оградe 2-3 корака, пришао је и угледао човека на бетонској стази, лицем према подлози, који „јауче“ прескочио је ограду и подвукао руку под њега и испод његових руку и ставио га у седесни положај уз бетонски подест. Требало му је највише 5 секунди или три корака да приђе огради. Претходно се чула нека бука. Хитна помоћ је брзо дошла па су повређеног ставили на столицу и изнели на Обилићев венац где се налазило

возило. Повређени је нешто све време причао, па је горе показао на једног човека говорећи на енглеском „My friend“, потом су га однели. Након тога он је питао момка за кога каже да на том месту продаје новине и да се презива Ђорђевић, како је до свега дошло, и онда му је он испричао, и показао му је жардињеру у којој се види стопало патике и поломљена туђа, а то је и пут у правцу ког је он и пао. Након тога на лице места је долазио новинар РТС Паликућа и он је тада дао изјаву и показивао на лицу места још свежу крв на бетону и како је општењени пао, а после тога давао је изјаву и у МУП-у у 29. новембра, где је саслушан на записник, чију копију је тражио, али му је пису дали. Тај продавац новина му је после рекао да је ту избила туча, а он је видео још једног дечка како седи на столици крваве главе.

Из исказа сведока [REDACTED] произилази да је он у време догађаја као и сада менаџер у кафићу „Irish Pub“, да се испред локала „Irish Pub“ на Обилићевом венцу десила туча навијача, а после је сазнао да су то били навијачи „Партизана“ и навијачи неког француског клуба. За себе тврди да је у време догађаја био испред локала у коме је менаџер, да је било око пола пет сати поподне, није много видео, чуо је буку чаша, пиксли, сви сунцобрани су падали, гомила људи је дошла из правца хотела „Мажестик“ и из правца „Ганјуга“, а гомила људи је дотрчала уз степенице, видео је неке момке са капуљачама и белим хируршким маскама, а онда је дошао до туче, при чему он није видео лица учесника. Момци који су дошли су били бројнији, ударали су ове што су седели, пикслама, чашама, испревертани су били столови, а цео догађај траје 3-5 минута. Са места где је стајао испред свог локала видео је врх степеништа и жардињере и ни у једном моменту није видео групу момака на том месту, нити види групу момака окупљену око једног момка у правцу жардињера. Када је изнет један момак на столици он се изненадио, није знао одакле је он дошао. Он се лично није осетио угроженим и све време је покушавао да спасе инвентар. Тврди да је локал имао камере и споља и унутра, али да снимке нико није тражио.

Из допуне Заједничког налаза и мишљења вештака Др. Ђорђа Алемпијевића, вештака Др. Ивице Милосављевића и вештака трасолога Мирослава Бусарчевића од 23.12.2016. године произилази да су вештаци на предлог одбране, а по налогу суда размотрили исказе саслушаних сведока [REDACTED] (који пису били саслушани у првобитно вођеном поступку) и сведока [REDACTED] (који је саслушан и у поступку када се окривљеном судило у одсуству), а у повезаности са материјалним доказима, а све у циљу провере веродостојности исказа наведених сведока и провере Заједничког налаза и мишљења посматраног у повезаности са исказима наведених сведока, па је утврдио да из допунског заједничког налаза и мишљења са шест фотографија, произилази, да имајући у виду геометрију простора на лицу места и положај жардињера на ивици платоа, вештаци не доводе у питање могућност да се са предметне жардињере (означене стрелицом на сл. 1. допуне) може скочити и пасти у простор између степеништа и гараже, било на бетонску површину или на земљано тло које је на 0.5 м изнад бетонске површине. Треба међутим, имати у виду да се критични догађај одиграо у поподневним часовима, по лепом времену и при дневној видљивости, због чега је тешко замислити да онај који скаче са предметне жардињере не види куда скаче и да је такав скок погубљан, поготово ако скочи наглавачке.

Ако се посматра исказ сведокиње [REDACTED] која тврди да је видела да се оштећени прво пење на жардињеру, а затим скаче у амбис, што би представљале две одвојене радње између којих је могао бар бацити поглед испод платоа, поготову што сведокиња тврди да у том тренутку никога није видела у Татоновј непосредној близини. Сведок пак, [REDACTED] наводи како је на земљи у предметној жардињери видео стопало патике и згњечену-савијену туђу која је била мала (иако се на снимцима са увиђаја, а што је приказано на фотографији број 2,3,4 и 5 допунског заједничког налаза и мишљења види да туђа није поломљена, нити савијена или згажена, као и да је веће висине од висине жардињере на ивици платоа). На инсертима снимка увиђаја, приказаним у Допунском заједничком налазу и мишљењу наведених вештака на сликама број 3 и број 5, јасно се види да је од свих жардињера на ивици платоа, којих има укупно осам, због физичких препрека најтеже приступити управо првој, другој и трећој жардињери, посматрано са лева на десно и у смеру гараже. Приступ првој жардињери у време критичног догађаја спречавају паркирани мопед и метални сандук на точицима, који се налази уз жардињеру, док приступ другој, са које је према наведеним сведоцима скочио сада пок.Татон отежава положај поменутог паркираног мопеда као и покретни метални штанд за новине и слично, који се налази испред ове жардињере, заклањајући према платоу већи део њеног бока, као и бока треће жардињере по реду (слика бр.3 и слика бр.5 допунског заједничког налаза и мишљења.) На снимцима увиђаја не види се ни дукс плаве боје са рајсфелдусом и капуљачом, за кога у свом исказу датом на главном претресу у поновљеном поступку сведок [REDACTED] тврди да се налазио и то са леве стране туђе. Вештаци даље наводе да је у директној супротности са верзијом по којој је пок. [REDACTED] скочио са предметне жардињере и пао на бетонску површину између степеништа и гараже и налаз трагова земље на левој страни [REDACTED] шна и врата и на предњој левој страни његове мајице. Наведени трагови показују да је он практично пао на главачке на земљано, а не на бетонско тло. Осим тога, на предњој страни мајице сада покојног Татона нађени су трагови у виду отисака који могу да кореспондирају са хоризонталним и паралелним металним цевима горњег дела оgrade платоа и степеништа, који указују да је током критичног догађаја сада пок.Татон горњим делом предње стране свога тела остварио интензиван контакт са цевима које чине горњи део оgrade платоа и степеништа на Обилићевом венцу. Стога, према исказу сведока [REDACTED], сада покојни је морао да види амбис испред себе када се попео на предметну жардињеру. Њен исказ и искази сведока [REDACTED] према вештацима у допунском заједничком налазу, свим наведеним доводе се у сумњу, а посебно исказ сведока [REDACTED] када тврди да је видела да се сада покојни попео на жардињеру и скочио и пао на бетон, јер трагови земље на његовом лицу, врату и мајици показују да је пао на земљано тло, а не на бетон.Према вештацима, битни су и трагови на газећим површинама обе патике по [REDACTED], које потичу од суљања по тврдом тлу као што је бетон, који указују на одупирање ногама и могли су да настану у динамично догађаја када се сада пок. [REDACTED] налазио у лежећем положају на леђима, као и приликом евентуалног гурања и вучења његовог тела, док се налазио на ногама. По вештацима, веома битна чињеница за закључивање о висини са које је и месту па које је сада пок. [REDACTED] пао су и повреде које је услед пада са висине задобио, а то су повреде меких ткива леве половине главе и лица са преломима костију леве половине лица,повреде садржаја лобањске дупље (нагњечине можданс

коре, трауматска крварења у ткиву мозга-тзв.интрацеребрални хематом), повреде меких ткива локализоване у левој половини предње и на левој бочној страни врата и трупа, прелом тела грудне кости и шестог ребра са леве стране, непотпуни расцеп зида нисходног дела аорте, непосредно испод лука, прелом горње гране леве препонске кости, као и повреде коже и поткожног меког ткива горњих и доњих удова, превасходно локализоване дуж спољашње стране леве ноге. Обзиром да међу повредама коже и меких ткива, на првом месту леве половине главелица и врата, а потом и трупа и дуж спољашње стране леве ноге нема огуљотина, нити раздерина, по вештацима је несумњиво да приликом доспевања на тло тело сада пок. Татона није имало никакво хоризонтално убрзање, а такође је и мало вероватно да је до контакта могло доћи падом на бетонску подлогу. Треба имати у виду да ће људско тело које по параболичној путањи падне на равне тло, нужно имати зауставни пут, што није случај када се ради о слободном паду тела извеса, без хоризонталног убрзања. Дужина овог зауставног пута зависиће од брзине пада тела и врсте, односно тврдоће подлоге на коју тело падне. Важи правило да ће при истој брзини пада зауставни пут тела на тврђој и равној подлози увек бити дужи, него на мекшој и равној подлози. Вештаци такође у допунском налазу и мишљењу навода да врста и карактер свих повреда које је у предметном догађају задобио сада пок. [REDACTED] како оних насталих услед пада, тако и свих других повредне искључују могућност његовог кретања након што је задобио све повреде, дакле, након доспевања на подлогу између подножја јавне гараже и степеништа.

Из исказа сталног судског вештака Др Ђорђа Алемпијевића, специјалисте судске медицине датог на главном претресу у поновљеном поступку произилази да се вештак на питање браниоца изјаснио да су повреде мозга код оштећеног могле настати и од повреда задобијених на платоу Обилићевог венца и од пада, а сваки од ових догађаја: на платоу и пад сам за себе је могао проузроковати смрт. Такође повреда аорте код оштећеног настала је искључиво услед пада, а оштећени је пао на леву страну главе и на предео грудног коша. Што се тиче питања да ли је покојни могао пасти на бетонски део, вештак се изјаснио да повреде меких ткива, огуљотине и др. нису констатоване. Теоретски се у судско-медицинском смислу, ако се посматра одвојено од трасолошког вештачења, не може искључити да је покојни пао на бетонску подлогу.

Из исказа вештака судске медицине Др Ивице Милосављевића произилази да остаје код Заједничког налаза и мишљења које је дао са вештацима Др. Ђорђем Алимпијевићем и трасологом Мирославом Бусарчевићем и да је сагласан са оним што је Алимпијевић изјавио на главном претресу.

Из исказа вештака трасолошке струке Мирослава Бусарчевића, датог на главном претресу у поновљеном поступку произилази да је одговарајући на питања странака, изјавио, да у документацији са увиђаја нема евидентираних трагова крви на земљаној површини, на коју заједничким налазом и мишљењем сва три наведена вештака тврде да је покојни [REDACTED] пао. Што се тиче трагова црвених од металне оgrade на мајници коју је покојни [REDACTED] критичном приликом имао на себи, на њој се налази један дупли траг који кореспондира са тим

цевима. Taj trag начелно може да има различит изглед зависно од чињенице да ли ротира око шипке, или клизи, а зависно и од интензитета притиска, који је по вештаку трасологу био снажан. Вештак је објаснио да приликом „фотошопирања“ фотографија користи програм „форензхик фотошоп“, где је наведено шта је дозвољено а шта није, приликом обраде фотографија, а што је и проверљиво, због чега он и наводи све што користи приликом обраде, а разлика са оригиналом је само у интензитету светла, односно, боје. Пад на бетон је искључио са аспекта своје струке, а у томе су му помогли вештаци судске медицине који су му објаснили да нема повреда које би индицирале да је пао на бетон, а искључили су и могућност да је пао на подградни зид. Вештак је искључио могућност да констатоване „бразде“ на патикама покојног могу да настану доскоком, тврдио је да би приликом одраза са жардињере или ограде имао добар ослонац у скоку. Вештак наводи да покојни није пао на главу на бетон већ је пао на земљу јер постоје трагови земље који сами по себи елиминишу пад на бетон, чак и када се повреде оставе по страни. Оштећени је пао на земљу наглавачке и то у близини трагова крви констатованих на увиђају и у скици полиције. Вештак се изјаснио да потпуно искључује могућност да је покојни [REDACTED] поневши се на жардињеру скочио у амбис [REDACTED] бетонску подлогу.

Суд је ценио исказ сведока [REDACTED], колпортера, који је у време критичног догађаја био на Обилићевом венцу, јер се на том месту налазио метални сталак-тезга-на коме је он држао часописе, новине, ШД ове и друго, што је продавао. Суд је прихватио његову тврдњу да је он седео на столици и читао у непосредној близини француских навијача који су такође седели у кафићу и у непосредној близини гараже на Обилићевом венцу, а његов сталак се налазио десно до гараже гледано када се иде низ степенице, када се чуло нешто као топовски удар. Суд је прихватио његов исказ где тврди да је тада настао хаос и да су људи почели да беже те да је и он побеглао у гаражу и изашао тек када се све смирило. Ценећи тај исказ у повезаности са материјалним доказима, са криминалистичко техничким прегледом лица места и фотографијама сачињеним том приликом, као и Допунским заједничким налазом и мишљењем вештака-Др.Алемшијевића, Др Милосављевића и Бусарчевића, суд је закључио да овај сведок у делу свог исказа не говори истину. Он наиме тврди да му је сведок [REDACTED] скренуо пажњу на траг стопе која се видела у жардињери и да је у тој жардињери била савијена једна мала туја, као и да се у њој налазила плава дуксерица са капуљачом, што је у супротности са исказом сведока [REDACTED], који пак каже да му је присутни продавац новина (а евидентно мисли на [REDACTED] иако греши у навођењу његовог презимена) показао траг стопала и поломљену тују у жардињери када су причали, након што је оштећеног одвезла Хитна помоћ, у супротности је и са Допунским заједничким налазом и мишљењем наведених вештака и делимично са стањем на фотографијама са увиђаја полиције након догађаја (а у којима се не види поломљена туја, дуксерица и траг стопала), али се види сталак за новине и мопед који се налазе до десне стране степеништа гледано одозго на доле, а који предмети онемогућавају претпоставку платоу Обилићевог венца, испод кога се налази простор између степеништа и гараже. Овај сведок у свом исказу на ранијем главном претресу није помињао отисак стопала у жардињери, савијену

тују и дуксерницу, а будући да је за време догађаја побегао у гаражу, суд је нашао да није ни видео на који се начин сада пок. ██████████ нашао у простору између степеништа и гараже, у коме је и био када му је указана прва помоћ.

Суд је ценио исказ сведокиње ██████████, који је делимично прихватио у погледу чињенице да се она у време догађаја налазила у свом фризерском салону, који се налази на углу улице Маршала Бирјузова, а из кога се излази ка Обилићевом венцу, да је пратила муштерију, и да је након што је видела да је неко пао у простор између степеништа и гараже, са фиксног телефона локала позвала хитну помоћ, а аутентичност тог позива суд је утврдио и на основу броја са кога је позвана хитна помоћ и на основу тога што је на главном претресу сведокиња при репродукцији аудио записа тога позива потврдила да је то њен глас и њен позив. Репродукцијом тог аудио записа суд је утврдио да је сведокиња позвала хитну помоћ, при чему је рекла да пожури, јер је дечко пао са 20 метара. На главном претресу, пак, изјавила је да је видела да је скочио са жардињере и пао на бетон између степеништа и гараже, и да је то за њу исто. Ценећи њен исказ у склопу Заједничког налаза и мишљења вештака медицинске и трасолошке струке и допуне истог, посебно последње допуне у поновљеном поступку, суд тај исказ сведокиње у погледу начина пада и места пада, није прихватио, имајући у виду стање на лицу места приказано на фотографијама ОКГ са увиђаја, чињеницу да је простор испред друге жардињере по реду гледано десно од степеништа, ако се гледа низ степенице, био закључен (онемогућен пролаз истим) сталком за новине колпортера Ђуричића и паркираним моделом, што се види на фотографијама са увиђаја, те чињенице утврђене заједничким вештачењем вештака судске медицине и трасолога, о траговима земље на левој страни лица и врата повређеног, левој страни мајине латикама, повредама сада пок. ██████████ месту трага крви приказаном на скици лица места. При томе, сведокиња ██████████ у свом исказу тврди да види једну жардињеру (а на фотографијама са увиђаја се види да их на лицу места има више), при чему тврди да са места на коме се налази може да види само врх степеништа, а не и плато Обилићевог венца (а на основу изведених доказа и фотографија са лица места утврђено је да се жардињере налазе на платоу Обилићевог венца), а не може да се изјасни којим делом тела је пао на тло сада покојни ██████████. Рекла је да је био у црвеној дуксерници или мајници, иако је то нетачно, што се види из фотографија гардеробе покојног ██████████ коју је том приликом носио, па је суд закључио да ова сведокиња у последу чињеница које су супротне објективном стању на лицу места са фотографија и анализи изнетој у заједничком допунском налазу и мишљењу вештака није говорила истину, или се не сећа добро догађаја, а обзиром и на протек времена од догађаја до времена сведочења.

Суд је ценио и делимично прихватио исказ сведока ██████████ а у делу у коме тврди да се критичног дана 17.9.2009. године налазио на свом хонорарном послу који је обављао као пензионисани полицијски службеник преко републичке Асоцијације пензионера МУП-а, у гаражи на Обилићевом венцу, и то у приземљу гараже, код трансформатора и испод бетонске плоче, када је видео да је нешто пролетело у простор између гараже и степеништа које води ка платоу Обилићевог венца, те да је он пришао, прескочио ограду, ставио своје руке испод руку повређеног момка и помогао му да се придигне. Суд је ценио његов исказ у делу када тврди да на платоу Обилићевог венца када је

нешто пролетело није било никог и то није прихватно. Сведок је и сам рекао да плато Обилићевог венца није могао да види са места где се налазио, јер се налазио испод плоче, а да се претходно чула нека бука на платоу, те да му је требало неколико секунди и 2-3 корака да се приближи и дође у могућност да погледа изнад плоче, а обзиром да су и сами учесници догађаја, сада осуђена лица и саслушани сведоци, изјавили да је цео догађај кратко трајао, да су се нападачи разбежали, те ценећи исказ овог сведока у повезаности са Допуном заједничког налаза и мишљења напред наведених вештака, датог у овом поступку, суд је нашао да је он супротан материјалним доказима које су са исказом сведока упоређивали вештаци, а које је суд извео, да повреде на сади пок. Татону и материјални трагови на његовом лицу и гардероби и обући, доводе до супротног закључка, па исказ овог сведока није прихватио у свим деловима супротним заједничком налазу и закључку комисије вештака и допуни. У прилог овоме говоре и чињенице да је овај сведок објаснио да му је колпортер са платоа (ради се о сведоку [REDACTED]), указао на траг стопала од патике и поломљену туђу, при чему то није у сагласности са исказом сведока колпортера [REDACTED] који је пак навео, да је сведок Црепуља њему скренуо пажњу на отисак стопала и да је туја била савијена, а не поломљена, како тврди [REDACTED] имајући у виду да [REDACTED] у претходном поступку није ни помињао, суд је закључно да сведоци у погледу ових чињеница и чињенице места пада оштећеног, не говоре истину, и прихватио као стручан, објективан и компетентан, сагласан са фотографијама са увиђаја и материјалним траговима на телу и гардероби покојника, заједнички налаз и мишљење наведене комисије вештака са допунама. У повезаности са исказом сведока Црепуље, суд је ценио и материјалне доказе које је узео на увид и то: допис ПУ за град Београд-одељење за сузбијање крвних и сексуалних деликата бр.2355/16 од 13.12.2016., допис Удружења пензионера Савезног Министарства за унутрашње послове бр.146 од 17.11.2016., увидом у Уговор Клуба пензионисаних радника унутрашњих послова бр.14 од 31.1.2005.године. Уговор о привременим и повременим пословима од 6.7.2009.године између [REDACTED] и „Паркинг сервиса“ на Обилићевог венцу, Анекс уговора бр.841 од 31.1.2005.године па је утврдио да је [REDACTED] у критичном периоду као пензионисани радник Републичког, а не Савезном МУП-а радио као обезбеђење у гаражи на Обилићевог венцу у време догађаја, а те доказе је као објективне и сагласне са његовим исказом прихватио.

Суд је ценио исказ сведока [REDACTED] (одбрана је током поступка погрешно навела да се ради о [REDACTED] али је то током поступка исправила и суд је усвојио исправку имена сведока) из кога је прихватио, да је овај сведок у критичном периоду био менаџер кафића „Irish Pub“ на Обилићевог венцу. Суд је међутим оценио исказ овог сведока као нелогичан и преживотан, јер је наводно сведок остао на лицу места све време догађаја у кафићу где је радио иако је дошло до опште гужве, рушења столова, столица, сунцобрана, бацања пикели, чаша и флаша, паљења бакљи и напада, како на француске навијаче, тако и на конобара његовог ресторана Александра Јаковљевића, при чему је само видео да преко пута код степеништа и жардињера, нема никог, нема сукоба, нити је видео повређена лица. При томе тврди и да су нападачи дошли из три правца и да су се разбежали, а да је он све време бринуо за своје возило паркирано код „Ганјуга“ па је највише гледао у том правцу, а покушавао је да спасе и инвентар, што је целогично, а све је то

трајало укупно око 5 минута. Нелогично је да неко не реагује инстинктивно и да се не склони са места напада, када су се сва лица разбежала у разним правцима па и утрчавала у локале. Нелогично је да није видео повређене, нелогично је да је видео групе које долазе, када није ни знао да напад предстоји, а није видео куда су побегли, па ни низ степениште није видео да беже, иако се на снимку са камере „Степениште“ виде нападачи како беже и да му је фокус све време био на степеништу и жардињерама, када је утврђено да се баш у тој близини десило догађај и да је по [REDACTED] и нападнут и тучен на том месту, пре него што је бачен, па је нелогично и да буде изненађен, када су изнели повређеног [REDACTED] из простора између гараже и степеништа. Што се тиче камера, у поступку који је претходио поновљеном поступку, дописом председника већа тражено је од „Паркинг сервиса“ и локала који су се налазили у околини догађаја да доставе евентуално постојеће снимке са камера, а такви снимци нису достављени из локала у коме је он менаџер, па је суд закључно да их није ни било.

Суд је ценио исказ сведока [REDACTED] и закључио да он није очевидац догађаја, да је пријатељ саокривљеног Марковића и навијач ФК „Партизана“, па је оценио да је његов исказ усмерен на то да поткрепи став одбрање окривљеног, да је сада пок. [REDACTED] сам скочио са жардињере на Обилићевом венцу и да је пао на бетон и да помогне окривљеном да избегне кривичну одговорност. Из исказа осуђеног Грковић Ивана датог у правноснажно окончаном поступку поводом истог догађаја, види се да он не помиње овог сведока, нити да га је срео у ресторану на стадиону.

Сведок [REDACTED] није суду пружио релевантна сазнања о самом догађају и одлучним чињеницама о понашању гостију кафића „Зузус“ непосредно пре напада на Француске држављане, у башти кафића „Ајриш Паб“ која се налази преко пута кафића „Зузус“. Није суду пружио никаква сазнања ни о самом нападу на Француске држављане, а ни о дешавањима непосредно након напада, будући да је навео да ништа није видео јер је све време догађаја држао главу испод шанка. Он је свој исказ у односу на поједине чињенице и мењао на главном претресу у односу на исказ дат пред истражним судијом на пример да није била порушена башта кафића „Ајриш Паб“ већ башта кафића „Резиме“, да он не зна да ли је заиста код истражног судије изјавио да је видео да у башти седи повређени младић са крвавом главом, плаве косе. Ценећи исказ овог сведока у склопу са наводима исказа сведока А1 и А2 оцена је суда да су наводи исказа сведока [REDACTED] без утицаја на утврђене одлучне чињенице из исказа сведока Француских држављана, [REDACTED] сведока [REDACTED] а је напад извршен на Француске држављане управо у башти кафића „Ајриш Паб“, а из међусобно сагласних исказа сведока А1 и А2 поуздано је утврђено и понашање гостију у кафићу „Зузус“ непосредно пре напада.

Суд је ценио исказе [REDACTED] и [REDACTED] исте је прихватио, али је нашао да њихови искази нису од утицаја на закључак суда о учешћу окривљеног Прелић Ђорђа у критичном догађају како је описано у изречи пресуде, као и да није од утицаја сведочење ових сведока да су се тог лета често виђали са пријатељима међу којима и Прелић Ђорђем у различитим кафићима на Обилићевом венцу и шире, обзиром и на њихову

обићу и упознају Град Београд у коме претходно нису били и да посете земљу коју нису познавали раније. Да су ово искључиви разлози ранијег доласка пред утакмицу француских држављана у Београд, потврђују наводи исказа сведока [REDACTED], који су у Београд дошли дан пред утакмицу са још 4 својих пријатеља, међу којима је био и сада пок. [REDACTED] и који су у свом исказу навели да су по доласку у Београд, то поподне провели у центру града, а да су сутрадан, на дан овог догађаја, пре него што су дошли и сели у башту кафића "Ајриш Паб" обили Храм Светог Саве, Калемегдан, да су били у Београду на вечери у ресторану у центру града и да су провели једно пријатно вече. Од доласка у Београд до самог напада нико од њих није имао никакву непријатност, инцидент или конфликт са било ким. Нико од њих није уочио да је било ко према њима био непријатељски расположен, да им је на било који начин угрожена безбедност, да их је леко пратио, а и они сами су се потрудили да никога на било који начин не испровоцирају. Између себе су разговарали на матерњем, Француском језику и управо, знајући да тиме могу да испровоцирају навијаче противничког клуба, нису носили никаква обележја клуба за који навијају, нису на себи имали капе, дуксерике ни било каква обележја која би их идентификовало као припаднике навијачке групе Француског клуба "Тулуз". Исто тако су се понашали и тако су били обучени када су нападнути у башти кафића "Ајриш Паб" на платоу Обилићевог венца.

Наведене чињенице, потврдио је у свом исказу и сведок оштећени [REDACTED] конобар, који је у време овог догађаја био запослен у кафићу "Ајриш Паб" који се налази на Обилићевом венцу, кога су Француски држављани тада присутни у Београду, једино упознали од српских држављана. Потврђено је да су они који су дошли пар дана раније свакодневно седели у другој башти овог кафића, где им је било пријатно, где су мирно седели, разговарали на свом матерњем језику, пили пиће, а дан пре овог догађаја, више сати је у башти овог кафића седело око 30 француских држављана и то у другом делу ове баште, која се налази у близини степеништа која воде са платоа Обилићевог венца у улици Маршала Бирјугова, јер у тој башти није било гостију. Сведок [REDACTED] је у свом исказу потврдио и да нико од француских држављана није причао о навијачким групама Француског клуба "Тулуз", да је са негорицом од њих, које је упознао, коментарисао понашање насилних навијачких група и да су сви они били згрожени таквим понашањем, а нико од њих између себе није помињао "Параду Поноса" и његов закључак је да они нису ни знали да је у време овог догађаја у Београду било заказано одржавање "Параде Поноса". Неколико Француских држављана је ноћ пре овог догађаја провело у граду са сведоком- оштећеним [REDACTED] који их је те ноћи, по завршетку свог радног времена, око 0.30 часова, одвео у кафе клуб "Грамвај" код Вука. Пок.Б [REDACTED] те ноћи није био са њима, а у кафићу "Ајриш Паб" био је са својим пријатељима претходног дана, а са сведоком оштећеним [REDACTED] није се упознао, ни зближио.

Наредног дана 17.09.2009. године, пре утакмице око 16 часова, више Француских држављана је дошло и село у другу башту кафеа "Ајриш Паб" која се налази у близини степеништа, а где су и претходног дана седели, по изјави сведока- оштећеног [REDACTED] више од 5 сати, а око 16.30 часова дошао је и сведок [REDACTED] на позив сведока-оштећеног [REDACTED] [REDACTED] му је на мобилни телефон послао СМС поруку да он и његови

другови дођу у кафић око 16 часова и да он завршава смену око 17 часова, што су у својим исказима потврдили и сведок [REDACTED] и сведок [REDACTED]. [REDACTED] а што је у свом исказу потврдио и сведок- оштећени [REDACTED]. А [REDACTED] налажењу суда, наводи исказа сведока оштећеног [REDACTED] да је он Француске држављане са којима се зближио, позвао да дођу у овај кафић, да би са њима попио пиће и да би се са њима поздравио, знајући да се они после утакмице враћају у Француску, нису доведени у сумњу ни једним од изведених доказа, као ни наводи сведока [REDACTED] да он никада тада није обавестио да се Француски држављани налазе у овом кафићу, а да то није учинио ни било ко од особља кафеа "Ајриш Паб".

Понашање и изглед Француских држављана за време док су седели у башти овог кафића пре него што су нападнути, на исти начин су као и сведоци Француски држављани описали сведок- оштећени [REDACTED] ар, као и сведок [REDACTED], колпортер, који је у време овог догађаја продавао новине на свом штанду, постављеном испред саме баште овог кафића. Стога је суд утврдио да су [REDACTED] држављани, непосредно пре овог догађаја, седели мирно у башти кафића, без навијачких обележја на себи, пили пиће и разговарали на [REDACTED] и језику између себе, а они који су комуницирали са сведоком оштећеним [REDACTED] на енглеском језику. [REDACTED] који испред саме баште где су седели Француски држављани свакодневно ради од 12 сати до 20 часова, својим исказом је потврдио да је 10 до 15 Француза, од којих он никада није упознао, виђао да су свакодневно пре овог догађаја 2 до 3 дана седели до краја радног времена у истој овој башти, за које време нису имали никакве проблеме, нити било какве конфликте са било ким, да су се коректно понашали и да он није ни знао да су то навијачи ФК "Тулуз" јер нису носили никаква навијачка обележја, нити су причали о француском клубу "Тулуз" и да је он мислио да су они обични Француски туристи који су дошли у Београд. Француски држављани су седели у другом делу баште кафеа "Ајриш Паб" која се налази у близини степеништа, а у којој тада није било других гостију, тако што су спојили 4 до 5 столова и заузели су све столове у првом реду у башти, који су били постављени паралелно са кафеом "Ајриш Паб" као и 3 стола у другом реду који су били одвојени. Напред наведени саслушани сведоци, били су међусобно сагласни у својим исказима у односу на њихов међусобни положај како су седели као и место где су седели непосредно пре напада који је на њих извршен. Сведок- оштећени [REDACTED] је леђима био окренут ка кафеу "Ајриш Паб", а гаража је била мало удесно испред њега, и он није гледао ни на улицу ни на гаражу, већ у своје пријатеље, а сведок Бурдонкл Жилијен је седео наспрам кафића леђима окренут гаражи, за столом са покојним Брисом Татоном, који је седео одмах са његове десне стране. И сведок Филип Мори и сведок Бурдонкл Жилијен су својим исказима потврдили да је пок.Брис Татон седео лицем окренут према улазу кафића "Ајриш Паб," а леђима окренут гаражи. Сведок Пјер Бентежак седео је лицем окренут ка улици, а иза њега је била гаража и седео је при крају групе, а са његове десне стране, неколико столица од њега удаљен, седео је [REDACTED] који је према изјави сведока [REDACTED] седео више у средини столова. Сведок [REDACTED] је седео у другом реду столова, наспрам улаза кафића, а према наводима његовог исказа пок. [REDACTED] је седео тако да је иза њега било два реда постављених столова и пролаз за пешаке између степеница и столва. Сведок [REDACTED] је са спољне стране стола тако да му је кафић био са леве стране, а паркинг са десне

је било и маскираних, са капуљачама, шаловима, а и зеленим хируршким маскама, да је напад био неочекиван, изненадан, брз и да нико од нападнутих који су седели у башти кафеа "Ајриш Паб" није стигао да пружи било какав отпор, а ни да узврати ударац. Стога је закључак суда да се у конкретном догађају који се одиграо дана 17.09.2009. године на Обилићевом венцу не ради о тучи, већ о нападу на Француске држављане, навијаче ФК "Тулуза" који ничим није изазван, а није ни узвраћен.

Сведоци [REDACTED] чули су повик "Тулуз, Тулуз", а сведок [REDACTED] у наредној секунди чуо и видео чаше које се ломе, и имао је само времена да устане, пре него што је задобио јак ударац у пределу главе. Сведок [REDACTED] је навео, да је након повика "Тулуз, Тулуз" видео бакљу и да су били нападнути. Сведок [REDACTED] је, како је изјавио, најпре уочио контуре особе која је пришла и два пута викнула "Тулуз, Тулуз", а да је одмах иза те особе наишао младић са бакљом у руци, који је пред њим упалио бакљу и коју је принео Француском навијачу, који му је био најближи и почео да га пали бакљом. Из свега наведеног, суд је закључно да је повик "Тулуз, Тулуз" био команда за почетак напада на Француске држављане, јер је исти одмах након тога и уследио.

Сведок-оштећени [REDACTED] је, након ударца чврстим предметом у пределу главе, пао пар корака од места где је седео између разбацаних столова и столица, када је један од нападача подигао столицу и разбио је о њега. Бежећи од нападача и густог дима који је настао након што су упалили бакље, стигао је до кружног тока који се налази између кафића "Ајриш Паб" и гараже, где је налетео на једног од нападача, кога је видео као силуету. Затим је задобио ударац песницом, а након тога је шутнут. Када се затетурао и пао на земљу запаљена му је коса бакљом, а затим је осетио да му се бакља спушта низ леђа. Одмах затим неко од нападача више пута му је насилно повукао и отрљао торбу у којој се налазио његов мобилни телефон и његове личне ствари. Сведок [REDACTED] који је седео леђима окренут улици, а лицем према степеништу и гаражи, схватио је да су нападнути, тек када је шутнут у пределу врата, од нападача који му је пришао са леђа. Сведок [REDACTED] је од овог ударца ударно главом о сто и изгубио је сочива и патику, а затим је пао на земљу и док је згрчен лежао на леђима, окренут на страну, са савијеним рукама изнад главе штитећи лице од удараца, шутирале су га најмање 2 особе. Задобио је од нападача бројне ударце у пределу тела, шутирале су га у пределу главе, а затим га је неко снажно хватио, придигао га и приближио 3-4 метра ка гаражи, а не дуже од 2 секунде, након тога један од нападача му је пришао са запалjenом бакљом којом је кренуо директно ка његовом лицу, у намери да му испече лице, а након што је прекрио лице и окренуо главу, нападач га је дотакао бакљом по потиљку, а само што је успео да се окрене и побегне, нападач га је сустигао и бакљом му запалио косу. Након што је угасио вагру која је почела да га пече сведок [REDACTED] се окренуо, прескочио је столицу и жардињеру и бежећи се удаљио од степеништа и нападача који су га јурили њих 4-5, којима је умакао, а затим се сакрио у гепек аутомобила пољских туриста који су га на његову молбу примили, видевши да је узнемирен, у шоку и да му се нешто страшно догодило. Сведок [REDACTED] није поседовао медицинску документацију о задобијеним повредама у овом догађају, а на главном претресу дао је за то логично објашњење, да се није јавио лекару у Србији, јер се плашио да изађе из хотела

и да му је лекарску помоћ пружио његов пријатељ на стадиону. По налажењу суда, не поседовање медицинске документације сведока [REDACTED] о задобијеним повредама, које је описао, без значаја је за валидност његовог исказа, а имајући у виду да су готово на идентичан начин као и [REDACTED], његово повређивање на платоу Обилићевог венца описали сведоци [REDACTED] и [REDACTED]. Из исказа сведока [REDACTED] је утврђено, да је седео преко пута [REDACTED] и да је видео када му је пришао са леђа, нападач обучен у фармерке, сиву дуксерицу са обувеним белим патикама и шутнуо га ногом у потиљак, да је [REDACTED] након задобијеног удараца пао, да је након тога одмах угледао и другог нападача са упаљеном бакљом који је пришао [REDACTED] а да им је [REDACTED] у хотелу испричао како му је паљена коса. И сведок [REDACTED] у свом исказу је потврдио да ни он није видео моменат када су им пришли нападачи и да је најпре угледао на метар удаљености од себе упаљену бакљу, коју је неко принео врату његовог пријатеља [REDACTED] а сведок [REDACTED] у свом исказу је навео да је након повика "Тулуз, Тулуз" једино видео упаљену бакљу којом је поврћен [REDACTED], а пре него што се окренуо, пао, подигао се и побегао у пролаз Тржног центра "Миленијум". Повреде у овом нападу на Француске држављане затобио је и конобар кафића [REDACTED] сведок оштећени [REDACTED] који је по завршетку радног времена седео у башти са Француским држављанима, на начин како је то у свом исказу описао негде у средини столова. Из исказа сведока- оштећеног [REDACTED] суд је утврдио, да је он, уочивши на 2 до 3 метара од себе, групу нападача која се приближава њиховом столу, а и палице у њиховим рукама, прескочио два стола и пао на улицу 7 до 8 метара од степеништа, када је задобио повреду десног лакта. Сведок- оштећени [REDACTED] спео је одмах да устане, али не и да побегне од нападача у кафић "Ајриш Паб", у коме је радио, и тиме се спасио од повређивања. Ово с тога, што је, крћући се према улазу овог кафића, испред прве баште кафића, уочио групу од 5 – 7 момака са палицама у рукама као и неколико њих на самом улазу у Тржни центар "Миленијум" који се налази поред баште кафића "Ајриш Паб", због чега је он видевши опасност по себе побегао у кафић "Окно", где му је на самим улазним вратима са десне стране пришао један из групе нападача и ударио га дрвеном палицом у пределу потиљка. Сведок- оштећени [REDACTED] је по оцени суда, јасно и недвосмислено објаснио, да је он, бежећи ка кафићу "Ајриш Паб" осетио опасност од младића који су стајали испред прве баште кафића "Ајриш Паб" и испред самог пролаза Тржног центра "Миленијум", јер је било више њих, јер су држали хладно оружје, палице у рукама и стајали су у ставу као да некога очекују, да дочекују нешто, да се спремају да ударе некога. Он је побегао из друге баште кафића "Ајриш Паб" у којој је претходно седео са Француским држављанима и када је видео да они ту стоје и чекају да неко прође, схватио је да може да добије ударац, да може бити поврћен, јер је закључио да они ту стоје и чекају да ударе некога ко наиђе из баште. Претходно је оштећени [REDACTED] нападаче који су кренули ка башти у којој је он седео са Француским држављанима, уочио поред ових нападача. Из исказа сведока оштећеног [REDACTED] је ценно у међусобној повезаности са свим изведеним доказима како материјалним, тако и исказима саслушаних сведока и одбрапама окривљених, вештачењем комуникација саокривљених и међусобних СМС порука и заједничким вештачењем вештака судске медицине и трасологијете утврђеним чињеницама о самом току догађаја и кретању

саокривљених критичног дана и њиховом оценом у повезаности са изведеним доказима, суд је закључно да је напад на Француске држављане био планиран и организован, да су нападачи који су стајали са палицама у рукама код прве баште кафића "Ајриш Паб" стајали ту као "одред за дочек" Француских држављана који покушају да побегну од нападача који их већ туку у другој башти кафића "Ајриш Паб". Они који стоје испред улаза у пролаз који поред Тржног центра "Миленијум" води у улицу Кнез Михаилову, су ту са истима постављеним задатком, да онемогуће бекство нападнутим Француским држављанима. Сведок-оштећени [REDACTED] детаљно је објаснио у истражном поступку, да му је нападач повреду у пределу потиљка нанео дрвеном маном бејзбол палицом, да је претходно док је седео у башти са Француским држављанима, видео са удаљености 2 до 3 метара, дрвене палице у рукама 5-6 нападача који су прилазили њиховом столу, да бејзбол палице, које је видео у рукама момака који су стајали испред кафића "Ајриш Паб" могу да се набаве и да их има тамо где се ради са дрветом, а и у свом исказу на главном претресу потврдио је да је тада на Обилићевом венцу више нападача имало код себе дрвене палице.

Суд је цео њихов исказе сведока оштећених [REDACTED] и сведока [REDACTED] држављана који су заједно са њима тада нападнути на платоу Обилићевог венца, нашао да су саслушани сведоци својим исказима били међусобно сагласни, описујући начин на који су нападнути и средства која су у овом нападу за њихово повређивање нападачи користили. Нападачи су им прилазили с леђа и ногама су их и песницама, шутирала у пределу главе. Шутирала су их и газили свуда по телу док су лежали на земљи, након пада од добијених удараца. Ударали су их дрвеним палицама, бакљама. Упаљеним бакљама палили су им лица, косе, тела. Гађали су их чашама, столицама и другим инвентаром кафића који је летео на све стране. Оне, који су успевали да устану, да се отргну и крену да беже, настављали су да јуре и да трче за њима. Француски држављани бежали су и скривали се од нападача по оближњим кафићима, у јавној гаражи, по околним улицама, па чак један од њих сведок [REDACTED] у тенеку возила.

Наведене чињенице детаљно су и међусобно сагласно описали и објаснили сви саслушани сведоци нападнути у овом догађају, а наводи њихових исказа, ни једним од изведених доказа нису доведени у сумњу, а ни наводима одбрана окривљених, као ни наводима одбране окривљеног Прелић Ђорђа.

Обзиром да су сви саслушани сведоци, Француски држављани, који су седали заједно са сведоком -оштећеним [REDACTED] у башти кафића где су нападнути у својим исказима изјавили да су им нападачи пришли тихо, неопажено и да су они схватили да су нападнути тек када су нападачи почели да шутирају оне који су им били најближи, а њима окренути леђима, и када су у рукама нападача угледали упаљене бакље којима су прилазили и почињали да их пале, суд није прихватио наводе исказа сведока оштећеног [REDACTED] који је тврдио да је напад на њих отпочео након што је бакља бачена из правца кафића "Ајриш Паб" долетела и пала за њихов сто. Ово посебно имајући у виду да је сведок оштећени [REDACTED] односу на ову околност више пута мењао своју изјаву, наводећи на главном претресу супротно наводима претходно датог исказа, да он и не зна из ког правца је бакља

долетела, да је видео нападаче да им прилазе и бакљу, а да бакља није могла да дође сама, а затим да бакља уопште није ни долетела. Ови наводи исказа сведока [REDACTED] којима је објаснио како је на њих отпочео напад, по оцени суда контрадикторни су и његовим наводима да је устао и почео да бежи када је на 2 до 3 метара од себе уочио нападаче да им се приближавају са палицама у рукама, а што је изјавио и у исказу датом у истражном поступку и на главном претресу. Суд је оценио да је овај сведок и сам био повређен у овом догађају, да је пре напада седео и разговарао са нападнутим французима те да стога није обраћао пажњу одакле напад долази и да ће до њега уопште доћи, а када је саслушан на ранијем главном претресу, тражио је заштиту и навео да сматра непотребним да се стално изјашњава о ономе о чему се већ изјаснио и да жели да се заштити од јавности, при чињеници да у поновљеном поступку овај сведок није саслушан, јер није био доступан суду и поред познате адресе пребивалишта, суд је закључио да је овај сведок због невољног учешћа у наведеном догађају био изложен саслушању више пута и да је могуће да све чињенице није добро уочио, јер је и сам био нападнут и повређен у догађају, па је у овом делу прихватио исказе напред наведених нападнутих француских држављана.

Сведок [REDACTED] описао је конституцију и како је био обучен нападач кога је пре напада уочио да више пута шета поред столова где су они седели, осматра их, телефонира, а који му је пришао по отпочињању туче и шутнуо га ногом у пределу гениталија. Сведок [REDACTED] је уочио младића непосредно пре напада, са још два младића у њиховој непосредној близини, а који се убрзо одвојио од њих и ушао у башту кафића, који се налази поред кафића где они седе, и то да је средње висине, јаке конституције, да је од њега који има 30 година знатно млађи, светле косе и да је на себи имао мајицу са нагисом "Мичиген". Сведок [REDACTED] видео је и описао како је био обучен нападач, који је, док су мирно седели, пришао са леђа [REDACTED] и шутнуо га у потиљак. Сведок [REDACTED] уочио је двојицу крупних младића да се непосредно пре напада са мобилним телефонима у руци крећу у њиховој близини. Сведок оштећени [REDACTED] уочио је да је нападач који му је нанео повреду био његове висине око 1,86 цм, а петорицу-шесторицу нападача који су им прилазили док је још седео у башти видео је на удаљености од 5 до 6 метара удаљене од себе и уочио је да немају маске на лицу, а бежећи након напада из друге баште кафеа "Ајриш Паб" је видео у својој непосредној близини и нападаче који су стајали испред прве баште кафеа "Ајриш Паб" и испред пролаза ТЦ "Миленијум" а који нису били маскирани. Сведок [REDACTED] је у једном моменту, док је покушавао да од нападача побегне прско пута улице у неком од кафића, уочио нападача, крупније грађе у светлој дуксерцији.

Но, нико од њих, у ранијем току поступка међу саокривљенима који су тада били присутни није препознао ни једног нападача кога је видео на платоу Обилићевог венца. Једино је сведок Грегори Си у судници препознао окривљеног [REDACTED] за кога је изјавио да је он највероватније лице које је одмах након што су чули повик "Тулуз, Тулуз" пришао њиховом столу, упалио бакљу и почео да пали једног Француског навијача.

Непрепознавање окривљених као нападача, од стране саслушаних сведока који су нападнути у овом догађају, по налажењу суда последица је самих околности које су пратиле овај догађај, последица претрпљене трауме и протеча времена, а што не значи да је услед тога у сумњи веродостојност њиховог сведочења о току догађаја. Суд је имао у виду да су им нападачи пришли неочекивано, изненадно. Већина њих у моменту залобијања повреде, нападачима је била окренута леђима, а у моменту када су им нанети удари. [REDACTED] је у свом исказу објаснио да је први ударац оруђем у главу задобио када је леђима био окренут нападачу, да није у могућности да опише нападача који га је ударио столицом, нити да да било какав његов приближни опис, јер лице те особе није видео, да је лежао на стомаку и није видео ни лице особе која је бакљом покушавала да му спржи лице, да је нападнут одмах на почетку и да је одмах након тога било јако пуно дима, због чега није у могућности да да опис нападача. Сведок [REDACTED] је, према његовом исказу, одмах након што је на метар удаљености од себе видео да нападач приноси бакљу Филипу Себеу, устао са столова који су почели да се руше, није приметио да ли је устао и како је повређен [REDACTED] уз обзира што је пре напада седео непосредно поред њега, није обраћао пажњу на друге и само је гледао да се спасе, а из кафића у који је побегао, није могао да види шта се дешава. Сведок [REDACTED] изјавио је на ранијем главном претресу да међу присутним окривљенима не може да препозна ни једно лице које је видео на Обилићевом венцу, да није уочио како су изгледали нападачи, ни шта су имали на себи, обзиром да се све одигра веома брзо, да је било сувише хаоса, сувише дима, а због протеча времена није могао да препозна ни четворницу младића који су му пре напада понашањем и изгледом скренули пажњу шетајући поред њихових столова и непрестано телефонирајући. Сведок [REDACTED] међу присутним окривљенима није препознао ни једног од тројице нападача који су му понашањем скренули пажњу непосредно пре напада, а ни нападача обученог у мајци са натписом "Мичиген," кога је, бежећи према степенушту угледао са неким предметом у руци, а затим и да неког туче, наводећи да је након пада видео само оно што је непосредно испред њега и да се све дешавало у неколико секунди. [REDACTED] објаснио да са места где је седео, због сунцобрана и жардињере, није могао да види лице нападача који је ударио [REDACTED] да због дима од упале бакље није видео ни лице другог нападача, који је [REDACTED] запалио косу, а и из разлога што је у том моменту задобио ударац у леђа од нападача кога није видео. Обзиром да им је истовремено пришло око 20 нападача, да се све брзо одиграло, он није могао да види како они изгледају ни колико их је тачно било, из гараже где је побегао није могао да види шта се испред дешава, цео догађај је трајао не више од 30 секунди, све се одиграло брзо, а што су разлози због којих он ни једног од нападача не може да препозна. [REDACTED] био је окренут леђима нападачу који га је кутнуо у пределу потиљка, а након тога је изгубио сочива без којих не види добро на близину, а док је задобијао ударце након пада, био је у згрченом положају, окренут на страну, а рукама је скривао лице штитећи се од ударца и закључио је да су га тада шутирале најмање 2 особе, јер их није видео, а није видео ни ко га је након тога снажно придигао, нити је детаљно уочио прте лица нападача који га је пржио бакљом да би могао да га препозна.

Стога је разумљиво, да у датим околностима, а и уз околност да је на платоу Обилићевог венца било дима од бакљи које су нападачи запалили.

Француски држављани нису имали могућност да добро уоче, упамте, а касније и препознају своје нападаче.

Сведок оштећени [REDACTED] на ранијем главном претресу дао је објашњење, да никога од окривљених не препознаје као лице које их је на Обилићевог венцу напао, да је одмах након што је уочио нападаче кренуо да бежи, да на нападачу који му је нанео повреду, није уочио никакве детаље ни како је био обучен, јер је након задобијеног удара, са повређеном главом само утрчао у кафић. И сведок [REDACTED] је изјавио да није видео никога од нападача јер је одмах након што је зачуо "топовски удар" побегао, 15 метара у улаз гараже и да ништа од догађаја није видео. Наводи исказа сведока [REDACTED] да је овај напад отпочео након "топовског удара" који је он чуо, не потврђује ни један од изведених доказа, те с тога није прихваћено да је овај напад отпочео на начин како је то у свом исказу сведок [REDACTED] описао. Сведок [REDACTED] на главном претресу оповргао и наводе свог исказа датог у претходном поступку, да је из гараже видео велики број људи који беже и пар момака са маскама на лицу који су протрчали ка "Тапјугу" и тврдио да он то није ни изјавио. С тога суд, испитивањем сведока [REDACTED] није могао да утврди чињенице о учесницима овог догађаја. Нападаче није уочио нити је било кога препознао и сведок [REDACTED] који је за време напада био у шанку кафића "Зузус" и према његовој изјави сво време док је трајао догађај са сакнутом главом испод шанка.

Из исказа напред наведених саслушаних сведока, суд је утврдио, да нико од њих није видео како је [REDACTED] тада повређен на платоу Обилићевог венца. Сведок [REDACTED] је тек када су се сви разбежали када је седео повређен у банти кафића "Зузус" видео повређеног [REDACTED] на амбулантним носилима. Обзиром да су били у посебном стању шока, удаљени 10 до 20 метара, њихова комуникација остварена је погледом и одређеним изразом лица. У Ургентном центру није био у могућности да са њим комуницира, а ни од кога касније није сазнао како се [REDACTED] са платоа Обилићевог венца нашао у ограђеном простору између степеништа и гараже. Начин на који је повређен сада пок. [REDACTED] није уочио ни сведок [REDACTED] који је пре напада седео непосредно поред [REDACTED]. Он је у свом исказу навео да је у моменту када је видео упаљену бакљу коју нападач приближава врагу [REDACTED] устао, те да није обраћао пажњу шта ко ради, гледајући само да се спасе. Сведок [REDACTED] је о томе да је сада пок. Брис Татон повређен и да је у болници у критичном стању, сазнао је тек на почетку утакмице од пријатеља који је разговарао са неким из обезбеђења стадиона. О томе како је повређен није коментарисао са осталима, јер је био у друштву оних који нису видели шта се десило. Ни сведок [REDACTED] није видео како је Брис Татон задобио повреде. Он је једини од Француских држављана видео да је Брис Татон након што је отпочео напад, лежао у првом реду наспрам улаза у кафић, да је тачно иза његових леђа био сушобран који му је вероватно сметао и спречио га да побегне. Није видео када је [REDACTED] стао у моменту напада, ни да ли је устао иза стола. Сведок [REDACTED], након овог догађаја, по доласку у хотел звао [REDACTED] на телефон не знајући да је повређен, а обзиром да је телефон звонио, он је мислио да је [REDACTED] добро и да прати [REDACTED] за кога је сазнао у хотелу да је повређен. Он ни касније није чуо како је повређен Брис Татон како је пао са оградe, али је навео да су преко медија, на

сајту у 3 сата ујутру или на телевизији или преко интернета прочитати да је Брис Татон пао са неких степеница, које они нису приметили док су били на платоу Обилићевог венца. Из исказа овог сведока суд је утврдио да је он наредног дана посетио у болници повређеног Бриса Татона када је видео да му је лице било толико повређено, да га он у првом моменту није ни препознао, када су га на кревету превезли поред њега. Видео је да је Брис померио главу када је чуо да он говори, и чуо је да су му рекли да га воде на операцију. Сведок [REDACTED] видео је испред Бриса Татона, доста близу њега, јер су разговарали непосредно пре напада, али није видео нападаче који су га ударили и тукли нити је видео како је нападнут, јер је и сам одмах на почетку нападнут. а из исказа овог сведока је утврђено да су их нападачи већ опколили у моменту када је он устао. У болници, када је одвезен након задобијених повреда, сазнао је да је Брис Татон повређен и да је у јако лошем стању, а није сазнао ни касније, када је у Француској причао са онима који су тада били присутни у овом кафићу и нико му није рекао да је видео како је Брис нападнут. Он је изнео своје мишљење, да он претпоставља, да су Бриса нападачи вероватно бацили доле, јер је био доста близу степеништа, а имајући у виду време колико се он задржао у гаражи где је побегао након задобијених удараца и да је по изласку из гараже прошао тим местом одакле је и побегао и да ту више никога није видео. И сведок Себе Филип је у свом исказу навео да није видео повређивање сада пок.Бриса Татона и да је тек на утакмици сазнао да је Брис био озбиљно повређен, обзиром да нису били смештени у истом хотелу. Сведок Јаковљевић није видео повређивање пок.Бриса Татона, а у овом нападу и сам је повређен и одвезен је у Ургентни центар, где је видео и превозно повређеног Бриса Татона јер га је претходно служио у кафићу, а и касније се из новина уверио да је он лице које су тада у Ургентном центру, непосредно након овог догађаја, у колицима одвезени на одељење. И сведоци [REDACTED] и [REDACTED] навели су у својим исказима да немају сазнања, како је [REDACTED] повређен и како је доспео у простор између гараже и степеништа које води из улице Маршала Бирјугова на плато Обилићевог венца.

Сведок оштећени [REDACTED] навео је да нико од оних који су били у његовој близини није коментарисао да је видео да неко пада, скаче, а да су му после његов колега и менаџер рекли да су били доле, али не и када је то догодило, тако да ни они не знају шта се десило. Он је у Ургентном центру или сутрадан сазнао шта се десило са Брисом, али о томе опште није ни са ким разговарао, јер нико кога он познаје не зна тачно шта се догодило, нити је ико било шта видео. Изјавио је да он не зна шта се тада догодило, а да је након овог догађаја чуо, да је [REDACTED] степеништа или пао или је бачен, да је чуо приче, али да нико тачно не зна шта је било, поготово не он, јер ништа није видео, а то је чуо од људи у његовој близини и сви који су били поред њега су чули да су [REDACTED] гурнули и да је пао са степеница. Изјавио је да му после догађаја то нико није рекао, већ тек накнадно, можда сутрадан, али да то није могао да сазна у кафићима на Обилићевом венцу, јер није био у кафићу пошто је из болнице отишао кући да је на посао дошао после 10 или 15 дана и да се о томе више ништа није причало, него само да је у критичном стању и да су још двојица повређена. Тврдио је да он ни са ким од заробљених из околних кафића није причао о овом догађају.

Сведок [REDACTED] изјашњавајући се на ове околности у ранијем поступку, навео је да су тада на платоу Обилићевог венца сви нешто коментарисали, а да је он једино чуо да су коментарисали да су навијачи Партизана палили Французе, да су пребили људе, да у том моменту нико није коментарисао о повређивању Бриса Т [REDACTED]. Након што су видели Бриса Т [REDACTED] да лежи између степеништа и гараже, нико ништа није коментарисао, пити је рекао и сви су се само ухватили за главу.

Сведок [REDACTED] изјаснио се у ранијем поступку, да не зна зашто су њега позвали да даје изјаву, обзиром да он ништа није видео, да су му полицајци само рекли да мора да пође са њима, а да их он ништа није ни питао, да ни накнадно након овог догађаја ни са ким од запослених ни присутних познатих лица на Обилићевом венцу није коментарисао о овом догађају, да је он из новина сазнао да је тада повређен сада пок. Брис Т [REDACTED] али да он ни након тог сазнања није о томе ни са ким коментарисао, осим што га је [REDACTED] који је радио са њим у шанку питао шта су га питали у полицији, јер он није истог дана био у полицији да да исказ. Без обзира што је за време док се ово дешавало био у сагнутом положају, испод шанка, он ни са једним од запослених конобара у кафићима на платоу Обилићевог венца или са било ким од познаника са Обилићевог венца није ништа коментарисао о овом догађају, ни како, ни ко, ни од кога је повређен, а непосредно после тога дао је отказ и више није радио на платоу Обилићевог венца, а после овог догађаја радио је у овом кафићу само још половину смене.

По оцени суда сви саслушани сведоци, нарочито они који су се затекли у и око кафића „Ајриш паб“, „Зузус“ и код гараже на Обилићевом венцу, били су уплашени, нарочито у време непосредно по догађају, за време ранијег суђења, па чак и у време поновљеног суђења овде окривљеном Прелићу. Сведоци су упорно избегавали да се појаве пред судом, тако да је сведок Милекић Жарко при томе и службеницима МУП-а и истражном судији дао лажне податке о свом пребивалишту, месту запослења, а погрешно је унет и његов јединствени матични број и током како ранијег, тако и поновљеног поступка, овај сведок није могао бити пронађен. Сведок [REDACTED] је у ранијем поступку пристао да приступи у суд и да на главном претресу да свој исказ, тек након што му је, на његов захтев, обезбеђена пратња и зашита полиције до зграде суда. [REDACTED] и [REDACTED] чигледно су на ранијем главном претресу избегавали да изнесу било коју чињеницу од значаја за откривање идентитета извршилаца или утврђење предузетих радњи од стране нападача тога дана на Обилићевом венцу. Сведоци под псеудонимом А1 и А2 су приликом данања исказа пред овлашћеним службеним лицима МУП-а на службеној белешци у смислу одредби члана 504-б а у присуству јавног тужиоца, тражили заштиту идентитета, а сведок А2 захтевао је да му се заштите лични подаци и да се не открива њихова истоветност, јер се осећа угроженим обзиром [REDACTED] а и на ранијем главном претресу је изјавио да се осећа угроженим. Свој исказ дат на службеној белешци пред овлашћеним службеним лицима МУП-а изменио је на ранијем главном претресу у присуству окривљених и његов исказ дат у смислу члана 504-б на службеној белешци о обавештењу примљеном од грађана у присуству јавног тужиоца је прочитан. Након тога у поновљеном поступку против овде окривљеног Прелића, овај сведок је остао недоступан суду и суд није могао да обезбеди његово

непосредно саслушање. Ово из разлога што у Србији нема пријављену адресу пребивалишта, не јавља се на мобилни број који је суд добио од његове породице и није постојала могућност да се он казни или принудно доведе, па је суд одлучио да се његов исказ дат у ранијем поступку, прочита.

Сведок А1 је, дајући свој исказ на ранијем главном претресу, иако се налазила у кабини са затамњеним стаклом и била свесна да је окривљени не виде и да је њен глас измењен, више пута понављала да је уплашена, а у једном моменту је и прекинула са излагањем свој исказа, које је наставила тек након одређене паузе. Тада је изјавила да се ужасно уплашила јер јој окривљени Марковић Љубомир [REDACTED] што све указује на постојање застрашивања сведока. И сами окривљени, у ранијем поступку били су изложени притисцима, што произилази из раније завршене речи браниоца окривљеног Милана Вујовића, да је на његову породицу извршен огроман притисак, не именујући ко је то. И окривљени Степа Петровић је на главном претресу затражио судску заштиту од притисака који се на њега врше.

Из Службене белешке о криминалистичко техничком прегледу лица места Одељења за оперативну криминалистичку технику ПУ за Град Београд од 17.09.2009. године утврђено је да је дана 17.09.2009. године извршен увиђај на лицу места у улици Обилићев Венац бр. 17, башта кафића "Ајриш Паб" и да је прегледом лица места, на лицу места у башти овог кафића, пронађено 10 трагова који су обележени, фиксирани фотографисањем и скенирани у затеченом стању и достављени Одељењу криминалистичке технике на даљу обраду. Затечена је десна патика црне боје са ознаком "Адијас-драгон", на бетону између првог стола и саобраћајног знака, приказана на фотографији Ф број 5, картонски део бакље са црвеним ПВЦ поклопцем и ознакама "Тифо", затечен је на бетону поред бетонске жардињере која се налази поред зида јавне гараже, а приказана на фотографији Ф број 7, сагорела НН материја затечена је на бетону за 4,40 метара лево од пронађеног картонског дела бакље. Затечена је дуксерица црне боје са натписом "JC 47 CO" на бетонској жардињери на 4,80 метара од сагореле материје затечене на бетону констатоване као траг број 3 и приказане на фотографији Ф број 9. Затечен је картонски део бакље на бетону 1,5 метара лево и напред од пронађене црне дуксерице. Нагорели део бакље у облику круга на бетону на 0,5 метара од картонског дела бакље означеног као траг број 4, дрвена држаља дужине 39,5 см затечена на ПВЦ фолији на 2,20 метара удаљена од пронађеног нагорелог дела бакље приказаног на фотографији Ф број 10. Затечена је локва црвене боје, налик на крв, на бетону између степеништа које води ка улици Маршала Бирјузова и јавне гараже, са које је узет узорак на стерилном штапићу са ватом. Пронађена је на лицу места и хируршка маска зелене боје, затечена на бетону на 9,30 метара од сагореле материје на бетону, означене као траг број 3. Затечена је и још једна хируршка маска зелене боје на бетону наспрам улаза у јавну гаражу, на првом паркингу месту од кафића "Ајриш Паб", а која је обележена као траг број 10. Скинути су брисеви са пронађених картонских делова бакље и пронађене дрвене држаље и достављени ОКТ-у на даљу обраду. У приложеној фотодокументацији са увиђаја приказан је изглед лица места, у време вршења увиђаја, са свим предметима и траговима пронађеним на лицу места, који су уцртани и у приложеној скици са увиђаја.

Из извештаја Одељења за увиђајно-оперативне послове Управе криминалистичке полиције Д 6331/09 од 29.09.2009. године достављене истражном судији утврђено је да је дана 29.09.2009. године у Институту за кардиоваскуларне болести – Другој хируршкој клиници, на одељењу интензивне неге, у одељењу “шока”, преминуо Француски држављанин [REDACTED] где је и стално настањен, да је смрт констатовао дежурни лекар у 10 часова.

По налогу дежурног истражног судије Окружног суда у Београду тело покојног је превезено у Институт за судску медицину ВМА. Криминалистички техничар фотографисао је леш у затеченом стању и извршио десетопрсно дактилоскопирање.

Из службене белешке о криминалистичко техничком прегледу лица места Одељења за оперативну криминалистичку технику од 29.09.2009. године утврђено је да је извршен преглед, фотографисање и дактилоскопирање сада пок.Бр.са [REDACTED] дана 29.09.2009. године на Институту за кардиоваскуларне болести - Друга хируршка клиника, да је леш [REDACTED] затечен на кревету “шок одељења интензивне неге” наведене клинике, у лежећем положају окренут на леђа, да је фотографисан у затеченом положају, након чега је у циљу евентуалне потврде идентитета извршено тропозно фотографисање и десетопрсно дактилоскопирање покојног, а изглед места на коме је затечен леш, изглед леша фотографисаног у затеченом положају, изглед лица сада пок.Бр.са [REDACTED] су фотографисани у затеченом положају, као што је приказано у приложеној фотодокументацији. Повреде сада пок.Бр.са [REDACTED] хируршке ране ближе су приказане и у фотодокументацији Војно медицинске академије Института за судску медицину од 22.10.2009. године на 32 приложене фотографије.

Из писменог налаза и мишљења Комисије судских вештака мр Душана Кецаковића, мр Милице Кецаковић-Марковић као и изјашњења судског вештака мр Душана Кецаковића на ранијим главним претресима, утврђено је да је хируршкој масци пронађеној на лицу места, а која је означена као траг број 9 у записнику о криминалистичко техничком прегледу лица места, пронађен ДНК профил окривљеног, сада осуђеног Степе Петровића, и да је ова маска мало прљавија већином изгажена и да не изгледа да је коришћена, а на хируршкој масци означеној као траг број 10 ДНК профил окривљеног, сада осуђеног Карбић Јована, као и ДНК профил НИ женске особе, а што указује да су и женско лице и окривљени Јован Карбић користили ову маску, или на било који други начин били у контакту са њом. У ДНК материјалу изолованом са трага крви означеног бројем 8 у записнику о криминалистичко техничком прегледу лица места, као и трагу на левом рукаву црне дуксерице означене трагом број 3 и на унутрашњем рубу дуксерице утврђен је ДНК профил сада пок.Бр.са [REDACTED] те је поуздано утврђено да је пронађена црна дуксерица припадала сада пок.Бр.са [REDACTED], да траг крви означен као траг број 8 пронађен на бетонском зиду у ограђеном простору између гараже и степеништа је траг крви сада пок.Бр.са [REDACTED], да је са маском означеном као траг број 9 био у контакту сада осуђени Степа Петровић, а да је са маском означеном као траг

број 10 био у контакту са ња осуђени Јован Карбић. Пронађена црна патика на лицу места, и приказана у фотодокументацији у спису, не припада са ња пок.Брису Татону.

Из обдукционог записника Института за судску медицину Војно Медицинске Академије у Београду С.бр. 198/09 од 30.09.2009. године утврђено је да је пок.Брис Татон задобио бројне телесне повреде које су му нанете дејством тупине ~~механичког~~ оруђа. **Закључак** дат у обдукционом налазу је да је смрт пок.Бриса Татона насилна и да је наступила услед оштећења по живот важних можданих центара и притисака на виталне мождане центре од крви, изливане из расцепа можданих и можданичних крвних судова у мождано ткиво и субдурални простор и насталих компликација, а да су оштећења по живот важних можданих центара, расцепа можданих и можданичних крвних судова, расцепа аорте, прелома костију и све друге споља и унутра описане повреде, ~~папете~~ дејством тупине механичког оруђа.

Из извештаја о резултатима токсиколошко-хемијске анализе Војно Медицинске Академије, Центра за контролу тровања Института за токсикологију и фармакологију, Одељења за токсиколошку хемију од 10.10.2009. године утврђено је да токсиколошко-хемијском анализом узорака крви, урина и ткива органа није доказано присуство опијата морфинске структуре канабиноида, кокаина, метамфетамина и безодијазепина, није доказано присуство метанола и станолана.

Наведени закључак лекара обдукционата сагласан је налазу и мишљењу Комисије судских вештака ~~Медицинске струке~~ др Борђа Алимпијевића и др Ивице Милосављевића, специјалиста судске медицине, који су у писменом налазу и мишљењу од 21.12.2009. године и изјашњавајући се на ранијем главном претресу дана 19.11.2010. године и 23.12.2010. године, као и на главном претресу у поновљеном поступку, остали при датом писменом налазу и мишљењу, као и закључку, да је смрт Бриса Татона насилна и да је наступила услед задобијених повреда главе и садржаја лобањске дупље у виду оштећења по живот важних можданих центара и насталих компликација, да је смрт Бриса Татона, у узрочно-последичној вези са повредама главе, које је он задобио у овом догађају.

Из писменог налаза и мишљења вештака је утврђено је да је констатоване повреде пок.Брис Татон задобио најпре на платоу Обилићевог венца, а затим и услед доспевања његовог тела са површине Обилићевог венца на знатно нижу површину простора, уз подножје јавне гараже.

Услед пада и доспевања тела са ња пок.Бриса Татона на површину нижу у односу на плато Обилићевог венца, настале су повреде меких ткива леве половине главе и лица, са преломима костију леве половине лица, са повредама садржаја лобањске дупље у виду нагњечине мождане коре и трауматских крварења у ткиву мозга тзв. интер церебрални хематом, која повреда је од вештака квалификована, као тешка телесна повреда, опасна по живот. Тада су настале и повреде меких ткива локализованих у левој половини предње стране и на левој страни трупа, као и прелом тела грудне кости и ~~шестог~~ ребра са леве стране, у виду непотпуног расцепа нисходног дела аорте, непосредно испод

лука, која је представљала тешку телесну повреду опасну по живот. Тада су настале и повреде у виду прелома горње гране леве препонске кости, повреде коже и поткожног меког ткива горњих и доњих удова, превасходно локализовани дуж спољашње стране леве ноге.

Остале повреде настале су непосредно пре пада, на платоу Обилићевог венца, а то су повреде главе, ткива поглавине на левој бочној страни укључујући и леви слепоочни мишић са двоструким прелом левог јагодичног лука, прелом костију леве бочне стране крова лобање са индиректним преломима костију; основице предње лобањске јаме са леве стране, када су настале и повреде садржаја лобањске дупље у виду нагњечења мождане коре и трауматских крварења у ткиву мозга, а које повреде се квалификују као тешке телесне повреде опасне по живот. Пок.Брис Татон тада је задобио и повреде трупа у пределу десне половине предњег зида грудног коша, повреде на задњој страни трупа и повреде констатоване на левој половини предње стране трупа, када је задобио и повреде меких ткива предњих и горњих удова у виду већег броја крвних подлива и огуљотина коже, крвних подлива поткожног меког ткива, а задобио је и прелом костију и повреду зглоба десне шаке, у виду прелома чунасте кости и расцепа лигамената између чунасте и полумесечасте кости.

Стога је из налаза и мишљења вештака, суд утврдио да је тешке телесне повреде опасне по живот, сада пок.Брис Татон задобио услед пада тј. доспевања његовог тела са платоа Обилићевог венца, на површину између гараже и степеништа, а да је тешке телесне повреде опасне по живот он задобио и непосредно пре пада на платоу Обилићевог венца.

У односу на механизам повреда насталих на платоу Обилићевог венца, из налаза и мишљења и изјашњења судских вештака Др. Алемпијевића-Др.Милосављевића, утврђено је да су све повреде које су сада пок.Брису Татону нанете пре пада, на платоу Обилићевог венца, настале дејством тупине активно замахнутог механичког оруђа у предео главе, трупа и удова, а што могу бити ударци песницом, лактом, коленом, стопалом са или без обуће, а да су повреде услед доспевања његовог тела на нижу површину, настале механизмом пада на нижу подлогу.

Суд је оценио да су аргументовани разлози које су вештаци судско медицинске струке изнели да коришћени за разграничење констатованих повреда код пок.Бриса Татона на повреде настале услед пада и повреде настале пре пада. Разграничење ових повреда, судски вештаци су извршили анализом врсте, карактера, опсежности, локализације и распореда констатованих повреда, а посебно имајући у виду да је једина повреда са спољашњим крварењем била локализована у пределу носа, да на лицу места на Обилићевом венцу нису фиксирани трагови крви, а посебно обзиром на локализацију и распоред констатованих повреда. На ранијем, као и на поновљеном главном претресу, од стране судских вештака медицинске струке детаљано је објашњено да су судски вештаци приликом анализе механизма повређивања, били руковођени чињеницом да су повреде на глави настале од пада, биле доминантно локализоване на левој половини лица, на предњој страни главе, а постојале су и повреде у пределу грудног коша, прелом једног ребра са леве стране и прелом грудне кости, као и прелом горње гране леве препонске кости, а што све указује

да је до контакта са подлогом дошло левом половином предње стране главе и предње стране трупа. Земљана подлога на коју је доспело тело сада пок.Бриса Татона, допринела је изостанку одбачаја и самим тим настанка секундарних повреда при другом паду, којих у конкретном случају није било и тело се задржало на једној позицији. Стога, обзиром да је тело падало предњом страном, повреде нису могле да настану истовремено и на предњој страни главе и на левој бочној страни главе, јер тело не може истовремено да падне на две различите површине. Повреде на левој бочној страни нису могле да настану истим механизмом јер не може неко да падне на две различите површине свог тела, а што је довело до закључка да су повреде на предњој страни главе, повреде лица, леве половине лица и повреде трупа, претежно на предњој страни, настале приликом пада, а повреде које не кореспондирају са овим повредама, су нанете општењем пре пада.

Одбрана је током ранијег поступка, пре понављања, указивала да смрт пок.Бриса Татона није последица констатованих задобијених повреда, већ неадекватног лечења и погрешне и исхитрене одлуке о хитности и неопходности хирушког збрињавања повређене аорте, да ова хирушка интервенција није била неопходна, а да је хепаринизација приликом ове хирушке интервенције проузроковала прогресију хематома на мозгу. Указивано је и да је одлука о хирушком збрињавању аорте, последица недостатка ендографта и немогућности његове набавке у примереном року, а чиме би се избегла хирушка интервенција и примена "Хепарина".

Суд је, још у току ранијег поступка, ову тезу одбране оценио као неосновану, а при којој суд остаје и у поновљеном поступку. Ово стога, што је суд утврдио из исказа сведока др [REDACTED] и медицинског техничара [REDACTED] који су први указали медицинску помоћ повређеном Брису Татону, док је лежао у ограђеном простору између јавне гараже и степеништа, да је др [REDACTED] одмах након што је уочила повређеног Бриса Татона схватила да је он јако повређен, због чега је одмах издала налог техничару да прескочи ограду и да му пласира браунилу, да је одмах схватила да он има велике повреде главе, уочила је оток на његовом лицу, огроман хематом левог ока које му је било затворено и које није могао да отвори и на основу ових видљивих повреда, изгледа главе, да је било очигледно да је он трпео велики бол у пределу груди. Она је одмах закључила да је он политрауматизован, да има више траума и да је више органских система повређено и зато су још у колима хитне помоћи док су се кретали ка Ургентном центру, јавили анестезији да се припреми сала за реанимацију и да је повређени Брис Татон одмах након што је доведен у Ургентни центар, одведен у салу за реанимацију. Дакле, др [REDACTED] је одмах приликом пружања прве медицинске помоћи повређеном Брису Татону дијагностиковала да је он витално утрожен са више поља. Политраума је и почетна дијагноза констатована приликом пријема повређеног Бриса Татона у Ургентном центру, а како је то констатовано у медицинској документацији, извештају лекара специјалисте Ургентног центра Клиничког Центра Србије при пријему сала пок.Бриса Татона у 18.28 часова у амбуланту за реанимацију, при чему је у овом извештају констатовано да је већ током дијагностике дошло до погоршања стања пацијента, а у 21.02 часа констатована је дијагноза политрауме. Из медицинске документације у спису, историје болести и отпусне листе Клинике за васкуларну хирургију Института

за кардиоваскуларне болести, као и изјашњења судског вештака др Алимпијевића на главном претресу у односу на ове околности, утврђено је, обзиром на бројност повреда и опште стање тада повређеног Бриса Татона, да је већ при првом скенеру констатована еволуција контузија мозга и увећање едема и да се реално због тога само могло очекивати погоршање његовог општег стања, а при чему је повреда мозга могла сама за себе да доведе до дубоке коме, када је ирелевантно разматрање питања операције аорте, а да је са друге стране ова повреда у виду непотпуног расцепа истхимичног дела торакалне аорте представљала непосредну виталну угроженост, јер би даљом еволуцијом ове повреде, која је констатована приликом првог ЦТ прегледа грудног коша, услед даљег раскојавања аорте, дошло до пуцања свих слојева зида аорте и потпуне руптуре аорте и унутрашњег крварења са искрвављењем, тј. изливања крви из система крвних судова конкретно у крвну дупљу, а што је и у болничким условима неотклоњиво и довело би до смрти. У околностима када је повређени Брис Татон био полутрауматизован и витално угрожен на више поља, и по основу повреде аорте и повреде мозга, донета је конзилијарна одлука да је хируршко збрињавање аорте хитно, нужно и неопходно, ради избегавања фатално крајњег стадијума еволуције ове повреде, а што је нужно подразумевало и коришћење „Хепарина“ који спречава коагулацију и неизоставан је код сваке хируршке интервенције. У конкретном случају, он је имао утицаја на интерцеребрални хематом, који је већ постојао, и настао је услед прогресије контузије мозга и пре увођења „Хепарина“ и представљао је еволутивни ток контузија забележен на ЦТ снимцима и пре хируршке интервенције, дакле, пре него што је започето давање „Хепарина.“ При томе је, из саме медицинске документације евидентно, да се о томе водило рачуна и да није коришћена пуна хепаринизација, да није ни примењивана екстра корпорална циркулација. У околностима када је постојала витална угроженост повређеног Бриса Татона на више поља, када је био угрожен и по основу повреде аорте и повреде главе, била је исправна процена лекара да је потенцијални бенифит операције већи од штете да операција није извршена, јер је из обдукционог записника утврђено да је ова операција успешно обављена и да повреда аорте није учествовала у наступању смртог исхода.

Суд је оценио неоснованим указивање одбране да је било могуће избећи хепаринизацију коришћењем ендоваскуларног графта који Клинички центар тада није поседовао, нити је у примереном року могао бити прибављен у окружењу, обзиром на даго објашњење вештака др Алимпијевића у односу на ове околности, да ендографт представља материјал који се убацује у крвни суд да би се ојачао његов измењени изглед, али да и коришћење ендоваскуларног графта подразумева коришћење анестезије и давање „Хепарина“, јер свака манипулација у интраваскуларном простору подразумева ризик од настанка тромбозе који је морао да буде отклоњен давањем „Хепарина“.

Стога је суд закључио, да је повређеном Брису Татону у Клиничком центру Србије пружена адекватна медицинска помоћ, употребом свих расположивих медицинских средстава и могућности лечења у околностима животне угрожености по основу више система, да су обављене хируршке интервенције, неурохируршка интервенција у циљу збрињавања контузионо-хеморалгичних промена у мозданом ткиву и хируршко збрињавање повреде аорте, биле нужне и неопходне и да су обављене стручно, да је код постојања

повреде главе, која је имала своју прогресију и повреде аорте, која је исто тако имала своју прогресију, донета правилна одлука конзилијума лекара да се изврши хируршка интервенција на аорти, и да ту не постоји никакав пропуст, а да је смрт Бриса Татона која је наступила након 12 дана лечења дана 29.9.2009. године, наступила искључиво као последица задобијених повреда у догађају од 17.9.2010.године на Обилићевом венцу и повреда које је тада претрпео, и да су повреде које су му тада нанете у узрочно- последичној вези са смртним исходом.

Из налаза и мишљења судских вештака медицинске струке, утврђено је да су смртни исход код сада пок.Бриса Татона узроковале контузије мозга које су довеле до интерцеребралног крварења на мозгу и повреда садржаја лобањске дупље, а из изјашњења судског вештака медицинске струке др Алимпијевића на ранијем и поновљеном главном претресу, утврђено је да је пок.Брис Татон, повреде мозга и садржаја лобањске дупље, могао задобити и услед пада, али и услед задобијених удараца пре пада, док се налазио на платоу Обилићевог венца. Судски вештак медицинске струке др Алимпијевић је, у односу на ове околности, дао детаљно објашњење да су констатоване бројне контузије мозга приликом клиничких прегледа и касније приликом обдукције, али да се не може поуздано утврдити која је од бројних повреда контузија настала у ком догађају, које су повреде мозга настале приликом пада, а које нису настале приликом пада. Сила је деловала на главу у две фазе, једна једновремено приликом пада и једна могућа у неколико аката пре пада, некаквим ударима, некаквог оруђа. У таквим догађајима, а посебно имајући у виду да су повреде главе за које је утврђено да су настале пре пада укључивале и преломе лобање, а што говори о интензивном дејству силе, у таквим догађајима могле су да настану поједине од задобијених повреда мозга, али се не могу медицински стриктно везати за један или други догађај, нити се може искључити њихов настанак у једном и другом догађају.

Међу повредама које су према разграничењу судских вештака, пок.Брису Татону нанете на платоу Обилићевог венца, констатоване су и одбрамбене повреде. Из изјашњења судског вештака медицинске струке утврђено је да се у конкретном случају ради о повредама на надлактицама, подлактицама итд. које су одбрамбеног карактера, јер руке обично нису мета напада, и у таквим ситуацијама особа покушава рукама да заштити неке друге делове тела. Карактер и локализација констатованих повреда упућује на закључак да су оне настале при покушају одбране дејством тупине ударцима предметима који су коришћени за наношење повреда или деловима тела повредилаца у ове делове тела.

Поведа у виду прелома кости десне шаке највероватније није настала када је рука била слободна у ваздуху и нечим ударена, већ је рука морала бити на некој чврстој подлози, па онда ударено по њој, или је гажена стопалом у обући. Пок.Брис Татон је на платоу Обилићевог венца задобио повреде меких ткива горњих и доњих удова, а повреде руку описане у обдукционом записнику протежу се од рамена до лакта и једне и друге руке, и неке од тих повреда су свакако настале хватањем врховима прстију целом шаком и слично. После 12 дана надживљавања у болници, ове повреде су измисиле свој изглед и не може се поуздано тврдити како су настале, међутим, обзиром да постоји већи број

крвних подлива у пределу леве надлактице, а и више крвних подлива у пределу десне надлактице, оне су евентуално могле да настану и неким хватањем за ове пределе руку, до кога је могао доћи или у току самог овог догађаја, али се не може искључити могућност да су настале и касније. Повреде у пределу леђа, левој лопатици и кичменом стубу налазе се у зони где је вршена хируршка интервенција на аорти и обзиром на опис у обдукционом налазу, да је тај цео део био подливен крвљу, не може се искључити повезаност хируршке интервенције на аорти и ширење овог крвног подлива, међутим, повреде у пределу слабинске кичме такође установљене приликом обдукције, не могу се довести у везу са овом извршеном хируршком интервенцијом, јер су оне могле да настану дејством механичке силе у слабински предео, ударцем колсном стопалом.

Стога је суд из налаза и мишљења судских вештака медицинске струке и изјашњења судског вештака др Алимпјевића (са којим изјашњењем је био сагласан и вештак Др. Милосављевић), на ранијем и поновљеном главном претресу, утврдио, да су бројне повреде, које су сада пок.Брису Татону нанете на плагоу Обилићевог венца, непосредно пре пада, настале виšekратним дејством тупине активно замахнутог механичког оруђа у предео главе, трупа и удова, у шта поред осталог спадају ударици песницама, лактом, коленом путирањем у пределу главе, лица и док је рукама покушавао да заштити главу у пределу грудног коша, свих осталих делова тела на којима су ове повреде констатоване, а да је обзиром на констатовану повреду руке могуће и да је био гажен.

Утврђене чињенице су у складу и са описом који су дали сведоци напред наведени француски држављани и сведок Јаковљевић, нападнути у овом догађају изјашњавајући се на околност како су им повреде наносене, са исказом сведока под псеудонимом "А1" која је видела повређивање младића који је лежао у близини степеништа и младића кога је уочила поред жардињере, са исказом сведока А2, а и самим наводима одбрана окривљених, сада осуђених Грковић Ивана, Карбић Јована, Томасовић Драгана, Вујовић Милана, Четник Бранимира, Сувајан Владана, Тарлаћ Милана, Матијевић Бојана, Петровић Степе и Станковић Дејана, чије исказе је суд у поновљеном поступку узео на увид у смислу члана 481 став2 у вези члана 406 став1 тачка 5 ЗКП-а, који су у одбранама датим пред овлашћеним службеним лицима МУП-а описивали начин на који су тучени Француски држављани.

Повреде које су задобили оштећени **Ј. [REDACTED]** р. **К. [REDACTED]** **В. [REDACTED]** и **Д. [REDACTED]** нанете су на исти начин. Оштећени **[REDACTED]** задобрио је повреду у виду нагњечине ткива поглавине у десном теменом пределу и нагњечину меких ткива у пределу десног лакта са отоком, а ове повреде су према налазу и мишљењу вештака последица дејства тупине механичког оруђа. Оштећени **[REDACTED]** задобрио је секотину на десној бочној страни врата и две секотине у пределу десног рамена, које су последица дејства шиљка или оштрице замахнутог оруђа, а настале су свака најмање једнократним, активним дејством шиљка или оштрице замахнутог механичког оруђа. То могу бити и комади поломљеног стакла, али није

искључена ни могућност nanoшења ове повреде дејством ножа. Општењени Мори Филип је задобио повреду у виду раздерице у средишњем делу теменог предела, а које је последица дејства тупице механичког оруђа.

Као што је већ наведено, из исказа саслушаних сведока, Француских држављана, суд није могао утврдити начин на који је пок.Брис Татон задобио повреде које су настале услед пада, доспевања његовог тела на нижу подлогу од подлоге Обилићевог венца у ограђени простор између гараже и степеништа које из улице Маршала Бирјузова воде на плато Обилићевог венца, где је затечен од стране медицинских радника хитне помоћи др [REDACTED] медицинског техничара С [REDACTED] сведоци [REDACTED] и [REDACTED], саслушани на главном претресу, како у првобитном тако и у поновљеном поступку, били су сагласни у својим исказима у односу на позицију у којој су затекли повређеног Бриса Татона, а на главном претресу, ови сведоци су били међусобно сагласни и приликом показивања тачног места где је пок.Брис Татон затечен и његовог положаја, када су га угледали у овом ограђеном простору. Изјаснили су се и да је пок.Брис Татон транспортован из овог ограђеног простора, пребацивањем медицинским колицима преко ограда, јер нису овај ограђени простор могли да отворе.

Из исказа сведока др [REDACTED] и сведока [REDACTED] суд је утврдио, да они по доласку на плато Обилићевог венца, нису сазнали ни од једног од многобројних присутних лица, како је Брис Татон доспео у ограђени простор где су га касније и затекли. Сведок др [REDACTED] је према наводима њеног исказа добијала информације са свих страна о свим повређенима, а многи на платоу Обилићевог венца знали су где се повређени Брис Татон налази и многи од њих су говорили да је доле лице које је најтеже повређено, многи су знали да је тешко повређен и многи су знали где се он тачно налази. Али, сведоци др [REDACTED] у својим исказима тврдили, да са Брисом Татоном, кога су затекли у свесном стању, нису успели да остваре комуникацију због језичке баријере, да то није успела ни др [REDACTED] покушавајући да са њим оствари разговор на енглеском језику, а којим језиком се Брис Татон споразумевао довољно добро, по изјави његове мајке Сузан, да би на постављена питања медицинских радника могао да одговори. Др [REDACTED] је објаснила, да она као лекар хитне помоћи није insistирала, ни од повређеног Бриса Татона, ни од присутних на платоу Обилићевог венца, да сазна начин на који је Брис Татон доспео на нижу подлогу, а самим тим и задобио повреде које су настале услед пада, уз објашњење, да је њој као лекару хитне помоћи тада био приоритет збрињавање пацијента, а не утврђивање механизма настанка повреда које је уочила. Из исказа сведока др [REDACTED] и [REDACTED] је утврђено да су пок.Бриса Татона они затекли у ограђеном простору који се налази у улици Маршала Бирјузова, између јавне гараже и степеништа које из улице Маршала Бирјузова воде на плато Обилићевог венца, дељима ослоњеног на зид степеништа, на земљаној површини, у непосредној близини трага крви.

Сходно напред наведеном, суд је утврдио, да је Брис Татон, након пада, затечен ослоњен о зид степеништа, у непосредној близини, преко пута трага крви, констатованог на фотографији Ф17 и Г18 и означеног у службеној белешци о криминалистичко техничком прегледу лица места као траг број 8.

Из налаза и мишљења Биолошког факултета Универзитета у Београду - Центра за хуманитарну молекуларну генетику (бројеви протокола К 3703/09 и К 3560/09) утврђено је да ДНК материјал изолован из узорка „крв са лица места“ и „траг на левом рукаву дукса“ припада Брису Татону, чији се допринос може уочити и у мешаном трагу узорка под називом „ушутрашњи руб дукса“, из чега произилази да траг крви у чијој близини је пронађен површени Брис Татон потиче од сада пок.Бриса Татона. Такође је утврђено да анализом ДНК материјала из узорка „хируршка маска са центра – 10“ садржи неспорни ДНК профил Карбић Јована и НН жепске особе, док окривљени Станковић Дејан није допринео настанку биолошких трагова описаних у протоколу К 3560/09.

Као што је то и напред наведено, нико од сведока који су нападнути у овом догађају, као и осталих сведока који су у време овог догађаја били присутни на Обилићевом вешцу, није се изјашњавао о начину на који је пок.Брис Татон доспео са платоа Обилићевог венца, у подножје степеништа, осим сведока под псеудонимом "А1". Сведок се изјашњава у истражном поступку и на главним претресима, како ранијем тако и на поновљеном, с тим што је суд прихватио као логично објашњење на поновљеном претресу, да је услед протеча времена неке детаље заборавила, али да остаје код свог раније датог исказа, када се идентично изјашњава у односу на одлучне чињенице. Утврђено је да је она на лицу места сазнала од конобара који ради заједно са сведоком-оштећеним конобаром [REDACTED] да је један од нападнутих бачен низ степенице, да су га тукли бејзбол палицама и да је задобио тешке повреде. Сведок под псеудонимом "А1" изјављује је и да је овај конобар, који јој је то рекао, тада био у близини где се то догодило и да је њу упитао у присуству још 2-3 лица да ли је и она то видела. Сведок под псеудонимом "А1" је на главном претресу дала суду детаљно објашњење, због чега закључује да је управо тада пок.Брис Татон бачен низ степенице и да је у томе учествовало више лица.

Сведок-оштећени [REDACTED] у свом исказу изјавио да је он чуо разне приче, да је чуо да је Брис Татон са степеништа или пао или је бачен, да су сви људи који су били у његовој близини, поред њега чули да су Брис Татона гурнули и да је пао са степеница. Навео је да је то чуо накнадно, а можда и сутрадан.

Од саокривљених у овом кривичном поступку, једино је окривљени, а сада осуђени Грковић Иван, у датој одбрани тврдио, да је видео пад пок.Бриса Татона са платоа Обилићевог венца. Он је то изнео у својој одбрани када је саслушан други пут код истражног судије дана 23.10.2009. године и на главном претресу. Изјавио је да је о томе шта је видео испричао осталим окривљенима, као и где се он тада налазио, а што су и саокривљени којима је суђено у присуству, да који су правноснажно осуђени, потврдили у својим одбранама. У одбрани датој у истражном поступку окривљени, сада осуђени, Грковић Иван је навео да жели да објасни и својој одбрани да дода, да је видео навијача који је пао на место између гараже и степеништа која воде до Обилићевог венца и да је он то посматрао одоздо, јер се још увек кретао према степеништу и није био ни ступио на степенице које воде на плато Обилићевог венца. Уочио је да је он

пребацио једну ногу преко металне оградe, која се налази иза баште на Обилићевом венцу, да је тада према њему био бочно окренут, а да је другу ногу задржао са друге стране, да он не зна да ли је он тада од некога бежао, али да никога није видео поред њега. Када је пребацио ногу, он је у једном моменту погледао ка доле, стога он претпоставља да је од тога изгубио равнотежу, јер је затим пао преко оградe, на земљу, са висине од око 8 до 9 метара, у рупу која се налази између гараже и степеништа која воде ка Обилићевом венцу, по његовом сећању леђима окренут према гаражи, бочно ка њему, а лицем према степеништу. Сигуран је да му је десна нога тада била пребачена преко гелендера и да је падао главом према дну, а шта се даље дешавало са њим, он то није видео, јер је наставио да се пење уз степенице. На главном претресу окривљени, сада осуђени, Грковић Иван је изјавио да се он налазио 5 до 8 метара од прве степенице, степеништа које води из улице Маршала Бирјузова ка Обилићевом венцу, када је видео момка како прескаче ограду, да је пребацио једну ногу преко оградe, да је за тренутак застао као да је изгубио равнотежу, да се саплео или му се једна нога заглавила, да није могао да се заустави, да је у једном тренутку он изгубио равнотежу и пао је са 8 – 10 метара на главу, падајући целом главом на његову десну страну, тако да је падао мало искоса и 3 – 4 метара лево од степеница на бетонски плочник. Он није видео да га је било ко гурнуо, да га је било ко бацно, да га је било ко тукао, да је уопште неко стајао поред њега.

Сведоци који су саслушани на претресу и сведоци чије је исказе суд узео на увид, и окривљени, сада осуђени Иван Грковић су, у односу на ову одлучну чињеницу, изнели две различите верзије догађаја. Сведоци нису имали непосредна сазнања, нису очевици, а изјаснили су се о ономе што су чули. Окривљени Иван Грковић обзиром на своју процесну улогу, у за њега правноснажно окончаном кривичном поступку, као окривљени могао је да се брани како је сматрао да је за њега најповољније и без законских последица, уколико не говори истину. Судски вештак медицинске струке др Алимпијевић је на главном претресу испред комисије судских вештака медицинске струке, изнео закључак вештака у односу на ову одлучну чињеницу да је до пада тела сада пок.Бриса Татона дошло највероватније са површине која одговара висини Обилићевог венца уз извесно хоризонтално убрање приликом започињања слободног пада и да је примарни контакт остварило са земљаном површином, у зони трага означеног бројем 8, у службеној белешци о криминалистичко техничком прегледу лица места, приближно лоцираног од стране вештака, на удаљености 4,4 метара од потпорног зида који дели степенице од Обилићевог венца.

Приликом вршења увиђаја није сачињен записник о увиђају због одсуства истражног судије на лицу места. Нису извршена потребна мерења, јер у службеној белешци о криминалистичко техничком прегледу лица места и сачињеној скици лица места, нису дати прецизни подаци о удаљености трага крви у односу на околине фиксне тачке, ни подаци о висинској разлици између површине на којој је овај траг затечен и нивоа на коме се налази Обилићев венац. Вештапи медицинске струке су свој закључак у односу на ову одлучну чињеницу, донели имајући у виду врсту и карактер свих констатованих повреда код оштећеног, висину две тачке са којих је могло доћи до евентуалног пада на подлогу, и научну литературу о судско- медицинским аспектима повређивања

при паду са висине, па је суд, у току ранијег главног претреса наложио додатна вештачења и утврђење ове одлучне чињенице.

Суд је наредбом од 26.11.2010. године одредио трасолошко вештачење, које је поверио судском вештаку мр дипл. физичке хемије Мирославу Бусарчевићу, а на околности пада сада пок.Бриса Татона на тле испод платоа Обилићевог венца, у циљу разјашњења начина пада у склопу задобијених повреда и трагова на тлу испод платоа.

Стални судски вештак, дипломирани физико-хемичар, трасолог Мирослав Бусарчевић извршио је **трасолошку анализу** како целокупног догађаја, тако и фотографија фотодокументације у спису, на којима су приказани одевни предмети одећа и обућа сада пок.Бриса Татона, фотодокументацију увиђаја и припадајуће скице лица места овог догађаја, као и једног од два "фрејма" видео снимка Бриса Татона приликом указивања хитне медицинске помоћи, дозвољеним техничким поступком и техничким средствима, скенирањем снимака и фрејма у високој резолуцији, а затим испитивањем у рачунском програму Photoshop CS2 (version 9), при чему су коришћене опције за посветљавање (Image-Adjustments-Lefels), инсертовање и изоштравање (Filter-Sharpen-Unsharp Mask).

Трасолошким анализом снимака одевних предмета које је на себи имао сада пок.Брис Татон, мајице кратких рукава, фармерки, гаћица и патика као и фрејма видео снимка, утврђено је постојање видљивих трагова крви у виду релативно уских брисотина на мајици дуж обода белог оковратника претежено на његовој предњој страни, трагови запрљања светло сиве боје, посебно интензивни у горњем левом и доњем делу мајице, на целокупној површини предње стране мајице, а што је илустровано и на слици у писменом налазу и мишљењу. При томе је утврђено да трагови у доњем делу предње стране мајице приближно оцртавају два отиска налик на две хоризонталне широке пруге, а обзиром на конфигурацију простора у коме се овај догађај одиграо, закључак је вештака да ови трагови могу да кореспондирају са хоризонталним релативно дебљим и паралелно металним цевима доњег дела оградe платоа и степеништа изнад тла, где је пао сада пок.Брис Татон. Наведено је и илустровано у писменом налазу и мишљењу на фотографијама број 2 и број 3-а, 3-б, заједничког писменог налаза и мишљења трасолошко- судско- медицинског вештачења. Ово указује да је тело сада пок.Бриса Татона остварило интензивни контакт са цевима које представљају горњи део оградe платоа и степеништа на Обилићевом венцу, а обзиром да је ограда сачињена од бетонског зида на који су наgraђена 3 хоризонтална реда међусобно паралелних и релативно широких цеви и да према мерењу вештака висина оградe износи 110 цм, имајући у виду и висину сада пок.Бриса Татона, он је описани контакт са цевима оградe остварио, или када је био предњим делом тела притиснут уз цеви оградe, или је на њих налетео, сам пао у кретању, или је на цеви гурнут, набачен. Присуство видљивих трагова интензивног гужвања, трења и мањих грмуљица, највероватније земље на задњој страни мајице, који су илустровани на слици број 4, у писменом налазу и мишљењу, а одсуство видљивих трагова цепања, киданања тканине мајице, указује, да је сада пок.Татон леђним горњим делом, остварио интензивно трење са чврсто и релативно равном подлогом, а у конфигурацији простора у коме се одиграо догађај, то може бити поплочано тло

платоа на Обилићевом венцу, али не и неравне калдрмске коцке, такође уграђене у део платоа, и у том случају, трагови су могли настати померањем тела сада пок.Татона у тренуцима критичног догађаја, када је он на платоу Обилићевог венца морао бити у лежећем положају на леђима.

На предњој страни фармерки оштећеног јасно су уочени крупни капљичасти трагови крви, који су последица обилнијег крварења и падања капи крви из носа на површину тканине, под приближно правим углом. По висини фармерки, они захватају искључиво површину између отвора шлица и колена, а што је илустровано на фотографији 5, налаза и мишљења вештака. Локација трагова крви на предњем делу фармерки, коју је суд ценио у склопу чињенице утврђене из судско медицинског вештачења, да је сада пок.Татон обилно крварио из носа, доводи до закључка да су ови капљичасти трагови крви на предњем делу фармерки настали директним капањем крви која је истицала из носа сада пок.Татона, када се он налазио у неком од седећих положаја, а одсуство трагова крви, поготово капљичастих, на доњем делу предње стране ногавица фармерки, указује да сада пок.Брис Татон није ходао након задобијања ове повреде која је проузроковала обилно крварење из његовог носа, јер би у супротном бар нека кап крви пала и на доњи део стране ногавице фармерки. У прилог томе је и трасолошка анализа снимка – фотографије, на којој се виде патике које је сада пок.Брис Татон имао на ногама у време овог догађаја на платоу Обилићевог венца. На горњој површини предње стране обе патике нису уочени трагови крви нарочито капљичасти, какви настају приликом ходања особе којој кањс крв са предњег дела главе, а како је илустровано на фотографији број 7.

На површини задње стране фармерки нису уочљиви трагови крви и нечистоће, као ни на снимку предње стране гаћица, које је на себи имао сада пок.Брис Татон, а ни било који други трагови релевантни за расветљавање овог догађаја. Трасолошком анализом скенираних фотографија са увиђаја и скице места догађаја, а у вези мерења које је вештак извршио на месту догађаја, утврђено је да траг крви означен бројем 8, а приказан на фотографијама број Ф17 и Ф18, представљају заправо 3 велика и више ситних трагова крви и да исти захвата бочну површину бетонског преградног зида који дели виши ниво земљане површине од нижег нивоа бетонског тла и само бетонско тло у подножју подградног зида. Овај траг је, према мишљењу вештака, настао падањем и сливањем крви низ површину овог подградног зида, при чему је у његовом подножју формирана локва крви. Други траг по величини је велика, нехомогена мрља крви и она је могла настати под притиском неке површине на већ постојећи траг крви на том месту као и преношењем крви са претходно окрвављене површине на то место, а трећи траг по величини је велики капљичасти траг који је настао падањем крупне капи крви на бочну површину подградног зида под косим углом у односу на дужину зида. Поред ових трагова, приказаних на фотографији број 18 у фотодокументацији са увиђаја на бетонском тлу, испред подградног зида видљиво је да постоји више малих капљичастих трагова крви који су настали падањем ситних капи крви на бетонско тло под приближно правим углом, а што је илустровано на слици 9 у писменом налазу и мишљењу.

Ради утврђивања удаљености трага крви означеног броја 8 од бочног зида платоа Обилићевог венца, вештак је користио копију скице лица места сачињене приликом увиђаја, на којој је назначено да је рађена у размери 1 : 100, а што значи да 1 цм на слици представља дужину од 1 метра у стварности, да су и поред назначене размере на копији скице назначена 3 дужинска растојања, али не и растојање од бочног зида платоа Обилићевог венца до трага крви означеног бројем 8. Приликом увида у ову скицу, на основу контролисаног мерења 3 растојања назначена у метрима, уочено је од стране вештака, да је копија скице умањена и да би обрачунавање измерених растојања на скици у размери 1 : 100 дало нетачне резултате, али полазећи од тога да је оригинална скица начињена у размери 1 : 100 а да је копија скице само умањена, од стране вештака је на основу споменutih растојања назначених у метрима у копији скице примењен пропорционални рачун за утврђивање растојања између бочног зида платоа Обилићевог венца и трага крви означеног бројем 8 пронађених на тлу испод платоа. Користећи троугао са милиметарском поделом за мерење растојања на копији скице, при чему су мерена растојања измерене вредности у сантиметрима илустрована на слици 10 у писменом налазу и мишљењу, а која представља инсерт скениране копије скице лица места. Непосредним мерењем растојања и применом пропорционалног рачуна у односу на растојања која су у копији скице назначена у метрима добијене су 3 вредности у метрима за растојање између бочног зида платоа Обилићевог венца и трага крви број 8 и то 5,42, 5,45 и 5,40, те из скице лица места произилази да је траг крви на тлу испод платоа Обилићевог венца удаљен од бочног зида платоа између 5,40 и 5,45 метара. Полазећи од ове утврђене вредности и закључка да због одсуства биолошких трагова, трагова крви на земљаној површини пок.Брис Татон је остварио примарни контакт са земљаном површином у зони овога трага. Закључак је вештака, да је веома мала вероватноћа да је сада пок.Брис Татон на било какав начин могао пасти са платоа Обилићевог венца на месту где је пронађен траг крви и да је далеко већа вероватноћа да је он на то место могао пасти са степеница или њиховог одморништа и да је при томе он могао бити гурнут или пребачен преко оgrade, али и да је могао сам скочити. При томе, он је могао пасти укусо у односу на дужину простора између поменутог степеништа и јавне гараже, могао је левом страном лица и предњег дела тела да удари у горњу ивицу подградног зида који дели земљу од бетонског тла и да задобије све повреде на левој страни лица и грудног коша које су описане у обдукционом налазу, а не може се искључити ни могућност да је до прелома ребра на левој страни грудног коша или прелома грудне кости могло доћи приликом контакта предње стране његовог тела са шипкама оgrade, па шта указују трагови на предњој страни његове мајице.

На главном претресу вештак је истакао, да је приликом трасолошке анализе највећу пажњу покљонио фотографијама јер су фотографије, односно снимање, имајући у виду да се ради о дигиталним снимцима, најобјективнији технички метод за фиксирање стања ствари и трагова, а и приложеној скици лица места, уз примедбу да је иста очигледно скенирана и штампана услед чега је и дошло до умањења, јер да је фотокопирана одступања би била незнатна, али да су на истој наведене три мере. Оживљавање мера вршио је коришћењем пропорционалног рачуна, а пре тога на тој мери мерећи то у сантиметрима и у милиметрима. Анализу фотодокументације са увиђаја и фотодокументације одеће коју је пок.Татон имао на себи вршио је тако што је најпре фотографију

одевних предмета скенирао, инсертовао у фотошопу, осветљавао са дозвољеним опцијама, незнатно побољшавао квалитет у смислу изопштравања и тумачио детаље као трагове који се виде, а како је то наведено у писменом налазу и мишљењу. У односу на фотодокументацију, изучавао је снимке и издвојио налазе и у свом писменом налазу и мишљењу изнео је оне за које је сматрао вероватним у смислу трасолошког вештачења. Указао је да би обзиром на недостатке приложене скице лица места било најбоље изаћи на лице места и одредити прави положај у стварном реалном простору, а затим би се могло разматрати одакле је пок.Брис Татон пао.

У односу на примењене техничке методе и техничка средства коришћена приликом трасолошке анализе фотографија, вештак је дао објашњење да би му с олакшало рад поседовање негативних снимака у пуном формату и боље би изучио неке детаље, него скенирањем фотографија из списка, али детаљи које је уочио постоје, а навео је технику и технички поступак који је користио, да би свој рад учинио проверљив сваком и да би свако ко се коле разуме у то, могао да понови исти поступак и апсолутно би био добијен исти резултат. Приликом анализе на самом оригиналном снимку који је био предмет обраде, није мењао ни један детаљ приликом саме обраде и анализе. Инсертовање чији би буквални превод као појма био "исечање", примењивано је приликом трасолошке анализе, обзиром да би скенирана слика увећана ради бољег изучавања накнадно приликом штампања била огромна и излазила би из оквира страница, и да је с тога део који је изучаван, исечан и приказан.

Од стране суда у свему је прихваћено детаљно објашњење које је овај вештак дао на ранијем и на поновљеном главном претресу за свој закључак да је Брис Татон, као што је то утврђено и из налаза и мишљења вештака медицинске струке, након пада остварио примарни контакт са тлом у непосредној близини констатоване крвне мрље означене као траг број 8 у службеној белешци МУП-а о криминалистичко техничком прегледу лица места, на основу тога да је крварио после задобијене повреде, да се та крв налази на подградном зиду и да крви нема на доњем делу фармерки и патика, а што указује да након тога није било исправног хода. Са трасолошког аспекта, произилази, да су кружни трагови крви приказани у фотодокументацији у спису и у писменом налазу и мишљењу свакако најближи непосредно месту контакта тела са тлом, из ког разлога су вештаци дали заједничко мишљење да је сада покојни, повреду која је крварила, задобио доле, а не на платоу Обилићевог венца. Изучавањем његове одеће, закључак је да на фармеркама постоји пуно трагова крви, ситних капи крви и трагови флека – контакта и да се сви ти трагови налазе на делу између висине колена и отвора на панталонама шлица, на средини панталона. Према вештацима, у случајевима када човек задобије повреду која крвари са главе, са предње стране, и нема никакве сметње у свом наду наниже, а таква особа хода или на било који начин корача, огромна је могућност да се нека од капи крви које падају, мора наћи на доњем делу ногавица или на горњој површини предње стране обуће. Фармерке које је пок.Брис Татон имао на себи у време догађаја, у том доњем делу испод колена су потпуно чисте што се тиче трагова крви и ни зумирањем и увећавањем приликом трасолошке анализе трагова на фармеркама није нађена ни једна једина кап, а и на патикама није уочен ни један од трагова крви на предњем делу где се нужно уочава, а који је на фотографији баш и приказан како је то и

илустровано у писменом налазу и мишљењу. То све указује да општењени после ове задобијене повреде која је крвавила није ходао и да је он ту повреду морао задобити тамо где су настали трагови крви на бетонском потпорном зиду који су означени у фотодокументацији као траг број 8. Он се након тога могао померити, али наведени трагови доказују да није могао ходати усправно и са трасолошког као и судско-медицинског аспекта, ова повреда је и настала у непосредној близини овог трага и представља последицу највероватније пада. На фармеркама нису уочени трагови нечистоће, а што би били трагови земље, траве, што би приликом повлачења по тлу односно пузања нужно настало, чиме се искључује пузање до овог трага, при чему се он могао само преокренути натраг, када ови трагови нужно не морају настати.

Сходно томе, суд је из исказа и заједничког налаза и мишљења наведених вештака, као и допуског заједничког налаза и мишљења истих вештака датог у поновљеном поступку, утврдио, да је место оствареног контакта тела сада пок.Бриса Татона са тлом било у непосредној близини велике крвне мрље означене као траг број 8 у службеној белешци МУП-а о криминалистичко техничком прегледу лица места, а што се утврђује по три основа, да је крварио после ове повреде, да се крв налази на подградном зиду, да нема трагова крви на доњем делу фармерки и патикама, а што указује не само да након ове задобијене повреде он није ходао, већ додатно потврђује и да се повредио доле, услед пада.

По вештацима,искључена је и могућност да је сада пок.Брис Татон допузао до места где је затечен, јер на фармеркама нема трагова нечистоће у смислу земље, траве и слично, а што би приликом повлачења по тлу – пузања нужно настало. Вештак трасолошке струке истиче, да се он само могао преокренути натраг, када ови трагови нужно не морају настати. По положају и ономе што је уочено на " фрејму" закључак је да трагови крви који су пронађени на фармеркама припадају пок.Брису Татону, а из тога што их нема нигде на другим деловима обуће.

Траг на предњој страни мајице, светло сиве боје и то посебно интензиван у горњем левом делу и у пределу стомака, при чему трагови у доњем делу мајице кореспондирају са шипкама оgrade платоа, указују на интензивни притисак, контакт када је запрљање са шипке прешло на мајицу, а траг на мајици у горњем левом делу могао је да настане у тренутку његовог пада на леву предњу страну тела. Трагови у доњем делу мајице су у хоризонталном положају у односу на човечију висину, тако да услед превијања тела преко шипки, гурања тела преко шипки, настају управо овакви трагови, јер услед гурања, тело наилази косо на шипке, али превијањем преко њих и затезањем, без обзира што су косо постављене, настаје хоризонтални траг.

Обзиром на пројектовање трагова нечистоће на предмет тј. доњи део мајице у додиру,према мишљењу вештака трасолога, не ради се о „овлаш“ додиру него о интензивно „добром“ притиску на цеви које представљају горњи део оgrade платоа или степеништа на Обилићевом венцу, приликом превијања тела преко цеви када тело заузима хоризонтални положај, а која су могла настати и на оградни платоа и на оградни степеништа. Обзиром да нечистоћа која се пројектовала на мајици ниј „овлаш“прашина која се може обрисати, већ се ради о масној, прљавој површини која се дира рукама, она је прилично добро

пријемчива и да би била преузета на мајицу лице мора бити добро притиснуто да би остао траг честица и гурнуто, да би оне остале.

За свој закључак дат са трасолошког аспекта, да је незнатна вероватноћа да је сада пок.Брис Татон пао са платоа, од стране судског вештака Мирослава Бусарчевића дато је објашњење да би у случају да се пок.Брис Татон омакао са ограде како то описује окривљени Грковић Иван, пао непосредно уз подградни зид, највише 2 метра од зида и био би далеко испред трага крви приказаног на фотографији број 17 и не би могао доспети у зону трага број 8 где је пронађен. јер он после пада није ходао, а да је пузао за собом би оставио велике трагове крви. Да је пак скочио, не би пао на главу јер свако ко скочи, ко има одраз, увек пада на ноге и на стражњицу где је тежиште, а не на главу, а онај који је бачен може пасти на леђа, на страну, потрбушке, директно на главу и на ноге, зависно од начина како је бачен. Према изјашњењу вештака, са трасолошког аспекта незнатна је могућност, односно, чак је немогуће, да је пок.Брис Татон могао да доспе у зону трага број 8 на даљини од 5,4 метра од бочног зида платоа Обилићевог венца, а ни у случају да су га ухватили за руке, ноге, љуљали и бацили не би га толико добацили, имајући у виду и ограду на платоу Обилићевог венца која је висине 1.10 метара, коју је требало при томе пребацивати, у ком случају лук почиње уз ограду и тиме се скраћује. Немогуће је да се сам отиснуо толико далеко, јер и да је прешао ограду и напao се на ивици са друге стране ограде, имао је веома скромне могућности за одраз и не би доспео до тог места ни да је у најбољој физичкој кондицији и снази и да пре тога није претрпео повреде. Код чињенице да ни најбољи одскок не може да буде преко 3 метра закључак је да он са платоа није могао доспети на даљину која је израчуната.

Имајући у виду изјашњење вештака трасолога Мирослава Бусарчевића на ранијем главном претресу, да би само изласком на лице места свих чланова комисије вештака и то вештака медицинске струке и трасолога, након поузданог мерења и након што би поуздано била утврђена удаљеност трага крви од вертикалног зида и измерена од стране стручног лица, непосредним опажањем и узимањем мера и осталих висина, а које би сваком лицу и у сваком тренутку биле доступне и проверљиве, оживљавањем ситуације у простору од стране вештака медицинске струке са вештаком трасологом, могли бити дати апсолутно поуздани одговори на питања која су постављена овом вештаку, суд је у ранијем поступку дана 2.12.2010. године наредбом одредно комисијско трасолошко-судско-медицинско вештачење које је поверено судском вештаку трасологу мр Мирославу Бусарчевићу и судским вештацима медицинске струке др Ивици Милосављевићу и др Ђорђу Алимпијевићу, који су већ обавили медицинско вештачење, са задатком да комисија вештака обави заједничко вештачење и утврди тачно место у простору где се налазио траг крви означен у извештају о криминалистичко техничком прегледу лица места као траг број 8 и приказан у фотодокументацији број 17 и 18, са које висине и места је тело општееног, сада пок.Бриса Татона и у каквом положају остварило контакт са тлом и које повреде су тада настале, односно, да се прецизно одреди начин пада тела сада пок.Бриса Татона на нижу подлогу, да ли је он могао сам пасти на тло и на који начин, односно, да ли је могао бити гурнут и на који начин, да ли је пребачен преко ограде и на који начин, или је сам скочио преко ограде, а и све остале релевантне чињенице обзиром на изведене доказе, постојеће материјалне

доказе у спису, а по потреби изласком на лице места и другим евентуалним допунским испитивањима. Судским вештацима је по налогу суда достављена са Одељења криминалистичке технике МУП-а Србије гардероба сада пок.Бриса Татона, који је у време догађаја имао на себи, ради комисијског прегледа и анализе истих од стране комисије вештака.

Комисија вештака је поступајући по наредби суда, увидом у спис предмета, посебно фотодокументације са увиђаја, обдукционог записника, извршеног судско медицинског и трасолошког вештачења и изјашњења вештака медицинске струке и вештака трасолога на главном претресу, дана 07.12.2010. године изашла на лице места, када је од стране вештака трасолога мр Мирослава Бусарчевића прецизно утврђено место где се налазио траг крви на зиду, а означен бројем 8 у записнику о криминалистичко техничком прегледу лица места и приказан на фотографија Ф17 и Ф18 у фотодокументацији са увиђаја, а након тога је стални судски вештак за криминалистичку технику Владо Манговски, коме је наредбом суда од 07.12.2010. године поверено да изврши потребна мерења, измерио где се налазио траг крви, као и остала потребна мерења и израдио скицу ужег лица места која је уз заједнички налаз и мишљење комисије вештака достављен суду, а извршен је преглед и испитивање трагова на достављеним одевним предметима и патикама које је сада пок.Брис Татон имао на себи у време догађаја. На основу утврђених чињеница медицинским вештачењем, допунским трасолошким анализама и мерењима извршеним од стране вештака криминалистичке технике Владе Манговског, вештаци су дајући писмени заједнички налаз и мишљење и изјашњењем на главном претресу, а затим и допунским вештачењем и изјашњењем на поновљеном главном претресу, по оцени суда, у потпуности одговорили постављеном задатку.

Трасолошка анализа заснована је на увид у податке у судским списима са посебним освртом на записник о увиђају и службену белешку о криминалистичко – техничком прегледу лица места, раније извршена вештачења и изјаве вештака на главном претресу, на испитивању трагова на фотографијама са увиђаја, непосредним увидом у ужи простор лица места где је вештак накнадно утврдио место и положај трага број 8 констатованог у службеној белешци о криминалистичко техничком прегледу лица места и приказаног у фотодокументацији са увиђаја, поновним увидом вештака на лицу места ради допунског вештачења у поновљеном поступку, увидом и анализом одеће сада пок.Бриса Татона и мерама датим на скици лица места сачињеној од стране судског вештака за криминалистичку технику Владе Манговског, уз примену истих техничких средстава и техничке методе као и при предходном вештачењу.

Из заједничког налаза и мишљења вештака датог у ранијем поступку, а при коме су наведени вештаци у потпуности остали и у поновљеном поступку, као и у свом заједничком допунском Налазу и мишљењу и након што су одговарали на питања и примедбе странака на главном претресу, је утврђено, да је увидом у достављене одевне предмете и патике које је пок.Брис Татон имао на себи у време догађаја, од стране вештака констатовано да су сви предмети били запаковани у три мања омота, да су у једном омоту били згужвана мајица и доњи веш, у другом омоту фармерке, а у трећем, пар патика и чарапа.

Прегледом мајице која је у заједничком писменом налазу и мишљењу приказана на слици 1, констатовано је од стране вештака да су на мајици, због гужвања у паковању, нестали сви оцртани трагови нечистоће које је вештак трасолог уочио на снимцима начињеним од стране криминалистичког техничара приликом увиђаја, осим трагова крви.

Прегледом фармерки, које су приказане на слици 2 у заједничком писменом налазу и мишљењу комисије вештака, утврђено је на обе ногавице са предње стране постојање трагова крви, као и трагова нечистоће у виду трагова земље и прашине, при чему су сви констатовани трагови крви били локализовани на простору између отвора шлица и колена, како је то приказано на слици 2, страна 3, као и на слици 5, страна 4 налаза и мишљења судског вештака трасолога мр Мирослава Бусарчевића од 26.11.2010. године, а да трагови земље и прашине захватају предњу површину фармерки, по висини од отвора шлица до испод колена. Уочено је да је лева ногавица интензивније запрљана земљом и прашином од десне ногавице фармерки. У односу на претходни, самостални налаз и мишљење судског вештака мр Мирослава Бусарчевића од 26.11.2010. године, на задњој страни фармерки, које су приказане на слици 2, на страни 3 заједничког налаза и мишљења, а на слици 8, страна 5 налаза и мишљења судског вештака Бусарчевића од 26.11.2010. године, уочено је неколико малих капљичастих трагова крви, а као и при претходном вештачењу, нису уочени трагови нечистоће. На „фрејму“ на коме је приказан сада пок.Брис Татон приликом пружања хитне медицинске помоћи, одмах након догађаја на платоу Обилићевог венца, а који је приказан на слици број 4, на страни 4 заједничког налаза и мишљења, као и на слици број 6, страна 4 налаза и мишљења судског вештака Бусарчевића од 26.11.2010. године, јасно је уочено да су доњи део леве стране Татановог лица као и предњи део површине његовог врата и груди непосредно испод врата запрљани нечистоћом која наликује земљаној површини. Закључак је вештака да ови трагови нечистоће као и поменути трагови нечистоће на снимку предње стране мајице које је вештак трасолог констатовао у свом налазу и мишљењу од 29.11.2010. године и трагови земље и прашине на предњој страни фармерки утврђени њиховим непосредним прегледом, недвосмислено показују да је сада пок.Брис Татон приликом пада остварио контакт са површином земљаног тла предњом левом страном свог тела и лица. Наведене чињенице, поткрепљене су и изласком комисије вештака на лице места, где је увидом у конфигурацију подградног зида елиминисана могућност да је сада пок.Брис Татон приликом пада на огољену земљану површину, левом страном лица ударио у горњу ивицу подградног зида који дели земљани од бетонског тла, јер би због неравне конфигурације овог зида на левој страни лица сада пок.Бриса Татона у том случају настале површинске повреде у виду раздеротина, а на горњој ивици бетонског зида остали би трагови крви што није откривено трасолошком анализом снимка – фотографије са увиђаја, нити приликом обдукције тела пок.Бриса Татона.

Судски вештак мр Мирослав Бусарчевић потврдио је у изјашњењу на ранијем и поновљеном главном претресу мишљење комисије вештака медицинске струке Др Алемпијевића и Др Милосављевића, који су се са судско-медицинског аспекта идентично изјаснили, да пок.Брис Татон обзиром на констатоване повреде није могао предњом левом страном лица да удари у ивицу бетонског подградног зида, да је детаљним увидом на лицу места и увидом у

горњу површину овог подградног зида (а што се види и на фотографијама са криминалистичко-техничког прегледа лица места), установљено да је он врло нераван са доста оштрих врхова у неравнинама, што би у случају удара лицем, односно, било каквог пада, морало да се одрази раздерним ранама на лицу које код сада пок.Бриса Татона нису констатоване и нема их, а морали би да остану и трагови крви на месту контакта, којих исто тако нема, услед чега је од стране комисије вештака након изласка на лице места потпуно елиминисана могућност контакта левом предњом страном лица пок.Бриса Татона са бетонским подградним зидом. У прилог томе је и чињеница што се, анализом фотографија и фрејма, на лицу пок.Бриса Татона уочавају трагови нечистоће од удара на земљу односно прљавштине.

Судски вештаци медицинске струке, обојица специјалисти судске медицине са дугогодишњим искуством како у пракси тако и у области вештачења, др Ивица Милосављевић и др Ђорђе Алимпијевић, сагласни су у свему са судским вештаком трасологом мр Мирославом Бусарчевићем, а на ранијем главном претресу вештак др Ивица Милосављевић дао је стручно појашњење заједничког изнетог мишљења вештака медицинске струке о могућности кретања сада пок.Бриса Татона, након пада. Стога је суд утврдио, да се мишљење вештака медицинске струке, да се не може у потпуности искључити могућност кретања сада пок.Бриса Татона након пада, заснива на анализи задобијених повреда, јер зоне у мозданом ткиву саме по себи утичу на могућност кретања након повређивања, но, ове повреде нису исте тежине у моменту задобијања и кроз 24 тј. 48 h. У моменту задобијања, то је био један тежи потрес мозга са поремећајем свести, али не и губитком свести. Његова свест није била као код човека који нема никакве повреде, а што значи да су му могућности кретања биле умањене, могао би да се креће, али врло отежано, са врло вероватном могућношћу губљења равнотеже уколико би успео да устане. Стога је искључиво са медицинског становишта њихово мишљење, да је немогуће са апсолутном прецизношћу лоцирати место на земљаној подлози на коме је дошло до примарног контакта. Међутим, медицинско-трасолошким анализом је установљено да је контакт његовог тела остварен са огољеном земљаном површином, због одсуства трагова од контакта са зеленим деловима површине. У односу на две огољене земљане површине испод платоа, између гараже и степеништа, искључиво се са медицинског становишта не може искључити ни једна ни друга површина, али имајући у виду трасолошке чињенице, закључак је, који и ови вештаци прихватају, да је примарни контакт тела остварен са огољеном земљаном површином у зони трага број 8, обзиром на одсуство трагова крви на земљаној површини на којој је његово тело доспело након пада, присуство трагова крви на лицу, у горњем делу дукса и на горњим предњим површинама фармерки до колена. Према изјашњењу судског вештака др Ивице Милосављевића пок.Брис Татон је стога највероватније покушао да се придигне након примарног пада, па је у том моменту због тога што је једини извор крварења крварење из носа, дошло до капања крви, када су настали трагови означени као траг број 8 у службеној белешци МУП-а о криминалистичко техничком прегледу лица места, да се након подизања он вероватно повукао без устајања, према бетонском подзиду степеништа и на њега се ослонио, како је и пронађен. Тада су могли настати трагови на горњој површини фармерки до колена.

Овакав закључак поткрепљује и изјашњење судског вештака трасолога мр Бусарчевића, да обзиром на чињеницу утврђену из мишљења вештака медицинске струке, да је крварење могло наступити само после неколико секунди од тренутка задобијања повреде, услед пада, и да стога крварење непосредно прати задобијену повреду, да је сада пок.Брис Татон уз сву могућност кретања стигао са земљане огољене површине на другу земљану површину где је прошађен траг крви сасвим би нормално било за очекивати трагове крви на том путу, а који нису уочљиви, који нису констатовани ни од стране увиђајне екипе, а да би се он транспортовао са огољене земљане површине ближе бочном зиду на било који начин на ову другу земљану површину где је и затечен, нужно је да пређе преко зеленила-растиња које постоји, а трагова на фотографији Ф17 из фотодокументације из увиђаја, од полегнутог зеленила нема, а под условом да је пузао нормално би било за очекивати да су барем на његовим фармеркама, уколико се креће четвороношке, остали трагови зеленила, којих нема, а да је ходао, морао би ту да пређе, а на газећој површини патика нема никаквих трагова, који би указивали да је он газио по било каквом зеленом растињу, а што би нужно од тога морало да остане, те је стога закључак да сада пок.Брис Татон након пада није ходао, а обзиром да прегледом достављених патика и фармерки које је сада пок.Брис Татон имао на себи у време догађаја, потврђује да сада пок.Брис Татон након задобијања повреде која је изазвала крварење из носа није ходао, а обзиром да прегледом патика на њима нису пађени видљиви трагови крви, а као што је и илустровано на слици 5, страна 4 заједничког писменог налаза и мишљења комисије вештака и да је прегледом фармерки уочено одсуство трагова крви на доњем делу, испод колена на предњој страни ногавица фармерки. Чак и да је држао руку на лицу нешто крви би морало да прође и да остане на путу којим се кретао, чиме се практично и елиминише могућност пада са платоа Обилићевог венца.

Прегледом патика утврђено је да је горња површина на предњем делу патика искрзана и на њој се уочавају трагови сиве нечистоће. Прегледом патика уочени су трагови у виду бразди на газећој површини обе патике, а што се јасно уочава и на слици 6 страна 5 заједничког писменог налаза и мишљења комисије вештака и које су бразде, према изнетом мишљењу вештака, настале „суљањем“ по тврдом тлу, као што је бетонско тло. Стога ови трагови указују на одуширање ногама и могли су да настану у динамички догађаја када се сада пок.Брис Татон налазио у лежећем положају на леђима, а имајући у виду и приказану подлогу платоа Обилићевог венца на слици 2, страна 2, као и трагове интензивног гужвања, трења на задњој страни мајице, како је приказано на слици 4, страна 3 налаза и мишљења судског вештака Мирослава Бусарчевића од 26.11.2010. године, мишљења је вештака, да су наведени трагови у виду бразди на газећој површини обе патике могли настати и приликом евентуалног гурања и вучења његовог тела док се налазио на ногама.

Од стране комисије вештака је утврђено место и положај трагова крви означених приликом увиђаја бројем 8, као и удаљеност овог трага од ивице платоа. Из писменог налаза и мишљења вештака се утврђује да је приликом изласка на лице места вештак трасолог мр Мирослав Бусарчевић по класичном трасолошком принципу на основу проучавања дефекта у виду шупљина на површини бетона који су настали приликом „шаловања“ тј.наливања тог

потпорног зида, а које су по свом распореду потпуно индивидуалне, по начину настанка, величини и облику и има их доста и стога нису све ни обележене, јер их има више него довољно да се уочи да је траг био на бочној површини предградног бетонског зида, а који су уочени и на фотографији Ф18 у фотодокументацији са увиђаја, те је прецизно утврдио место и положај где су се ови трагови крви налазили у време увиђаја, а који су означени приликом увиђаја бројем 8. Слика под бројем 7, на страни 5 писменог налаза и мишљења на којој је под словом А приказан снимак, фотографија Ф18, а под словом Б снимак сачињен од стране судског вештака трасолога мр Мирослава Бусарчевића, са дефектима на бочној површини предградног зида обележеним црвеним стрелицама, не остављају сумњу да је поуздано утврђено место где се налазио траг крви број 8 у време увиђаја, а који потиче од сада пок.Бриса Татона.

Након што је утврђено место на коме се у време увиђаја од стране МУП-а налазио траг крви означен у записнику о криминалистичко-техничком прегледу лица места, на лицу места су извршена мерења од стране сталног судског вештака за криминалистичку технику Владе Манговског, која су приказана и на скици ужег дела лица места коју је вештак Манговски израдио. Посматрано у равни ови трагови крви се налазе 5,38 метара удаљени од ивице платоа. Дакле, приближно на истој удаљености како је то претходно и утврђено од стране судског вештака Бусарчевића. Судски вештак за криминалистичку технику Влада Манговски извршио је и остала мерења на простору ужег дела лица места, што је приказано и у израђеној скици ужег дела лица места од стране овог вештака. Утврђено је да се горња ивица ограде на платоу налази 7 метара изнад површине земљаног тла испод платоа, при чему је ограда на платоу висока 1,10 метара а из чега произилази да се сама површина платоа налази 5,9 метара изнад површине земљаног тла.

Иако су се вештаци медицинске струке изјаснили, да се са чисто медицинског аспекта не може искључити могућност пада са ограде, а који су потом ангажовани у оквиру заједничког вештачења са вештаком трасолошке струке, када су се потом приликом заједничког медицинско-трасолошког вештачења изјаснили, да је искључена могућност пада сада пок.Бриса Татона са ограде, а како је то описао окривљени, сада осуђени Грковић Иван, суд је прихватио изјашњење вештака у погледу ове верзије догађаја и закључио, да је са судско-медицинско-трасолошког аспекта то практично немогуће.

Заједнички закључак комисије вештака, при коме су остали и у поновљеном поступку након допунског вештачења је, да се искључује могућност да је пок.Татон на било који начин пао, скочио или био бачен са платоа Обилићевог венца на огољену земљану површину, у чијој непосредној близини су нађени трагови крви означени приликом увиђаја бројем 8. Трасолошком анализом снимка – фотографије Ф14 у фотодокументацији са увиђаја, а која фотографија је приказана и на слици 8, страна 6 паласа и мишљења комисије вештака, ограда на платоу Обилићевог венца прави отворени четвороугаоник где једна страна нема ограду и где се доле налази „амбис“ и земљани део. У трасолошком разматрању са које се стране може приступити тој огради, вештак трасолошке струке истиче важност конфигурација предмета који су приликом увиђаја затечени и регистровани. На снимку је уочљиво и јасно се види да је у ограђеном простору лица места

приступ трећој бочној страни онемогућен паркираним мопедом- бициклом са мотором и великом металном кутијом- тезгом на склапање, а било какав пад са тог дела где је ограда каналише пад директно на земљу. Слободан приступ огради са платоа практично је био могућ у време догађаја само из два правца означена стрелицама на слици 8 у налазу и мишљењу комисије вештака. Даљом анализом фотографије Ф16 из фотодокументације у спису је констатовано, да не постоји реална могућност да нека особа, било да је бачена, пала или да је сама скочила, доспе непосредно са или преко ограде Обилићевог венца на бетонски део површине испод платоа према улици Маршала Бирјузова, јер то онемогућава предградни зид означен стрелицама на слици 9, страна 7 налаза и мишљења који омеђује део простора између степеништа и бетонског дела површине испод платоа, каналишући евентуалну путању пада тела према земљаној површини испод платоа. Вештаци су дали детаљно објашњење да уколико се узме, да је сада пок.Брис Татон са платоа Обилићевог венца непосредно доспео на површину земљиног тла испод платоа, у зону непосредно поред трагова крви означених на слици 9 страна 7 налаза и мишљења комисије вештака ружичастом стрелицом, евидентно је да би његово тело морало да лети по параболи и да је морало да има хоризонтално убрзање, а како је представљено на слици 9, страна 7 писменог налаза и мишљења вештака. У случају пада по параболи услед инерције за очекивати је да се његово тело помери напред приликом контакта са површином земљиног тла и то у смеру хоризонталног убрзања, било да се делимично закопрља уколико би пало склучичано или попреко у односу на смер пада, а при другачијем начину пада да "засуља" по површини земљиног тла. Трасолошком анализом фотографија Ф16 и Ф17 фотодокументације са увиђаја, на површини земљиног тла нису уочени трагови који би могли да потичу од удара тела, а што би се без обзира на висину предпостављеног пада могло објаснити чињеницом да је тело сада пок.Бриса Татона приликом пада могло већом површином да оствари контакт са површином земљиног тла због чега би дејство силе на тло било мање по јединици површине, а трагови тела слабије изражени и теже препознатљиви у односу на евентуални доскок на ноге, када би нужно остали јасни и препознатљиви трагови патика које је пок.Брис Татон тада имао на ногама. Међутим, на површини земљаног тла нису уочени ни трагови „суљања“ ни полегло растиње, а што би кореспондирало са евентуалним падом Татонског тела са платоа по параболичној путањи. При томе је ограда на платоу Обилићевог венца висине 1,10 метара објективна препрека како за бацање тела са платоа тако и за скок, јер и уколико би неко хтео да скочи и опкорачио ту ограду за ослонац испред ограде који се налази непосредно изнад површине земљиног тла преостаје свега 4 цм површине бетона, а што практично онемогућава да се ту стане ногама, а да се при томе рукама не држи за ограду, а што веома ограничава могућност јачег одраза у скоку. У случају скока са платоа из залета треба имати у виду висину ограде услед које се одраз у скоку мора налазити на површини платоа, пре ограде, а зенит, највиша тачка скока изнад саме ограде што скраћује дужину скока у односу на ивицу платоа тако да скок не би домаћио трагове крви, који се посматрано у равни налазе на 5,38 метара удаљени од ивице платоа. При томе је указано да треба имати у виду и да сваки скок на чврсту подлогу осим самоубилачких скокова првенствено подразумева дочекивање на ногу у доскоку, а што би у сваком случају обзиром на висину са које се скаче и чињеницу да се ради о одраслој особи, морало да се одрази у виду утиснућа, у конкретном случају патика на површини земљиног тла испод

платоа, а који трагови трасолошком анализом снимака – фотографија са увиђаја, нису нађени, а ни констатовани приликом увиђаја. Отклоњена је и могућност слободног пада, јер случајни пад са ограде на платоу не би могао да има било какво озбиљније хоризонтално убрзање, због чега би завршио скраћеним доскоком на површини земљиног тла, знатно ближе зиду платоа у односу на место где су нађени трагови крви, а могуће на огољеној земљиној површини која се налази непосредно испод зида платоа.

Стога су као могућа места одакле је Брис Татон могао доспети у ову зону преостали: степениште које са платоа води у ул.Маршала Бирјузова, као и подест – одмориште на овом степеништу.Обзиром на положај и димензије степеништа и подеста степеништа у простору у односу на огољену површину земљиног тла испод платоа, где су констатовани трагови крви, закључак је вештака, да је вероватније оштећени ту доспео са степеница, него са подеста. Ово стога, што је обзиром на описани начин пада односно контакта тела пок.Бриса Татона са земљаним тлом, он са подеста могао да буде гурнут или бачен и нужно би по параболичној путањи доспео на огољену површину земљиног тла у зони трагова крви, али обзиром да је за параболичну путању неопходно хоризонтално убрзање и да би важиле већ изнете законитости кретања и пада на тле при чему би на тлу настали трагови који нису уочени, не само од стране вештака, већ ни од стране увиђајне екипе.

Обзиром на наведено, он је на огољену површину земљиног тла у зони трагова крви могао доспети директним падом са степеница изнад те површине и без икаквог озбиљнијег хоризонталног убрзања да примарни контакт са површином земљиног тла оствари левом предњом страном тела и лица а да при томе на месту пада не настану препознатљиви трагови тела и лица, у ком случају је знатно већа вероватноћа да је он био пребачен преко ограде степеништа него да је сам скочио. Ово стога, што уколико се он непосредно пре пада налазио на степеништу предњом страном тела окренут силаску низ степениште, ограда степеништа би му била са десне стране и он би могао да је прескочи са лева на десно уз могуће ослањање десном руком или обема рукама на ограду, али у ком случају би се он нужно дочекао на ноге, због висине која је изнад огољене површине земљиног тла у линији са траговима крви, према мерењима од стране вештака Манџовског 4,28 метара, а због инерције у доскоку могло би доћи до заносења његовог тела, што би проузроковало пад на леђа или бочно у страну тела, када би обавезно морали и настати на површини земљаног тла препознатљиви трагови доскока од патика, који нису уочени.

Стога је закључак комисије вештака,при коме су остали и на поновљеном главном претресу, да је сада пок.Брис Татон директно пао на огољену земљину површину у зони где су нађени трагови крви, а и примарни контакт са тлом остварио предњом левом страном тела и лица, а на шта указују трагови нечистоћа на његовом телу и лицу као и на одећи коју је имао на себи такав пад највише кореспондира са пребацивањем његовог тела наглавачке преко ограде степеништа изнад наведене огољене површине земљиног тла и он је при томе са степеника могао бити пребачен преко ограде укосом са лева на десно и пао би на површину земљиног тла у искошеном положају у односу на дужину земљине површине, горњим делом тела и главе, а окрепнут ка подградном зиду и платоу. Са трасолошког аспекта, он је највероватније пребачен преко ограде, а обзиром

да није позната динамика догађаја, до овога је могло доћи услед гурања сада пок.Татона у ситуацији када је горњим делом тела био мање или више превијен преко оградe и када није била потребна посебна сила да он одлети доле, као и непосредним подизањем и пребацивањем његовог тела преко оградe степеништа, уколико је стајао па му неко подигао ноге и пребацио га преко оградe, или га ухватили па га спустили преко, након чега је он практично пао „наглавачке“. При томе је мишљење вештака трасолога да уколико је био превијен преко оградe, да је било довољно да га само једно лице гурне или да му једно лице подигне ноге, јер то није захват који захтева посебну физичку снагу, али за подизање и пребацивање преко оградe је потребно да то учине две или три особе.

Суд је, ценећи како појединачне налазе и мишљења, тако и заједнички налаз и мишљења комисије судских вештака, као и његову заједничку допуну и изјашњење вештака на поновљеном главном претресу, утврдио, да је сада пок.Брис Татон, падајући укосом са лева на десно, у искошеном положају, са оградe степеништа, чија је висина 4,28 метара, директним падом на огољену површину земљиног тла са којом је остварио примарни контакт левом предњом страном тела и лица и задобио повреде меких ткива леве половине главе и лица са преломима костију леве половине лица, повредама садржаја лобањске дупље у виду нагњечине мождане коре и трауматских крварења у ткиву мозга тзв. интрацеребрални хематом, повреде меких ткива локализоване у левој половини предње и на левој бочној страни трупа, прелом тела грудне кости шестог ребра са леве стране у виду непотпуног расцепа зида нисходног дела аорте непосредно испод лука, прелом горње гране леве препонске кости као и повреде коже и поткожног меког ткива горњих и доњих удова превасходно локализоване дуж спољашње стране леве ноге, при чему су његов горњи део тела и глава били окренути ка подградном зиду и платоу. Суд је је утврдио, да је падом са висине од 4,28 метара, падајући укосом са лева на десну страну „на главачке“, оштећени могао да задобије повреде за које је утврђено да су настале услед пада, а имајући у виду силу удара којом је његово тело остварило ударни контакт са површином земљиног тла. Судски вештак трасолог мр Мирослав Бусарчевић и судски вештаци медицинске струке др Алемпијевић и др.Милосављевић, били су међусобно сагласни да је примарни контакт остварен предњом левом страном лица и тела, што према изјашњењу судског вештака мр Бусарчевића, практично трасолошки „лише“ на његовој одећи и лицу, а обзиром да се траг крви у односу на огољену површину налази на њеној нивци гледајући према платоу, за очекивати је да у том делу, на земљи буде и његов удар предњом страном лица у искошеном положају, са ногама ближе зиду степеништа, што значи, главом између гараже и зида испод платоа у косом положају усмерен.Из изјашњења вештака утврђено је и да је, обзиром на висину са које је пок.Брис Татон бачен, према познатој формули за израчунавање брзине у слободном паду до одређене тачке на дну, а која поред висине пада зависи и од масе тела и гравитације, тело сада пок.Бриса Татона падало ка дну брзином од 32,97 км/час обзиром на његову реалну приближну тежину око 75 килограма, на основу описа из обдукционог записника, а што је приближна сила удара као да је ударен возилом сандучастог типа које се креће наведеном брзином, а што је илустровано графиконом у писменом налазу и мишљењу комисије вештака обављеном према наредби суда датој у ранијем поступку, од 02.12.2010. године, графиконом из светске литературе. Обзиром да је на

графикону уочљиво да је у таквом случају одбачај око 7.1 метар, то јасно указује на силу овог удара, да се ради о страховитом удару који је у потпуности могао да створи потребну силу да би настале повреде какве су констатоване код пок.Бриса Татона. При томе су вештаци изнели мишљење, у случају да је оштећени пао са платоа Обилићевог венца, да би та брзина била знатно већа, да би настале знатно веће повреде и да би на лицу места наступила смрт.

Наведене одлучне чињенице, утврђене медицинско трасолошким вештачењем и његовом допуном у поновљеном поступку, као и саслушањем сва три вештака на главном претресу у овом поступку, које је суд у потпуности као јасно, стручно и аргументовано прихватио, оцењујући да на главном претресу заједнички налаз и мишљење наведених вештака са допуном, нису доведени у сумњу. Ценећи исказ сведока А1 у склопу са заједничким налазом и мишљењем напред наведених вештака суд је оценио да се заједничким налазом и мишљењем вештака са допуном тог налаза, потврђује исказ сведока под псеудонимом А1. Сведок А1 није видела моменат када је пок.Брис Татон бачен са ограде степеништа, али је из исказа сведока под псеудонимом А1 суд утврдио да је она чула одмах по престанку напада на Француске држављане у кафићу "Зузус" од конобара који је радио у кафићу "Ајриш Паб," а који је био у близини када се то догодило, да су нападачи бацили са степеништа једног од нападнутих, да је он задобио тешке телесне повреде и да су га тукли бејзбол палицама. За свој закључак да је то био управо Брис Татон који је бачен низ степениште, сведок А1 суду је дала уверљиво и прихватљиво објашњење, да је она видела младића који је након задобијеног удара, испао из "реона" и пао иза фотела, којима су били уоквирени столови где су седели, да је лежао 3 до 4 метара удаљен од степеница, држећи руке испред главе и штитећи лице од удараца нападача који га је шутирао, док се другом руком подупирао, покушавајући да се подигне, док су нападачи стајали поред њега, да је видела да није могао да устане, да она предноставља да није могао да устане због повреда, јер је он био много више повређен од младића који је лежао поред жардињере, а кога су 2-3 младића подизали, али им је он више пута испадао из руке. Сведок А1 била је децилна, да је тој тада речено "бацили су га", а не "бацио га" или "турнуо га један дечко", већ "бацили су га", да тада нико није споменуо да је сам скочио, зато што су сви који су ту били видели да он не може да устане, а камоли да се приближи степеницама и да је тада речено да је он бачен, и да она закључује да су га је њих двојица бацили, јер је најмање двојица могло да га баци. Из исказа сведока А1 је утврђено да је она тада на платоу Обилићевог венца видела да је нападнуто 5 лица, а да је видела тројицу повређених младића од којих је један био младић који је ушао у кафић "Зузус", да је други повређени младић био младић кога је видела да је лежао поред жардињере, док су га тукла двојица младића, а након што се гомила њих одједном расгрчата, да га шугирају они који су поред жардињере бежали ка Калимегдану, да је она уочила да је он имао дужу смеђу косу и да су га касније младићи који су му помогли, поставили у столицу баште кафића "Ајриш Паб" где му је указивана помоћ и да је она касније на фотографијама препознала, да младић који је лежао поред жардињере није био пок.Брис Татон, да је трећи повређени младић, кога је она видела, био младић који је лежао у близини степеништа и да она стога закључује, да је младић кога је видела поред степеништа био Брис Татон.

Ценећи наводе исказа сведока А1, а у вези чињеница утврђених из исказа сведока општењеног [REDACTED] да је он нападнут на самом почетку догађаја, да је покушавао да се извуче са места где је задобио ударац, али да му је то било јако тешко због разбацаних столова и столица, да је након задобијања удараца столицом, успео да се помери само 1 или 2 метра, да је затим изгубио оријентацију од дима из бакљи, да је покушавао да устане након што му је запаљена коса, али да у томе није успео, а даље ценећи ове утврђене чињенице из исказа сведока А1 и сведока Филипа Морија, у склопу навода исказа сведока [REDACTED] на почетку напада ударен у потиљак, да је Казедван Рејмонд одмах након [REDACTED] сам задобио ударац, да су они који су седели за његовим столом били први нападнути, а да је Брис Татон седео за другим столом иза њега, да се након задобијеног удараца [REDACTED] ту задржао пар тренутака пре него што је устао и побегао у гаражу где се кратко задржао, а да по повратку из гараже, када је прошао истим местом одакле је и побегао, никог није видео и да се тога предпоставља да су вероватно Бриса бацили нападачи доле, јер је он био доста ближе степеницама, да је из исказа осталих сведока француских држављана, који су описали место где је ко седео у време напада на њих, утврђено да је Брис Татон био најближи степеништу, то су по оцени суда наводи исказа сведока Француских држављана сагласни наводима исказа сведока под псеудонимом А1, да је Брис Татон био лице које је тучено поред степеништа и да он, услед задобијених повреда, није могао сам да устане са тог места. Све наведене чињенице, потврђује и закључак судског вештака трасолога мр Мирослава Бусарчевића, а и заједнички налаз и мишљење овог вештака са вештацима судске медицине, који у склопу са исказима сведока француских држављана, сведока [REDACTED] сведока А1, пружа реалну слику овог догађаја и потврђује мишљење вештака, да је Брис Татон остварио интензивни контакт са цевима на огради или тиме што је био пригиснут уз цеви ограде или је на њих набачен, гурнут, имајући у виду оцртане трагове запрљања који кореспондирају са паралелним металним цевима или горњег дела ограде или платоа степеништа, да је он леђним горњим делом остварио интензивно трење са чврстом и релативно равном подлогом, обзиром на трагове интензивног гужвања и трења на задњој страни мајице, уз одсуство трагова цепања. По оцени суда, све ове утврђене чињенице пружају реалну слику тока догађаја повређивања сада пок.Бриса Татона и места где се он у моменту повређивања налазио.

Стога је суд оценом изведених доказа и њима утврђених чињеница које је ценио у међусобној повезаности, закључио, да је сада пок.Брис Татон, који је седео у башти кафића "Ајриш Паб" у близини степеништа, задобио снажан ударац од кога је испао из реона где су се налазили столови у башти овог кафића и пао на 3 до 4 метра од степеница где је остао да лежи, заклањајући једном руком лице, штитећи се од удараца нападача, а подупирући се другом руком у намери да устане, а што није могао, због задобијених повреда и нападача који су се налазили поред њега, који су га ударили бејзбол патицама, рукама, шутирали га ногама у пределу главе и тела, гађали га инвентаром кафића, а затим, док је лежао на леђима, вукли га по платоу Обилићевог венца, док се он налазио у лежећем положају на леђима, вукли га и гурали док се налазио на ногама, на шта указују бразде на газећој површини обе патике које је

Брис Татон тада на себи имао обуване, а затим га одгуривали, снажно гурали на шипке ограде платоа и степеништа, а затим и намерно бацили преко ограде степеништа.

Ценећи ове утврђене чињенице, а у склопу датих одбрана саокривљених, сада правноснажно осуђених лица, које је суд у поновљеном поступку узео на увид, оцена је суда да напред наведене одлучне чињенице потврђују и дате одбране саокривљених лица, пре свега саокривљеног Владимира Бошковића, Тарлаћ Милана, Матијевић Бојана, Четник Бранимира, Карбић Јована, Томасовић Драгана и Вујовић Милана.

Иако су саокривљени одбране дате пред овлашћеним службеним лицима МУП-а већ изменили дајући своје одбране пред истражним судијом, а затим и измењене одбране у истражном поступку изменили и на главном претресу, суд је, из њихових одбрана које су дали пред овлашћеним службеним лицима МУП-а утврдио да су сви они, када су се из улице Маршала Бирјузова степеништем пошели на плато Обилићевог венца, видели да је од стране партизанових навијача тучен један младић који је лежао лево од степеница. **Саокривљени Милан Вујовић** је пред овлашћеним службеним лицима МУП-а изјавио да је видео када се попео степеницама на плато Обилићевог венца да се обрачуни одигравао лево од степеница и да њих 15 туче једног младића. **Саокривљени Јован Карбић** је у одбрани датој пред овлашћеним службеним лицима МУП-а дана 19.9.2009. године изјавио да је видео када се попео на плато Обилићевог венца, да се на земљи испред њега налази момак који је на енглеском језику виквао "ОК, ОК", да су поред њега стајали они који су га тукли, да је видео да га ударају столицама, шутирају по грудима или газе по лицу, да је око њега стајало њих десетак и да су га сви тукли, да је он у једном моменту када су престали да га ударају, кренуо да устаје, да се пребације са левог на десни бок. **Саокривљени Томасовић Драган** први пут је своју одбрану дао пред истражним судијом дана 23.10.2009. године и тада је у својој одбрани навео да је видео када се попео на плато Обилићевог венца, да је на 2 метра од степеништа лежао дечко коме је глава била окренута према улазу у гаражу на Обилићевом венцу, да је лежао мало на боку, да је био скупљен, да је видео 2-3 момка испред његове главе, да на њему није видео траговс крви, али је видео да је био мало отечен по лицу и чуо је да је запомагао, али да он није разумео шта он говори, а видео је и да је био обучен у мајицу тамно плаве боје. **Саокривљени Томасовић Драган** је и на главном претресу потврдио да је видео овог младића да лежи 2 до 4 метра од степеништа, да је лежао на боку, да је његова глава била окренута ка Тапјугу, да је он закључио да је тај младић претучен, јер је видео да је био натечен у пределу лица, а што је могао да уочи јер је овај младић лежао на боку, тако да је он видео леву страну његовог лица и приметио је да је отечен у пределу леве стране лица. **Саокривљени Бранимир Четник** је према наводима одбране коју је дао пред овлашћеним службеним лицима МУП-а је видео када се попео на плато Обилићевог венца, да је туча одмах ту поред степеница и у истом моменту је приметио повређено лице, које је лежало лево од степеница кога туку рукама, ногама, бакљама, флашама док лежи на плочнику и кука, да је у једном моменту чуо да је неко узвикнуо "готово је" након чега су се сви разбежали. У истражном поступку и у датој одбрани је навео да је овог младића видео да лежи 3-4 метра удаљен од степеница, да је био окружен онима који су га тукли и да је он само чуо како то

лице говори "стоп" а да на њему није видео трагове крви. **Саокривљени Сувајан Владан** је дајући одбрану пред овлашћеним службеним лицима МУП-а рекао, да је када се понео до баште кафића "Ириш Паб" видео, да испред њега, лево од степеништа, на удаљености око 5 метара лежи младић на леђима који је гласно урлао, јаукао, плакао и на енглеском говорио "стоп, стоп" и практично молио да престану да га туку, да је видео да је покушавао да устане док је лежао на леђима, да су се ту око њега налазила петорица момака, а признао је и да га је он гађао чапном, а на главном претресу, износећи своју одбрану, на исти начин се изјаснио у односу на ове околности, наводећи да је у моменту када се налазио на врху степеништа видео да је пет младића свих двадесет секунди, колико је он стајао на врху степеништа, ударало младића који је лежао и покушавао да устане, да су га све време шутирали с тим што је оповргао да је он у његовом правцу бацио чашу. **Саокривљени Бојан Матијевић** је у одбрани датој пред овлашћеним службеним лицима МУП-а дана 19.9.2009. године, детаљно описао да је у моменту када су се он и Тарлаћ понели степеницама до баште кафића, видео на 4 до 5 метара лево од себе и баште кафића младића који је лежао на плочнику, кога су тукли, који је јаукао и није могао да устане од масе која је стајала око њега и тукла га, да је видео да лете столице, столови, чаше, флаше. На главном претресу, након је изменио своју одбрану, навео је да је видео тројицу момака који су били одмах поред младића који је лежао на боку њему окренут леђима, да је видео да су двојица стајала поред његових леђа и шутирала га замахнутим ногом у пределу леђа, а да је трећи младић стајао поред његових ногу и да је осим њих тројице видео још 5 до 6 момака који су били ту у његовој близини, а што је у својој одбрани навео и окривљени Тарлаћ Милан да је видео када се са окривљеним Матијевићем попео на плаго Обилићевог венца, са леве стране гледајући од степеница у правцу улице Кнез Михаилове, лево од себе, на 2 метра удаљености, младића који је лежао на страни, који је плакао или запомагао. **Саокривљени Тарлаћ Милан** је у одбрани датој на главном претресу изјавио да те ноћи када је спавао код саокривљеног Бошковића, Бошковићу ништа конкретно није рекао о тучи, али да му је поменуо да је нешто видео, а из одбране саокривљеног Бошковић Владимира датој на записнику пред овлашћеним службеним лицима МУП-а дана 19.9.2009. године саокривљени Бошковић је изјавио да му је окривљени Тарлаћ, пре него што је дошао код њега да преспава, рекао да су неког Француза Партизанови навијачи бацили са зграде или гараже, а у одбрани датој пред истражним судијом дана 20.9.2009. године саокривљени Бошковић је изјавио да му је Тарлаћ, када су дошли код њега кући, рекао да је видео да је неко бачен са гараже или зграде, а да му није рекао који су Партизанови навијачи бацили са зграде или ограда неког момка.

Ценећи ове наводе одбрана напред наведених саокривљених сада правоснажно осуђених, у међусобној повезаности са исказима саслушаних сведока Француских држављана, исказом сведока оштећеног [REDACTED] сведока под псеудонимом А1 и А2, те исказима сведока радника хитне помоћи, сведока [REDACTED]

а у повезаности са медицинско-трасолошким вештачењем и његовом допуном и изјашњењем судских вештака на главном претресу, суд је утврдио да су у нападну на Француске држављане, од стране навијача Партизана, најпре нападути [REDACTED] а да су се Француски навијачи одмах

након што су задобили ударце од нападача, разбежали, да је сведок [REDACTED] [REDACTED] након што је видео да је нападнути [REDACTED], побегао у кафић преко пута, сведок [REDACTED] је одмах на почетку напада након што је задобио ударац у пределу гениталија, устао са стола и почео да трчи ка степеницама, а затим угледавши нападача са бакљом у руци, побегао је у супrotnом правцу, ка Тржном центру "Миленијум" и отрчао до хотела. Сведок [REDACTED] се подигао и побегао када је видео нападача који им прилази са бакљом, а што је било пар секунди по отпочињању напада и са још двојицом Француских навијача побегао је у гаражу. Сведок [REDACTED] седео је за столом када је [REDACTED] запаљена коса, а из његовог исказа је утврђено да су тада одмах на почетку напада сви Француски навијачи који су седели за столом, кренули да беже, да се он последњи извукао и побегао у гаражу, а да је бежећи видео да су нападачи остали тамо где су они седели. [REDACTED] је на почетку напада, након задобијеног ударца у потиљак, пао на плато и према наводима његовог исказа налазио се поред жардињере, а након што је подигнут од њему непознатог лица приближен је 3-4 метара гаражи, а највише 2 секунде након тога запаљена му је коса и он се затим приближио корак-два гаражи, прескочно је столицу и жардињеру и удаљавајући се од степеница, побегао кроз пасаж док су нападачи јурили за њим, а сведок оштећени [REDACTED] [REDACTED] је на почетку напада када је на 2 до 3 метара од себе уочио нападаче, прескочно сто и столице и побегао у кафић "Окно". На платоу је остао само оштећени [REDACTED] који је у свом исказу када је саслушан на ранијем главном претресу објаснио да је бежећи од нападача стигао до кружног тока, где је пао и где му је паљена коса и отета торбица и да је на том месту остао док нису пришли они који су га подигли и ставили га да лежи у башту кафића "Ириш Паб". Сведок [REDACTED] је у том свом исказу описала повређивање [REDACTED] на исти начин као и [REDACTED] и препознала је накнадно да је младић који је лежао поред жардињере, док су га шутиралаи нападачи који су бежали ка Калемегдану, био оштећени [REDACTED] и да је стога она закључила да је младић, кога је угледала, да је пао преко фотеле након задобијеног ударца, где је остао да лежи у близини степеништа, где је тучен од стране нападача и са ког места није могао од задобијених повреда да устане, био управо сада пок.Брис Татон, који је након тога и бачен са степеништа.

Сви саокривљени, који су правноснажно осуђени у ранијем поступку, су на ранијем главном претресу тврдили да је туча већ била завршена када су се они попели на плато Обилићевог венца и да они нису учествовали у повређивању сала пок.Бриса Татона ни његовом бацању са степеништа и да тада на платоу Обилићевог венца пок. [REDACTED] нису ни додирнули.

Суд је у раније правноснажно окривљеном поступку, одбио предлог бранилаца да се из списка издвоји Извештај о обради ГСМ мобилних телефонских апарата и ГСМ СИМ картица привремено одузетих од окривљених Марковић Љубомира, Грковић Ивана, Карбић Јована, Томасовић Драгана, Вујовић Милана, Четник Бранимира, Сувајац Владана, Величковић Стефана, Гарлаћ Милана, Матијевић Бојана, Петровић Степе и Станковић Дејана, налазећи супротно ставу одбране да је овај доказ прибављен законито, а имајући у виду став Врховног суда Србије из КЖ одлуке 2678/07 од 18.02.2008. године, да преглед садржаја мобилног телефона, увид и читање садржине СМС порука међусобно упућених између оптужених и сведока не представља доказ стечен

применом члана 232 ЗКП-а и не ради се о материјалу прибављеним надзором и снимањем телефонских разговора и комуникација, већ о прибављеном покретној ствари, те тиме о законитом доказу на коме се може засновати одлука суда, па је на поновљеном главном претресу у поновљеном поступку према окр.Прелић Ђорђу, и узет на увид извештај о изради листинга бројева претплатничких картица заједно са графичким приказом остварене телефонске комуникације базних станица и СМС порука са упоређивањем међусобно телефонске комуникације за све саокривљене, који су правноснажно осуђени као и за саокривљене Прелића и Пузигаћу којима је у ранијем поступку суђено у одсуству, а извршене од стране службе за специјалне истражне методе одељења за електронски надзор С број 03/4-4 СП 380/09 од 7.10.2009.г., 9.10.2009.г., 5.9.2009.г., 12.10.2009.г., 22.10.2009.г., а сачињен обрадом мобилних телефонских апарата који су одузети уз потврде о привремено одузетим предметима Трећег Одељења Г.СУП Београд од окривљених Грковић Ивана мобилни телефон марке "Нокиа 1200" ИМЕИ 353209031464050 са припадајућом СИМ картицом [REDACTED], окривљеног Марковић Љубомира мобилног телефона марке "Самсунг ГТ-С5230" ИМЕИ 3522 [REDACTED] са леђа телефона закључан непознатим кодом СИМ картице [REDACTED] која је закључана непознатим ПИН кодом и "Самсунг СГХ-Б130" ИМЕИ 355138026449172 СИМ картице [REDACTED] окривљеног Карбић Јована мобилног телефона марке "Нокиа 6300" ИМЕИ 359809016599996 СИМ картице [REDACTED] окривљеног Милана Вујовића мобилног телефона "Нокиа 1600" ИМЕИ 354528018258816 СИМ картице [REDACTED], окривљеног Четник Бранимира мобилног телефона марке "Нокиа 1110И" ИМЕИ 356403013868498 СИМ картице [REDACTED] и мобилног телефона "Моторола М5Х220" ИМЕИ 354912001142015 СИМ картице [REDACTED] окривљеног Сувајца Владана мобилног телефона марке "Нокиа 630" ИМЕИ 3548600219826 [REDACTED] СИМ картице [REDACTED] окривљеног Величковић Стефана мобилног телефона "Нокиа Е52" ИМЕИ 35521603100 [REDACTED] СИМ картица [REDACTED], окривљеног Тарлаћ Милана мобилног телефона "Нокиа 1195" ИМЕИ 356996014145261 СИМ картица [REDACTED], окривљеног Матијсвић Бојана мобилног телефона "Самсунг СГХ-Д600Е" ИМЕИ 359278002978566 СИМ картица [REDACTED], окривљеног Бошковић Владимира мобилног телефона "Нокиа 6300" ИМЕИ 359347025188170 СИМ картице [REDACTED]. Прочитан је извештај о обради GSM мобилног телефонског апарата и GSM СИМ картице окривљеног Петровић Степе мобилни телефон марке "Сони Ериксон К770И" ИМЕИ 352239022155624 СИМ картице [REDACTED] и извештај о изради графичког приказа његових телефонских комуникација Одељења за електронски надзор Службе за специјалне истражне методе број 03/4-4 бр. 380/09 од 9.10.2009. године, окривљеног Станковић Дејана мобилни телефон марке "Нокиа" ИМЕИ 351114101488744 СИМ картице [REDACTED]. У поновљеном поступку такође је суд узео на увид Извештај о обради GSM мобилног телефонског апарата и GSM СИМ картице за Вавић Александра мобилни телефон "Нокиа 6300" ИМЕИ 353510029415560 СИМ картице [REDACTED] и "Нокиа 1208" ИМЕИ 358627019858941 СИМ картице [REDACTED]. Наведени телефони претходно су одузети од саокривљених који су правноснажно осуђени, уз потврде о привремено одузетим предметима УКП Трећег Одељења, а које су окривљени без примедби потписали. Извештај о изради графичког приказа за Вавић Александра Одељење за електронски надзор Службе за специјалне истражне методе број 03/4-4 број 379/09 од 22.10.2009. године, а који су сви извештаји

израђени на основу издатих наредби истражног судије, а на основу ових доказа утврђена је међусобна телефонска комуникација и размена СМС порука између саокривљених, сада правноснажно осуђених лица, те је утврђено да је критичног дана постојала телефонска комуникација између осуђеног Марковић Љубомира и окривљеног Прелић Ђорђа, коју комуникацију ниједан од њих у својим одбранама није оспоравао, а утврђено је и да Прелић Ђорђе критичног дана ни са једним саокривљеним сада осуђеним, осим са Марковићем, путем мобилног телефона није комуницирао ни преко позива ни преко СМС порука, што произилази и из Извештаја о изради графичког приказа међусобних комуникација свих саокривљених сачињеног од Службе за специјалне истражне методе МУП-а Србије, као и садржина телефонских именика мобилних телефона окривљених Вавић Александра и осталих лица са којима су били у контакту.

Суд је на ранијем главном претресу, пре понављања поступка дана 18.11.2010. године смитовао снимке са сигурносних камера разних објеката са ДВД-а достављеног истражном судији дана 02.10.2010. године од стране Одељења Управе криминалистичке полиције који се састоји од 6 фолдера под називом "Обилићев венац", "Идентико" снимљен са две камере, "ДДОР", "Моцарт" сачињен од 10 фајлова и 11 фајлова, "Ресторан Микан" више фајлова, "Степениште" из улице Маршала Бирјугова, а на поновљеном главном претресу, уз сагласан предлог странака емитовани су снимци камера под називом „ Степениште“, са образложењем да се на осталим снимцима не види ништа битно за утврђивање околности догађаја те да их није економично гледати, што је суд прихватио.

На главном претресу је смитован је снимак сигурносних камера под називом "Степениште". На снимку је приказано степениште које из улице Маршала Бирјугова води ка Обилићевом венцу, а тим што није приказано степениште до врха већ пар степеника изнад подеста. На снимку је уочено да се у 17:37:22 часова уочавају на степеништу која из улице Маршала Бирјугова воде на плато Обилићевог венца саокривљени, сада правноснажно осуђени Љубомир Марковић, обучен у сиву дуксерицу испод које је бела мајица и ¾ панталоне-бермуде светле боје и беле патике, а на снимку се уочава иза саокривљеног Марковића младић за кога је саокривљени Љубомир Марковић изјавио у ранијем току поступка да је саокривљени Ђорђе Прелић, који је у то време био у бекству, а који је на главном претресу у овом поступку приликом емитовања овог снимка потврдио да се он налази на снимку и да је он лице које иза Марковића ступа на степениште обучен у фармерке и бело-црну дуксерицу. Репродукцијом овог снимка на главном претресу даље је уочено да се они пењу уз степенице у 17:37:25 часова, да су при врху степеница у 17:37:29 часова и да нестају са снимка камере у 17:37:30 часова. Даље се уочава на снимку да се у 17:41:15 часова појављује група младића која ступа на степениште. Први у групи има капуљачу на глави, задњи из групе ступа на степениште у 17:41:32 часа. Даље се на снимку види да лице на дну степеништа отвара наранџаста врата у 17:42:57 часова, да гледа горе ка платоу у 17:43:30 часова, а на снимку се види да људи који пролазе степеништем у 17:44:30 часова гледају ка простору између гараже и Обилићевог венца, према месту на коме је од стране Хитне помоћи затечен сада покојни Брис Татон. Као што је наведено, на снимку се види да налази група младића према степеништу која из улице Маршала

Бирјузова води на плато Обилићевог венца у 17:41:15 часова, да је једно од лица из групе која се налази на почетку степеништа око 2 метра испред осталих у групи, да је обучено у црну дуксерицу, црне тренерке са капуљачом навученом преко главе, а на коме није препознат нико од саокривљених. На снимку је уочено да је на степениште ступило шест младића, а да је саокривљени Карбић на степениште према времену подешеном на снимку закорачио у 17:41:23, што је у свом исказу учинио неспорним, а да је на степеништу саокривљени Драган Томасовић пар корака иза саокривљеног Карбића, иза њих на степеништу су на снимку уочени саокривљени Матијевић и Тарлаћ који су у 17:41:24 закорачили на степениште, при чему је саокривљени Матијевић ближе огради степеништа и рукама придржава капуљачу од дуксерице коју је пребацио преко главе. У 17:41:25 се на степеништу уочава четврто лице обучено у белу дуксерицу и фармерке које ступа на степеник за кога су сви окривљени изјављују да га не познају а и саокривљени Иван Грковић. На снимку је и уочено да у 17:41:28 на први степеник закорачио према подешеном времену саокривљени Милан Вујовић обучен како је то и описао у маскирани светло зелени шушкавац са пребаченом торбицом преко рамена, а иза Вујовића је на снимку уочен Четник Бранимир у 17:41:29 да је закорачио на први степеник. Иза Четник Бранимира на снимку је уочен Сувајац Владан који је ступио на степениште обучен у белу дуксерицу, црне панталоне и беле патике, а уочено је на снимку да је саокривљени Грковић Иван ступио на први степеник степеништа у 17:41:31, да се попсо трчешим кораком и да је до степеника који се на врху уочава на снимку стигао у 17:41:36. Истовремено је уочено да се Грковић на степеништу мимолази са пролазницима који силазе и не базирају се као и да се Грковић креће праволинијски гледајући испред себе и ни једног момента не скрећући поглед ни на једну страну. Оцена је суда, обзиром на ову околност да су у моменту када се окривљени Грковић већ попео изнад подеста степеништа готово до самог врха степеништа ништа не дешава, обзиром да се пролазници нормално крећу без икакве реакције, да троје-четворо лица, а међу којима и неке жене, силазе низ степениште и не окрећу се нити показују било какву реакцију да су уочили да се нешто необично дешава. У моменту када се окривљени Грковић Иван који се последњи од окривљених кретао степеништем, више не види на снимку, а што указује да се већ попео на врх степеништа, уочено је да су низ степениште сишле две женске особе које су наставиле да ходају без заустављања, да је након њих у 17:41:53 са степеништа сишао младић обучен у црну дуксерицу са капуљачом, црне панталоне, беле патике, а за њим је уочен младић камери окренут леђима обучен у белу дуксерицу, црне панталоне са црном дужом косом, које у 17:42:00 силази низ степениште са платоа Обилићевог венца, а саокривљени Владан Сувајац је себе препознао на снимку. Уочено је на степеништу и испред степеништа у улици Маршала Бирјузова више лица која осматрају простор између степеништа и гараже, девојка и младић који су се приближили ограђеном простору између степеништа и гараже, а у 17:43:50 уочен је младић на степеништу у црној мајици кратких рукава и црној коси који се нагиње преко ограде степеништа и посматра одозго са степеница ограђени простор између степеништа и гараже.

На основу емитовања снимка камере под називом „Степениште“ а који је цењен у склопу датих исказа саокривљених сада осуђених лица и одбране окривљеног Прелић Ђорђа и чињенице да је потврдио да је он лице које се са Марковићем пење уз степенице из улице Маршала Бирјузова ка Обилићевом

венцу, непосредно уочи критичног догађаја, суд је утврдио да су емитовањем наведених снимака потврђени наводи одбрана саокривљених сада правоснажно осуђених у истом поступку који је поповљеп према овде окривљеном Прелићу, да су се кретали из Теразијског парка на начин на који су то описали саокривљени- припадници навијачке групе "Иридућибили" доњим путем" како су то они у одбранама навели, улицом Маршала Бирјузова двојица по тројица у групи и то: саокривљени Четник, Карбић и Томасовић, заједно у групи, Сувајац кретају се паралелно са њима, а са друге стране улице, а затим и Матијевић и Тарлаћ, да су из Теразијског парка до платоа Обилићевог венца дошли улицом Маршала Бирјузова, а да су се Вујовић и Грковић који су се према наводима њихових одбрана кретали из Теразијског парка од Зеленог венца заједно, али да су они очигледно како су то у датим одбранама и навели, до излаза из гараже или доњег дела гараже, где су се сви састали, дошли улицом Царице Милице.

Оценом снимка "Степенице, које је суд ценио у повезаности са свим изведеним доказима, те исказима саокривљених који су осуђени и одбраном окривљеног Прелић Ђорђа, суд је закључио да је сада пок.Брис Татон бачен са ограде степеништа не у моменту како то саокривљени Грковић Иван у својој одбрани указује, када се он налазио у близини првог степеника и када још није ни закорачио на степениште, већ је он тучен и бачен са ограде степеништа када се окривљени Грковић већ попео на врх степеништа кретајући се степеништем иза осталих окривљених припадника његове навијачке групе "Иридућибили", а пошто су се око четири минута пре њих саокривљени Марковић и окривљени Прелић већ били попели на плато Обилићевог венца. По оцни суда, случајним пролазницима који се крећу степеништем истовремено када и окривљени Грковић не би промакао пад младића са врха степеништа и висине од 4,28 метара, а да им није промакао види се и по реакцијама пролазника у време када се то догодило, а што очигледно није момент који је саокривљени Грковић Иван определио, већ пар десетина секунди касније. То се јасно уочава по понашању младића који отвара врата локала поред степеништа, и по чињењници да се на снимку види да се присутни пролазници хватају за главу и гледају у правцу између јавне гараже и степеништа где је пок.Брис Татон и затечен од радника Хитне помоћи. Суд је ценио и време констатовано репродукцијом овог снимка па је закључио да је констатовано време у опису приближно, а не апсолутно тачно, обзиром да је снимак убрзан, да га је суд ради бољег увида успоравао, а самим тим десетине секунди нису стопостотно прецизне. И поред тога суд је закључио да је од момента када су се Марковић и Прелић попели на плато Обилићевог венца до момента када случајни пролазници обраћају пажњу на простор између гараже и Обилићевог венца у коме је тада већ био Брис Татон, прошло око пет минута, а то одговара и изјавама како саокривљених тако и саслучшаних сведока који су изјавили да се цео напад на француске навијаче који су седели у кафићу „Ајриш паб“ на обилићевом венцу брзо одиграо, у кратком временском интервалу од око пет минута.

Суд је у доказном поступку узео на увид записник о извршеној контроли учесника у саобраћају – возила МУП-а Републике Србије, СУП Београд ССП-ПС Север број 7140-37363 потписаног од овлашћеног службеног лица МУП-а Републике Србије Дејана Лајића, извештај службе за специјалне истражне

методе Одељења за електронски надзор Управе криминалистичке полиције број 03-4-4 СП.372/09 од 05.09.2009. године о обради GSM мобилних телефонских апарата и GSM СИМ картица привремено одузетих од окривљених, изјашњење стручног лица за анализу телефонских комуникација у склопу кривичних дела Мирослава Прљевића, узео на увид исказ сведока Дејана Лајића, па те доказе није посебно у делу у којима се односе на учешће саокривљеног сада осуђеног Стефана Величковића у догађају, прихватајући у погледу те чињенице све што је утврђено у претходном поступку, обзиром да је ранија пресуда стављена ван снаге само у погледу окривљеног Прелић Ђорђа, па је доказе изведене у вези са учешћем осуђеног Величковића, суд ценио само у мери у којој су они повезани са утврђивањем учешћа Прелић Ђорђа у догађају, а што се односи и на друге изведене доказе и исказе саокривљених лица. У том смислу, у прилог чињеници да је напад на француске држављане био организован и ради расветљавања чињеница, из извештаја Одељења за електронски надзор, Службе за специјалне истражне методе, у телефонској комуникацији коју је окривљени Величковић Стефан остварио дана 18.09.2009. године са мобилног телефона марке "Нокиа Е52" ИМЕИ броја 355216031000030 СИМ картице 064/ 82-44-208 који је одузет уз потврду о привремено одузетим предметима од окривљеног Величковић Стефана приликом његовог лишења слободe. Из извештаја Службе за специјалне истражне методе, Одељења за електронски надзор, Управе криминалистичке полиције број 03/4-4 СП.372/09 од 05.09.2009. године утврђено је да је окривљени Стефан Величковић дана 17.09.2009. године у раним јутарњим сатима у 09.51 час добио СМС поруку са мобилног телефона 064/ 86-78-018 од окривљеног Грковић Ивана садржине "акцијаће млади Цигани али не знам где", а затим тог преподнева у 12.41,55 часова окривљени Стефан Величковић је према овом извештају на свој мобилни телефон примио СМС поруку од окривљеног Јована Карбића са мобилног телефона броја 060/ 40-7-8566 садржине "будите спремни данас, Французи су по граду, тако ми је Иван рекао, не знам никакве детаље више". Из наведеног извештаја је утврђено да је претходног дана 16.09.2009. године окривљени Стефан Величковић послао поруку окривљеном Јовану Карбићу у 13.40,40 часова садржине "сутра у 5 у блоку, без кашњења, јави осталима коме можете" али да је и након тога у 22.36,11 часова дана 16.09.2009. године окривљени Величковић Карбићу на мобилни телефон 064/ 82-44-208 послао СМС поруку садржине "ништа од налажења сутра, неће бити људи". Очигледно је стога да је састанак окривљеног Карбића, Величковића и других њихових другова, који је уговорен на Новом Београду у 17 часова дана 17.09.2009. године био отказан. Наведено потврђује и извештај о изради графичког приказа Одељења за електронски надзор Службе за специјалне истражне методе Управе криминалистичке полиције број 03/4-4 број 372/09 од 09.10.2009. године и израђен графички приказ остварене телефонске комуникације мобилних телефона саокривљених. Из овог извештаја је утврђено да је саокривљени Величковић Стефан, дан пре овог догађаја, у поподневним сатима имао интензивну мобилну комуникацију са окривљеним Јованом Карбићем, да су у 13.40,40 часова тога дана до 22.36,17 часова разменили више СМС порука, да су имали више разговора мобилним телефона, да је окривљени Карбић Јован истовремено од 18.38,17 часова до 23.06,07 часова два пута звао окривљеног Тарлаћ Милана, да је у 17.23,21 час окривљени Карбић имао телефонски разговор са окривљеним Томасовић Драганом, а у 20.31,12 часова са окривљеним Вујовић Миланом. Према наведеном извештају, дана 17.09.2009. године, у преподневним сатима, окривљени Величковић

Стефан је размењивао СМС поруке са окривљеним Јованом Карбићем и од окривљеног Карбића је у 12.41,56 часова добио је СМС поруку као и у 12.47,53 часова, а окривљени Величковић Стефан је према овом извештају окривљеном Карбић Јовану СМС поруку послао у 12.41,58 часова и 12.41,43 часова, а ова СМС порука коју је послао окривљени Стефан Величковић регистрована је од базне станице која се налази у Кнез Михаиловој број 9 на Општини Стари Град. Окривљени Јован Карбић у исто време дана 17.09.2009. године од 12.41,59 часова до 12.42,47 часова има размену СМС порука са окривљеним Вујовић Миланом кога је регистровала базна станица стадион ФК "Партизан" Хумска бр. 1, на Општини Савски Венац, где се окривљени Вујовић Милан и налазио радећи кореографију за предстојећу утакмицу између ФК "Партизан" и ФК "Тулуз". Наведене чињенице, цењене у вези утврђене садржине СМС поруке "будите спремни данас, Французи су по граду, тако ми је Иван рекао, не знам никакве детаље више", а коју СМС поруку је окривљени Карбић Јован дана 17.09.2009. године у 11.40,16 часова послао окривљеном Величковић Стефану на мобилни телефон 064/ 82-44-208, окривљеном Тарлаћ Милану на мобилни телефон 065/ 25-24-936 и окривљеном Милану Вујовићу на мобилни телефон 064/ 33-71-950, да је окривљени Јован Карбић према овом извештају дана 17.09.2009. године у 15.12,56 часова извесном "Кофију" на мобилни телефон 064/ 42-71-426 послао СМС поруку садржине "ОК, нећу хвала, ми акцијамо по граду Французе цео дан", да је окривљени Величковић Стефан окривљеном Јовану Карбићу тог преподнева, послао СМС поруку на мобилни телефон 064/ 824-4208 садржине "ја сам тренутно у центру града, у Кнезу, никога нисам видео за сада, а упоредном анализом садржине ових СМС порука са СМС поруком коју саокривљени Иван Грковић шаље дана 17.09.2009. године у 10.31,26 часова саокривљеном Јовану Карбићу "буди спреман, Французи су по граду, обавести Велича, Мићу и Такија", а што је саокривљени Карбић и учинио, јасно упућују на логичан закључак и на то да је саокривљени Стефан Величковић, када се нашао испред "Мек Доналдса" на Теразијама са саокривљеним Иваном Грковићем, Јованом Карбићем, Миланом Тарлаћем, Бојаном Матијевићем и другим навијачима "Партизана", супротно његовим наводима да га није интересовало да ли ће на утакмици "Партизан-Тулуз" доћи и Француски навијачи, да му није било познато, да је у околини било навијача ФК "Тулуз", да је саокривљени Величковић знао као и остали саокривљени који су се нашли са њим испред ресторана "Мек Доналдс" на Теразијама, да се у центру града налазе Француски држављани, навијачи ФК "Тулуз". Њих је, пре њиховог окупљања испред ресторана "Мек Доналдс" видео саокривљени Милан Вујовић у пекари која се налази преко пута хостела где су Француски држављани одсели и о томе обавестио Ивана Грковића што су и Милан Вујовић и Грковић Иван у својим одбранама потврдили. То доводи до закључка да се и саокривљени Стефан Величковић састао у центру града испред ресторана "Мек Доналдс" са осталим саокривљенима и другим навијачима "Партизана", са разлога да нађу навијаче ФК "Тулуз" и да се са њима физички обрачунају. Тако је саокривљени Јован Карбић навео, дајући своју одбрану пред овлашћеним службеним лицима МУП-а дана 19.09.2009. године у присуству браниоца, да му је саокривљени Иван Грковић када га је позвао дана 17.09.2009. године око 14 часова, рекао да дође у град, да ће у граду тражити Французе да би се са њима физички обрачунали. Из извештаја о изради графичког приказа Одељења за електронски надзор. Службе за специјалне истражне методе Управе криминалистичке полиције од 15.12.2009. године, утврђена је интензивна мобилна комуникација

Грковић Ивана између осталих лица и са Вујовић Миланом, а Грковић Иван се у преподневним сатима три пута чуо са Видаковић Жарком, за кога је већина саокривљених изјавила да је он поред саокривљеног Грковић Ивана, вођа ове навијачке групе. И Величковић Стефан се дана 17.09.2009. године у преподневним сатима чује са Видаковић Жарком у 11.06.22 часа и тала када зове Видаковића. Величковић Стефан се налази на базној станици Кнеза Милоша бр.12, а како је то приказано у шеми 1 извештаја о изради графичког приказа Одељења за електронски надзор од 15.12.2009. године. Из шеме означене бројем 2 овог извештаја, утврђено је и да је Величковић Стефан даље у периоду од 14.01,03 часова до 15.17,37 часова имао интензивну двосмерну телефонску комуникацију са Видаковић Жарком, који је користио претплатничку картицу СИМ броја 065/ 88-88-655 и то у периоду од 14.01.03 часа, да је у 14.01,03 часа Видаковић Жарко послао СМС поруку Величковић Стефану када се налазио код Хотела "Балкан" ,а да се у 14.51.52 часа када Величковић Стефан и Видаковић Жарко разговарају, [REDACTED] налази на базној станици Македонска број 29, а да се Величковић тада налази у Хаџи Милентијевој број 75.Саокривљени Величковић Стефан се, са саокривљеним Грковић Иваном чуо више пута у периоду од 14 до 15 часова дана 17.09.2009. године. Величковић Стефан и Грковић Иван се, према овом шематском приказу, чују и у 15.43,24 часа, када се окривљени Величковић налази на базној станици Кнез Михаилова 9, а њихов телефонски разговор регистрован је у 16.05.25 часова када се Иван Грковић налазио на базној станици Македонска 29, а што је очигледно, обзиром на базе станице које су регистровале телефонске разговоре Видаковић Жарка кладионица "Меридиан", а Величковић се тада налазио на базној станици под називом Хотел Балкан. С тога је поуздано утврђено, да су се саокривљени Величковић Стефан и саокривљени Грковић Иван више пута чули тога дана. Саокривљени Иван Грковић је истовремено када је био у телефонској комуникацији са саокривљеним Величковићем био и у телефонској комуникацији са саокривљеним Пузигаћа Дејаном, са којим се чује више пута у периоду од 15.18,44 часа, а регистрована је у том периоду и телефонска комуникација између саокривљеног Пузигаћа Дејана и Видаковић Жарка, Видаковић Жарка и Вујовић Милана, Вујовић Милана и Грковић Ивана, Грковић Ивана са Карбић Јованом, а Карбић Јована са Видаковић Жарком. Све ове чињенице, по оцени суда, потврђују закључак да је саокривљени Стефан Величковић тражио навијаче ФК "Тулуз" у граду и о томе обавештавао остале саокривљене, а како се то утврђује и из СМС поруке коју је послао окривљеном Јовану Карбићу када се окривљени Величковић налазио на простору базе станице Кнез Михаилова 9, да је у центру града у Кнез Михаиловој, али да није видео Французе.

Он наводи да није видео у Теразијском парку да је неко делио бакље, маске, да је седео само са саокривљеним Тарлаћ Миланом и да му нико од осталих, са којима је био испред ресторана "Мек Доналдс", није прилазио, па чак ни саокривљени Карбић Јован за кога и сам признаје да су блиски и да се свакодневно чују. Величковић не наводи одмах износићи своју одбрану у полицији да је код "Мек Доналдса" заједно са њима и Матијевић већ тврди да су ту три младића чија имена он не зна и зна их само са утакмица, имајући у виду да је саокривљени Матијевић дајући одбрану пред овлашћеним службеним лицима МУП-а навео да су се на предлог саокривљеног Грковића преместили код Дома Синдиката, када је он приметио да његови другови Јоца, Иван,

“Велич” и Мића из Панчева имају код себе бакље. Саокривљени Величковић Стефан не помиње да је са њима код “Мек Доналдса” на Теразијама и саокривљени Милан Вујовић, а очигледно упознат са наводима саокривљеног Вујовића, а што је у својој одбрани потврдио и саокривљени Иван Грковић да су у пивници поред “Мек Доналдса” видели Француске навијаче ФК “Тулуз” а из навода њихових одбрана се утврђује да су најпре планирали да их нападну након што им је Пузигаћа поделио бакље и палице, али да су одустали, јер су уочили да је Француза било много више, а тиме су оповргнути наводи саокривљеног Величковића да се испред “Мек Доналдса” водио необавезан разговор о утакмици. Саокривљени Величковић Стефан и у одбрани датој у полицији и накнадно, дајући одбрану у истрази на записнику од 20.09.2009. године, а затим и 23.10. 2009. године у односу на ову околиност, изјављивао је да није био са осталима на Тргу Николе Пашића, а што је супротно наводима одбране саокривљеног Грковић Ивана, који је у одбрани датој пред истражним судијом дана 23.10.2009. године навео да је он последњи стигао испред ресторана “Мек Доналдс” на Теразијама, да су ту већ били саокривљени Јован Карбић, Стефан Величковић, Милан Гарлаћ, “Грубин” и “Мими” које је он видео претходно у кладионици “Меридиан” као и окривљени Стефан Величковић и да су сви седели на клупама у парку на Тргу Николе Пашића, а што је у датој одбрани потврдио и саокривљени Јован Карбић.

Из свих наведених разлога, суд је утврдио да је и саокривљени Стефан Величковић учествовао у критичном догађају на начин како је то описано у изреци пресуде, да је током преподнева критичног дана имао телефонску комуникацију са већином саокривљених, да је био и у интензивној телефонској комуникацији и са Жарком Видаковићем који ради у кладионици “Меридиан”, а који је према изјавама саокривљених Карбић Јована, Милана Вујовића, Сувајца Владана, Матијевић Бојана са Иваном Грковићем вођа навијача навијачке групе “Иридућибили”, а при томе [REDACTED] је у сталној телефонској комуникацији тога дана са саокривљеним Грковић Иваном, Вујовић Миланом, Сувајца Владаном, Карбић Јованом, Матијевић Бојаном и Пузигаћа Дејаном, а што је приказано на шемама 1, 2, 3 и 5 Извештаја о изради графичког приказа Одељења за електронски надзор Службе за специјалне истражне методе Управе криминалистичке полиције број 03/4-4 СП. 476/09 од 15.12.2009. године.

Суд је у поновљеном поступку на главном претресу саслушао стручно лице за телекомуникације Мирослава Прљевића, а коме су још у току ранијег поступка претходно достављени листинзи остварених телефонских комуникација, извештаји о изради графичког приказа, остварене телефонске комуникације мобилних телефона коришћених од стране саокривљених, Одељења за електронски надзор, службе за специјалне истражне методе Управе криминалистичке полиције. Из изјашњења стручног лица Мирослава Прљевића је утврђено да је његово мишљење да су сви графички прикази који су достављени од Одељења за специјалне истражне методе урађени уз коришћење апликације уз употребу софтвера 2 анализирани са ноутбоок 7, а на основу достављених листинга од стране суда и онога што је он поново радио проверио је да су сви листинзи урађени коректно, односно да су графички прикази урађени коректно и да он нема никаквих примедби на достављени материјал. Употребом истог софтвера дошао је до истих резултата.

У односу на окривљеног Ђорђа Прелића изјаснио се у потпуности као што је то и приказано у ранијем Извештају и у шема број 5 из које се види да дана 17.9.2009.године Прелић и Марковић учествују у међусобној телефонској комуникацији која је приказана на шеми 1а и њихови кориснички бројеви се не појављују на другим шемама и комуникацијама, са другим лицима из наредбе, а напред наведеним саокривљеним лицима.

Суд је целио и у потпуности прихватио као објективне: извештај о изради графичког приказа Одељења за електронски надзор, Служба за специјалне истражне методе о телефонској комуникацији мобилних телефона коришћених од стране окривљених, као и извештај Одељења за електронски надзор, Службе за специјалне истражне методе број 03/4-4 СП, 379/09 од 05.09.2009. године о обради GSM мобилних телефонских апарата и GSM СИМ картица привремено одузетих од окривљених, као и изјашњење стручног лица из области телекомуникација.

Ценећи исказе саокривљених, а сада осуђених лица, који су били доступни суду и органима гоњења, дате у току ранијег поступка, који су узети на увид, а који су дати у појединим фазама кривичног поступка, а затим и оценом тих исказа у међусобној повезаности и у повезаности са одбраном окривљеног Прелића, а у вези са осталим изведеним доказима у овом кривичном поступку, пре свега материјалним доказима, исказима саслушаних сведока, сведока-оштећених и обављених судских вештачења и утврђених одлучних чињеница из ових изведених доказа, оцена је суда да су искази саокривљених Грковић Ивана, Карбић Јована, Томасовић Драгана, Вујовић Милана, Четник Бранимира, Сувајац Владана, Величковић Стефана, Тарлаћ Милана, Матијевић Бојана, да је туча већ била завршена када су се они пошели на врх степеништа платоа Обилићевог венца, да они сада пок.Бриса Татона нису ни дотакли, а да су сада пок.Брису Татону констатоване тешке телесне повреде, услед којих је наступила његова смрт, нанела нека трећа лица, навијачи "Партизана," а који нису окривљени у овом кривичном поступку. Овакви њихови искази дати у ранијем поступку оповргнути су не само осталим изведеним доказима, првенствено заједничким налазом и мишљењем вештака трасолошке и медицинске струке са допуном, вештачењем биолошког факултета у Београду, Извештајем МУП Србије о криминалистичко-техничком прегледу лица места са фотодокументацијом, обдукционим записником и бројном медицинском документацијом за пок.Татона, емитовањем снимка камере „степениште“, Извештајем међусобне телефонске комуникације и СМС порука, исказима сведока француских држављана

које је суд све у потпуности прихватио, већ и анализом исказа саокривљених. Саокривљени Милан Вујовић, Јован Карбић, Бранимир Четник, Владан Сувајац, Бојан Матијевић и Милан Тарлаћ су у датим одбранама пред овлашћеним службеним лицима МУП-а, а саокривљени Драган Томасовић у истражном поступку, били међусобно сагласни у својим наводима, да су видели када су се пошели на врх степеништа, да више момака, њима непознатих, туче једног младића који је лежао на платоу Обилићевог венца. Саокривљени су се различито изјашњавали у односу на број лица која су видела да стоје поред овог

младића и да га туку, али су сви саокривљени готово с подударношћу описали да је младић који је тучен лежао лево од степеништа у његовој непосредној близини, удаљен од степеништа од 2 до 5 метара, да је лежао на леђима, да је на енглеском језику говорио "стоп, ок". да је јаукао, запомагао и молио да престану да га туку. Из навода исказа саокривљених произилази да сви они описују како нападачи туку једног младића и сви су описали да је тај младић који је тучен лежао у близини степеништа. **Саокривљени Драган Томасовић** је у односу на ове чињенице у својој одбрани навео и да је овај младић лежао на боку, да на њему није видео трагове крви, али да је одмах уочио да је он повређен, да је отечен у пределу леве стране лица и да је обучен у мајицу тамно плаве боје. Оценом ових утврђених чињеница, а у склопу утврђене чињенице изведеним доказима, да је сада пок.Брис Татон тучен у непосредној близини степеништа, то је закључак суда да су саокривљени описујући како је тучен младић кога су угледали лево од степеништа, да лежи у непосредној близини степеништа, описали начин на који су нанете телесне повреде сада пок.Брису Татону. **Саокривљени Бојан Матијевић** је пред овлашћеним службеним лицима МУП-а, на записнику од 19.09.2009. године, детаљно описао, да је видео када су се он и Тарлаћ степеницама попели на плато Обилићевог венца, младића који је лежао 4-5 метара улево када се уз степенице стигне до баште кафића, да је јаукао и да није могао да устане од масе која је стајала око њега и тукла га, да је у маси која је тукла овог младића видео саокривљеног Сувајац Владана, Карбић Јована, Вујовић Милана, Грковић Ивана, Четник Бранимира, Томасовић Драгана са фантомком на глави као и саокривљеног Величковић Стефана, да је уочио да је овог младића који је лежао, саокривљени Владан Сувајац гађао неким стакленим предметом, чашом или пепсџаром, да га је саокривљени Јован Карбић тукла упаљеном бакљом, да је саокривљени Милан Вујовић, кога је видео десно од себе покушавао да упати бакљу, да га је саокривљени Четник Бранимир тукла столом или столицом коју је држао у рукама, а да му је након овог догађаја за време утакмице, на стадиону "Партизана" саокривљени Иван Грковић рекао да су тада били присутни и Прелић Ђорђе, Марковић Љубомир-Кића и „Радован“, припадници навијачке групе "Алкатраз". **Саокривљени Јован Карбић** је као и окривљени Матијевић дајући своју одбрану у полицији у присуству браниоца дана 19.9.2009. године, описао да је видео када се попео на плато Обилићевог венца, испред себе младића који је лежао и на енглеском викао "ок", да је око њега стајало њих десет и да су га сви тукли, а да је у његовој непосредној близини уочио и саокривљеног Милана Вујовића који је у његовом правцу бацио столицу, као и саокривљеног Бранимира Четника који га је шутирао по грудима или га је газио по лицу. Признао је да је он тада стајао на врху степеништа и да је држао у руци упаљену бакљу коју је запалио док се пењао степеништем и бацио је у правцу овог младића који је лежао на платоу, у моменту када је приметио да се он пребацује са левог бока на десни бок, чиме је практично устајао ка њему. При томе је из дате одбране саокривљеног Карбић Јована у полицији суд утврдио и да је он одлазећи са платоа Обилићевог венца уочио да њему непознати момци шутирају младића косе светло паве боје који пада преко жардињере која се налазила у близини гараже, а што је у складу са наводима сведока А1 о динамици овог догађаја и повређивању оштећеног [REDACTED]. **Саокривљени Бранимир Четник**, у полицији дана 19.9.2009. године је сагласно наводима одбране саокривљеног Бојана Матијевића, навео да је видео када се попео на плато Обилићевог венца, саокривљеног Сувајац Владана који је потрчао према столу ка средини баште "Ајриш Паб" где се

налазио инвентар кафића, чаше, флаше, да је у истом моменту приметно и повређено лице које је лежало лево од степеништа и лица која су га тукла, међу којима је препознао саокривљеног Јована Карбића који је у руци држао упаљену бакљу са којом је замахивао према овом повређеном младићу који је лежао 3 до 4 метара удаљен од степеништа, да је саокривљеног Томасовић Драгана, који је имао фантомку на глави, препознао по гардероби и конституцији, јер га добро познаје, да су саокривљени Матијевић Бојан и Тарлаћ Милан степеништем трчали испред њега и саокривљеног Грковића и да су практично пре њих стигли на Обилићев венац да учествују у тучи, да је приметио да петорица-шесторица њих туче рукама, ногама, бакљама, флашама повређено лице које је лежало на плочнику, а из дате одбране саокривљеног Бранимира Четника пред овлашћеним службеним лицима МУП-а је утврђено и да је он видео да су се они који су тукли повређеног младића одједном сви разбежали након што је неко узвикнуо "готово је", да су сви престали са тучом и да су побегли.

Саокривљени Владан Сувајац је дајући одбрану у присуству браниоца пред овлашћеним службеним лицима МУП-а изјавио да је у Теразијском парку од око двадесетак окупљених навијача ФК "Партизан" познавао Ивана из Сремчица, "Такија" из Сремчице, Мићу из Панчева, "Маткета" из Батајнице, "Јоцу", "Велича" за кога зна да му је име Стефан, а признао је и да је он у Теразијском парку окупљеним навијачима "Партизана" разделио хируршке маске, али да је разделио само неколико комада, око 5 комада ових хируршких маски, да су сви они у подељеним групама кренули из Теразијског парка и да је био договор да се чекају код степеништа са доње стране гараже на Обилићевом венцу, а саокривљени Владан Сувајац је у датој одбрани у полицији навео и да су се сви који су били у парку нашли и код гараже, а при томе је објаснио да се то односи на све које је навео претходно да су били у парку, а које он познаје. Из одбране саокривљеног Сувајац Владана коју је дао у полицији, утврђено је да су поред њега када се попео у башти кафића "Ајринг Паб" стајали саокривљени Иван Грковић и саокривљени Бранимир Четник, да је он тада видео лево од степеништа, младића који је лежао на леђима и покушавао да устане, да је чуо да је тај младић гласно урлао, јаукао, плакао и на енглеском говорио "стоп" и практично молио оне који су се налазили око њега да престану да га туку, а признао је да је он са стола узео неку стаклену чашу и да је бацио у правцу где је лежао младић који је запомагао, док су око њега стајали Партизанови навијачи, али да он не може да се сети да ли је овог младића чашом коју је бацио у његовом правцу и погодио. Изјава саокривљеног Сувајац Владана у полицији, да су окупљени навијачи "Партизана" из Теразијског парка кренули тако што су се раздвојили у групе и да је био договор да се чекају код степеништа са доње стране гараже на Обилићевом венцу и да је видео да су се сви, а што се односи на све које је навео да су били у парку, а које он познаје, и нашли доле код гараже, доводе до закључка суда да су припадници навијачке групе "Иридућибили" саокривљеница сада и правноснажно осуђени, из Теразијског парка до платоа Обилићевог венца стигли у подељеним групама и да су се по договору окупили код степеништа са доње стране гараже у улици Маршала Бирјузова, а што саокривљени нису ни оспорава осим саокривљеног Стефана Величковића. **Саокривљени Милан Тарлаћ** је дајући своју одбрану пред овлашћеним службеним лицима МУП-а дана 19.9.2009. године, у присуству браниоца, потврдио наводе одбране окривљеног Матијевића да су се њих двојица заједно попели степеницама на плато Обилићевог венца, где су видели младића који лежи, да је видео младића са упаљеном бакљом да стоји са

леве стране стеница и још једног момка који је палио бакљу, а који је од младића који је лежао био удаљен 1 метар, да је видео и остатак бакље, да је видео нападаче да беже, али да их није препознао јер су били маскирани. Сакривљени Тарлаћ и Матијевић у датим одбранама били су међусобно сагласни да су се њих двојица заједно попели на плато Обилићевог венца. Суд је ценећи ове утврђене чињенице из датих одбрана саокривљених Матијевића и Тарлаћа, а у склопу дате изјаве саокривљеног Четник Бранимира да су Матијевић и Тарлаћ трчали стеништем испред њега и саокривљеног Грковића и да су практично пре њих стигли на Обилићев венац да учествују у тучи, а даље ценећи да је оценом датих одбрана саокривљеног Милана Тарлаћа у полицији и истрази, у међусобној повезаности са датим одбранама саокривљеног Бошковић Владимира, у полицији, истрази и на главном претресу утврђено, да је саокривљени Тарлаћ Милан од стране полиције лишен слободе у кући саокривљеног Владимира Бошковића, код кога је дошао након разговора са саокривљеним Грковић Иваном, који га је обавестио да може да има проблем са полицијом уколико је учествовао у тучи, да ће можда доћи полиција код њега и истовремено му напоменуо да свуда око Обилићевог венца постоје камере и да је могуће да га је нека камера снимила, утврђене чињенице да је саокривљени Тарлаћ након тога био видно нервозан и узнемирен, плашећи се да га је снимила нека камера и да ће због тога доћи по њега полиција, а ценећи све ове чињенице у склопу чињенице да је Тарлаћ Милан, Бошковићу те ноћи испричао да је тада на платоу Обилићевог венца видео да су неког Француза, Партизанови навијачи бацили са зграде или гараже, да му није рекао који су Партизанови навијачи бацили са зграде или ограде неког момка, а поуздао је утврђено да је тада са ограде платоа бачен сада пок.Брис Татон, то је закључак суда да су и саокривљени Тарлаћ и Матијевић од самог почетка овог догађаја били заједно са осталим саокривљенима, у маси која је заокружила сада пок.Бриса Татона док је лежао уз ограду стеништа и да су заједно са осталим саокривљенима учествовали у nanoшењу повреда сада пок.Брису Татону док је тучен на платоу Обилићевог венца, а затим и бачен са ограде стеништа. Ценаћи чињеницу, да је саокривљени Матијевић у полицији саслушан у свему у складу са законским одредбама, да је у записник о испитивању окривљеног Матијевића пред овлашћеним службеним лицима МУП-а од 19.9.2009. године унето све што је окривљени Матијевић и изјавио, због чега ни бранилац ни окривљени нису имали примедби, потврђују и наводи одбране окривљеног Матијевића на записнику пред истражним судијом од 20.11.2009. године. Окривљени Матијевић је тада на питање свог браниоца изјавио да му у полицији, када је давао своју одбрану, нису говорили шта да каже и која имена да наводи, с тога је оцена суда, да су наводи одбране окривљеног Матијевић Бојана на главном претресу да му је 4-5 инспектора приликом испитивања, а у присуству јавног тужиоца и браниоца, говорило да каже и убеђивали га док није рекао да је чуо од неког да су окривљени Љубомир Марковић и окривљени Прелић Ђорђе тада били на Обилићевом венцу, несагласни са наводима његове доташње одбране, са оценом свих изведених доказа, са чињеницом да је и саокривљени Станковић Дејан у својој одбрани такође навео да му је Грковић Иван рекао да су припадници навијачке групе којој припада Грковић тукли једног француског навијача „који је скочио са ограде“, а да су ту били и Марковић и Прелић. Матијевић је у време догађаја био на Обилићевом венцу, у непосредној близини пок.Татона, и био је у могућности да види поступке и радње које су учесници напада предузели и да их и опише у својој одбрани. Његови наводи којима је

описао ко је од окривљених које радње повређивања предузео према сада пок.Брису Татону међусобно су подударни и са наводима одбране саокривљеног Дејана Станковића у односу на ове одлучне чињенице. Саокривљени Дејан Станковић је дајући одбрану у полицији у присуству браниоца, на записнику дана 18.11.2009. године изјавио да је из Теразијског парка кренуо са окривљеним Пузигаћа Дејаном и групом навијача који су ишли горњим путем, поред "Руског Цара", Кнез Михаиловом улицом, а по доласку на плато Обилићевог венца уочио је да је гужва и епицентар туче, у башти кафића "Ајриш Паб" уз степениште које води до гараже и практично одмах уз ограду која се налази између степеништа и јавне гараже, а када је дошао до кафића "Ајриш Паб" видео је да је туча већ започела да је била велика гужва, да је инвентар летео на све стране, да су запаљене бакље и да је било много дима, да је он извадио бакљу којом је почео да маше и да није сигуран да ли је у тој бакљи некога дотакао, а да је затим бакљу бацио према гужви пре него што се окренуо и напустио плато Обилићевог венца и отишао право на утакмицу "Партизан-Тулуз" где је са окривљеним Иваном Грковићем и окривљеним Пузигаћа Дејаном био на трибинама и да му је тада окривљени Грковић рекао да је навијачка група "Иридућибили" коју је он водио и која је дошла уз степенице, била непосредно уз француског држављанина и да је француски држављанин у том моменту, док су они сви били око њега скочио са ограде и да су се у том моменту, на месту где је Француз скочио налазили Прелић и "Кића" из "Алкатраза". Станковић је изјавио да он не познаје никога из навијачке групе "Иридућибили", али да му је Иван Грковић рекао на стадиону да су "Иридућибили" припадници његове групе и да су били непосредно уз тог француза који је у моменту док су припадници његове групе били око њега, скочио. Наводе овакве своје одбране дате у полицији, саокривљени Станковић Дејан поновио је и пред истражним судијом на записнику дана 20.11.2009. године. Навео је да је те вечери на стадиону видео на јужној трибини саокривљеног Ивана Грковића и Дејана Пузигаћа које је питао шта се десило на Обилићевом венцу и тада му је Иван Грковић рекао да су његови, мислећи на његове навијаче чији је он предводник, оноколили једног Француског навијача који је био уз ограду гараже на Обилићевом венцу, да су га тукли и да је у једном моменту овај Француски навијач скочио са неке металне ограде и да је завршио са тешким повредама у Ургентном центру на интензивној нези и да је то саокривљени Иван Грковић испричао још неким навијачима који су били ту присутни, а које он не познаје. Станковић Дејан је изјавио и да је њему саокривљени Иван Грковић тада детаљно описао да је његова група заједно са њим била непосредно поред француза кога су припадници његове групе тукли и да је тада француз скочио са ограде, да му је рекао и да се тај француз налази на интензивној нези и да можда неће преживети, а тада му је Грковић рекао и да су се на месту где је Француз скочио, у том моменту око њега налазили и Прелић и "Кића" из навијачке групе "Алкатараз". Осим тога, саокривљени Вујовић Милан у својој одбрани је навео да је у време пре догађаја када су се спустили у Теразијски пролаз где им је Пузигаћа поделио бакље и палице, а један од навијача групе „Ребелс“ маске, неко повикао да је прошао окривљени Прелић. Саокривљени Карбић Јован је у свом исказу у истражном поступку такође изјавио да он не познаје ни Прелића ни Марковића, већ да му је само када су били код хотела „Москва“ Грковић рекао да је ту прошао Прелић. Саокривљени Степа Петровић је у свом исказу у полицији навео да је Брис Татон бачен са степеништа, а у истрази је те наводе променио наводећи да

му је Пузигаћа на стадиону рекао да је један од француских навијача скочио а Грковић му је рекао да је пао са висине. Степа Петровић је пак пред истражним судијом описао да га је критичног дана звао Пузигаћа речима "Дођи, сво ту су ови" (суд закључује да се ради о француским навијачима), да им је један дечко поделио хируршке маске и да је неко рекао "Идемо, идемо и то по двоје" (а суд је закључио да је то било из разлога да не би били уочљиви за органе реда), да су требали да нападну француске навијаче у у групама из правца јавне гараже, из правца „Мажестика“, а суд је у доказном поступку и утврдио да су француски навијачи нападнути из више правца. Када се ови искази саокривљених цене у повезаности са чињеницом да је неспорно на снимку камере под називом „Степениште“, да су се саокривљени Марковић и окривљени Прелић на око пет минута пре напада француских навијача од стране више група навијача ФК „Партизана“ на платоу Обилићевог венца попели степеништем из ул. Маршала Бирјузова на Обилићев венац, да је сведок А1 изјавила, да је у критично време радила у кафићу „Зузус“ који се налази на Обилићевом венцу, да је видела два момка који су сели унутра, а после два минута је један другом рекао: „Брате, ајде, почело је“, те да су излетели, потрчали кроз башту, након чега се чула ломљава и да је та два момка по физичком изгледу и годинама описала тако да одговарају изгледу и годинама Марковића и Прелића у време догађаја, а што је суд видео и на снимку наведене камере, те је изјавила да је чула од једног дечка који је радио у кафићу преско пута да су нападачи једног дечка бацили из степенице, а пре тога га претукли палицама и да је дечко који је стајао поред ње рекао да су ови момци који су седели у „Зузусу“ пре туче које је описала вође навијача и да их он зна, суд је закључио да су и Марковић који је раније правноснажно осуђен због учешћа у истом догађају, а и окривљени Прелић учествовали у нападу на француске навијаче и да су заједно са другим навијачима ФК „Партизана“ били на месту где је тучен сада пок. Брис Татон и бачен са степеништа и својим активним учешћем допринели доношењу повреда оштећеном услед којих повреда је он дана 29.9.2010. године и преминуо. Ово је суд закључио и поред чињенице да су саокривљени Грковић, Станковић, Матијевић, Гарлаћ и Карбић у даљем току поступка који је према њима вођен и то на главном претресу изменили своје исказе у погледу онога што су рекли за учешће у догађају Прелића и Марковића, а тврдиња Грковића да је пок. Татон сам скочио пребацивши се бочно преко оgrade оповргнута је и заједничким судско-медицинским-трасолошким вештачењем са допуном тог вештачења и исказима вештака Бусарчевића, Алемпијевића и Милосављевића на главном претресу, па је суд оценио да су саокривљени Грковић, Матијевић, Станковић, Гарлаћ, Карбић, а и остали којима се судило у присуству, током целог ранијег поступка мењали своје изјаве и прилагођавали их стању материјалних доказа и одбранама осталих саокривљених, а да је код саокривљених постојала и одређена доза лојалности према Марковићу као вођи навијача, а Прелићу као истакнутом члану навијачке групе „Алкатраз“, као и неписаних правила за које су се изјаснили да постоје у навијачким групама да млађи навијачи поштију и слушају старије навијаче, па су таквим својим измењеним одбранама покушали да помогну окривљеном Прелићу да избегне кривичну одговорност и своје учешће у спорном догађају. При томе је саокривљени Иван Грковић дајући одбрану пред истражним судијом дана 23.10.2009. године потврдио да је након овог догађаја, на стадиону саокривљеном Станковићу када је дошао и сео код њега за сто испричао, као и осталима, о томе шта је видео да се догодило на Обилићевом венцу. Исказ сведока А1 дат је више пута почев у полицији, пред

истражним судијом да два пута на главном претресу, како ранијем тако и поновљеном. Суд је закључио да је код овог сведока и поред временске дистанце од догађаја, присутан страх од могућих последица, јер навијачке групе доживљава као опасне по себе, због чега је и добијен статус заштићеног сведока и тај статус остао и у поновљеном поступку. Суд је закључио да је исказ сведока А1 од почетка дат у страху за себе и своју безбедност, али и да се не сећа појединости догађаја због протекла времена, што сведок и сама каже, па је за суд логично да се у време давања исказа временски најближе догађају, сведок и најбоље сећала догађаја. У прилог чињеници да постоји страх од сведочења код сведока како овог тако и других и у време поновљеног поступка, говори и то да сведок оштећени [REDACTED] није био доступан суду, јер је практично пријављен на фиктивној адреси, пошто никада није примио позив за сведочење на истој, сведок А2 такође је недоступан суду јер има пребивалиште ван Србије, и поред чињенице да је обавештен о претресу на коме је требало да сведочи, истом се није одазвао, а сведок [REDACTED] такође није био доступан суду и за њега суд ни у ранијем ни у поновљеном поступку није имао тачне личне податке (ЈМБГ), па га није могао ни наћи, те на његовом исказу није ни заснована судска одлука, иако се из његовог исказа закључује да је у време догађаја био на радном месту шанкера у кафићу "Зузус" на Обилићевом венцу, са колегом [REDACTED] (а већ је утврђено из исказа сведока [REDACTED] да он јесте радио у овом кафићу у време догађаја и саслушан је као сведок о својим сазнањима о догађају), и то у времену између 17,30 и 17,45 часова када се напад и догодио и када је повређен пок. Татон, од којих повреда је касније преминуо. Све наведено суд је закључио тим пре и ипаче раније дату одбрану осуђеног Марковића у повезаности са напред оцењеним исказима и доказима као и у повезаности са одбраном окривљеног Прелић Ђорђа, који такође негира своје учешће у критичном догађају па и у nanoшењу повреда услед којих је дошло до смрти, сада покојном Брису Татону.

Емитовањем на главном претресу снимка под називом "Степенице" са ДВД који је истражном судији достављен дана 02.10.2009. године од стране Трећег Одељења Управе криминалистичке полиције, на снимку су уочени окривљени Љубомир Марковић и Ђорђе Прелић да се у 17,37,22 часова пењу степеништем из улице Маршала Бирјузова на плато Обилићевог венца. Окривљени Марковић Љубомир је потврдио да је лице на снимку које је поред њега на степеништу окривљени Прелић Ђорђе, наводећи и да су се њих двојица претходно срели на Партизановом стадиону где се увежбавала кореографија, да су се његовим возилом заједно довели до Обилићевог венца. Наводи одбране окривљеног Марковић Љубомира, да су он и окривљени Прелић случајно тада дошли на плато Обилићевог венца, да попију пиће и да он ту сачека своју девојку, а не да би са осталима навијачима "Партизана" напали навијаче ФК "Гулуз" који су седели у башни кафића "Ајриш Паб", оповргнути су пре свега међусобно сагласним исказима сведока А1 и А2 као и самим наводима одбране окривљеног Марковић Љубомира, а окривљени Прелић Ђорђе у својој одбрани такође је признао, да је он лице које се са Марковићем пење уз степениште на снимку.

Супротно наводима одбране окривљеног Прелића и саокривљеног Љубомира Марковића, који је на главном претресу тврдио да су он и окривљени Прелић тада сели у кафић "Јелена" који се налази у Сити Пасажу и на истој

страни на којој се налази и башта кафића "Ајриш Паб", с тим што претходно дајући први пут своју одбрану пред истражним судијом није ни наводио име кафића, у који су он и окривљени Прелић тада сели, оповргнути су међусобно сагласним исказима сведока А1 и сведока А2. Сведок А2 је на главном претресу у свему потврдио своје претходне наводе дате у службеној белешци о обавештењу примљеном од грађана пред овлашћеним службеним лицем Трећег Одељења Полицијске Управе за Град Београд дана 18.09.2009. године у присуству јавног тужиоца, а која је сачињена на основу одредби члана 504-б став 4 ЗКП-а и може се уз остале доказе користити као доказ у кривичном поступку. Сведоци А1 и А2 су по оцени суда верно и готово идентично описали двојицу младића који су непосредно пре напада на навијаче ФК "Тулуз" ушли у кафић "Зузус" који се налази дијагонално преко пута баште кафића "Ајриш Паб" у којој су нападнути Француски држављани навијачи ФК "Тулуз", а детаљно су и међусобно сагласно, описали њихово понашање док су седели у овом кафићу. Опис који су дали сведоци А1 и А2, да су обојица ових младића били старости до 30 година, да су обојица били крупније грађе и конституције, да је један од њих био набилдован и да је био нешто нижи од овог другог, а кога је сведок А2 описао да је био крупније телесне конституције од другог, да је био црне краће косе, да је на себи имао црну тренерку, и да је њега раније виђао у групи са навијачима "Партизана", апсолутно одговара и изгледу окривљеног Марковића и Прелића на снимку "Степенице". Сведок А2 је уочио да је младић који је био нижи од овог другог имао светлију смеђу косу, а сведок А1 је описала и да је она пре њиховог уласка у кафић уочила да су пар пута прошли поред кафића "Зузус" из правца Калемегдана ка Мажестику и да она с тога закључује да су вероватно тражили најбоље место на које би сели и имали најбољи преглед и да су у овај кафић дошли да осматрају и усмеравају.

При томе је сведок А1, иако није поуздано препознала ни једног од присутних окривљених, дајући на ранијем главном претресу исказ по процедури прописаној за саслушање сведока под заштитом, сведочењем из посебне просторије кабине са затамњеним стаклом, ради прикривања њеног изгледа, уз измену гласа, више пута је указала да се боји и да је страшно уплашена, када је објаснила суду да се уплашила јер је уочила да јој окривљени Марковић Љубомир намигује. У наведеним околностима изношења свог исказа на питање суда да ли међу присутним окривљенима препознаје неког од те двојице младића које је тада видела да су ушли у кафић "Зузус", а која је детаљно претходно описала као и у исказу датом у истражном поступку сведок А1 за све окривљене је категорично изјавила не, а за окривљеног Марковић Љубомира "да не би рекла да је он али да он по конституцији највише одговара једном од двојице тих младића", док је на поновљеном главном претресу навела да се не сећа детаља догађаја због протекла времена, а да окривљеног Прелића не препознаје као једно од наведених лица.

Сведоци А1 и А2 међусобно су сагласно описали понашање младића које су уочили, а суд је закључио да су то окривљени Прелић и осуђени Марковић, да је један од њих двојице рекао "брате, ајмо, почело је", да су излетели, па напрасно искочили из кафића преко столбачи и столица, да су протрчали кроз башту кафића и да су после пар секунди улетели у масу поред гараже, а сведок А2 је видео на самом почетку туче да ова двојица младића прескачу преко баште, да су истрчали напоље и да су "ушли" право у тучу која се одиграла у

башти кафића "Ајриш Паб", а сведок А1 да су јој били у видокругу док нису стигли до суседног кафића, а да их није видела даље након што су ушли у масу. Када је од конобара из кафића "Ајриш Паб" чула да је низ степениште бачен младић, а за кога је извесно и у овом поступку утврђено да је то био Брис Татол, сазнала је од другог конобара који је био у њиховој близини да он двојицу младића који су истрчали из кафића, зна као вође навијача "Партизана" из кафића "Лајм" где су излазили. Суд је на основу оцене изведених доказа и исказа саосуђених ценио исказ Марковић Љубомира и одбрану окривљеног Прелића, па је закључио да су, пошто су упознати са наводима исказа сведока А1 и А2, због тога покушали да доведу у сумњу наводе њихових исказа и чињеницу да су њих двојица та два лица из кафића "Зузус" које сведоци описују, јер су они наводно уочи самог напада седели у кафићу "Јелена", такође на Обилићевом венцу, али који се налази удаљенији од места напада. Ово је контрадикторно и наводима одбране Марковића дате у истражном поступку дана 20.09.2009. године, обзиром да је навео да су он и окривљени Прелић по доласку на плато Обилићевог венца сели у унутрашњост кафића чијег се назива не сећа, када је у једном моменту приметно да се у кафићу који се налази преко пута нешто дешава, а затим да је дошло и до туче, да је наишла група Партизанових навијача која је пришла навијачима ФК "Тулуз" који су седели у том кафићу, а и да је видео да је група од петнаестак Партизанових навијача наишла из правца степеништа испод гараже, да су пришли столовима где су седели Француски навијачи који их нису провоцирали и да су почели тучу, а да су он и Прелић након тога изашли из кафића. Очигледно из ових његових навода произилази да је седео у кафићу из кога је могао да види догађаје у башти кафића "Ајриш Паб", а што свакако није могао да види из кафића "Јелена" који се налази у Сити Пасажу, на којој страни је и башта кафића "Ајриш Паб", а из кафића "Јелена" није могао да види степениште и долазак Партизанових навијача, како то описује у својој одбрани у истражном поступку. При томе Марковић описује цео ток догађаја од почетка до краја, тако да нису тачни наводи да је он одмах напустио лице места јер није желео да га са овим доводе у везу јер сам тврди да је отишао поред Руског пара ка К.Михајиловој, а да је прошао поред места где је туча, што се искључује међусобно, а нетачно је што тврди да је правац којим се удаљио једини могући јер је изведеним доказима утврђено да су нападници дошли и удаљили се у три правца: „Мажестика“, „Миленијума“ и степеништа које води до улице Маршала Бирјугова.

Из истих разлога суд није прихватио ни одбрану окривљеног Прелића да је са Марковићем непосредно пре догађаја седео у кафићу „Јелена“ јер то чини свакодневно са својим пријатељима тога лета. Његова одбрана да са догађајем нема никакве везе посматрана у повезаности са напред оцењеним доказима и одбраном Марковића, као и исказима сведока [REDACTED] [REDACTED] није логична, нити је сагласна динамички догађаја како је и окривљени Прелић и окривљени Марковић сами описују. Ако је Марковић пошао да се нађе са својом девојком, због чега се нашао са Прелићем, а ако су свакодневно седели са својим пријатељима на Обилићевом венцу како нису и тога дана. Сведоци [REDACTED] [REDACTED] тврде да се нису виђали у дане када су утакмице, па то по оцени суда представља разлог више да се тај дан очигледно посвети активностима око утакмице. Тим пре што је вођа навијача Марковића за Прелића је суд утврдио да је истакнути члан навијача

ФК "Партизан". Наиме, он је негирао да је вођа навијачке групе "Алкатраз", а током поступка од стране појединих саокривљених наведен је и податак да је вођа навијачке групе "Алкатраз" Милош Радисављевић-Кими, а неспорно је да о постојању групе и вође не постоје званични подаци, па је суд закључио да је Прелић Ђорђе члан навијачке групе "Алкатраз" и то истакнути члан, како су то навели и саокривљени у својим исказима. Нелогична је одбрана окривљеног Прелића, као и Марковића, да приликом напада на француске навијаче у делу града у коме они наводно седе свакодневно, њих двојица убрзано напуштају лице места, а обојица су практично истакнути навијачи и чланови навијачке групе. Нелогично је и неживотно да они одмах устану и оду, када већ са догађајем немају никакве везе, чак како тврде и не седе у кафићу у коме је дошло до напада, а нелогично је и неживотно да се раздвоје и да са лица места не оду заједно, истим правцем. Тим пре што из исказа саокривљеног Вујовића произилази да је Прелић у време долазака палица био у теразијском пролазу, а из исказа [REDACTED] да је у време окупљања био у теразијском парку, а из исказа Станковића и Матијевића, да је у критично време када је пок. Брис Татон бачен са степеништа био је у непосредној близини, а то произилази и из исказа саокривљеног Марковић Љубомира који потврђује да су он и Прелић у време догађаја били на Обилићевом венцу. Ако се ово посматра у повезаности са исказом саокривљеног Томасовића који каже да је око младића који лежи на поду у башти кафића било три момка, са исказом саокривљеног Сувајца који каже да је поред момка који је лежао на леђима и покушавао да устане било пет-шест момака који су га шутирали погама, исказ Матијевића да је видео човека који лежи на бетону и два-три момка који га шутирају, саокривљеног Четника који је видео једно лице код степеништа кога су пет-шест момака шутирали, ако се то повеже са оним што је Грковић рекао Станковићу и Матијевићу за време утакмице и са исказима сведока А1 и А2, те са чињеницом да се неспорно Прелић погасио на Обилићев венац пар минута пре почетка напада, те када се ове чињенице повежу са заједничким налазом и мишљењем вештака грасолошко-судско-медицинске струке о механизму повређивања Татона и исказима сведока који су се нашли на лицу места у време напада и то Јаковљевића, Димитријевића, Ђуричића, Милекића и напред наведених нападнутих француских држављана, суд је дошао до уверења да је извесно да је окривљени Прелић Ђорђе као истакнути члан навијачке групе "Алкатраз" знао за окупљање и планове навијача ФК "Партизан" да тога дана нападну француске навијаче, да се на лицу места нашао како би у томе учествовао и да је и учествовао у нашошењу повреда покојном Татону, како на платоу Обилићевог венца шутирањем, тако и пребацивањем преко оградe степеништа, услед чега је сада покојни Татон задобио повреде описане у медицинској документацији и вештачењу вештака медицинске струке и услед којих је преминуо. Стога, по налажењу суда, није једини и то посредан доказ о његовом учешћу у догађају исказ саокривљеног, сада осуђеног Станковић Дејана, како то тврди одбрана окривљеног Прелића. Суд је утврдио, да су окривљени Марковић и Прелић непосредно пре напада на Француске навијаче ФК "Тулуз" у башти кафића "Ајрис Паб" седели у кафићу "Зузус" и да су истрчали из овог кафића у моменту када је започела туча уз повик "ајмо брате, почело је, крећемо.". Понашање окривљеног Марковића и Прелића доводи само до логичног закључка суда, а како је то и сведок А1 навела у свом исказу, да су они претходно пролазећи поред кафића на Обилићевом венцу тражили одговарајуће место где би сели и осматрали Француске навијаче ФК "Тулуз", а и долазак

Партизанових навијача, очигледно упознати са планираним нападом који је уследио на Француске држављане навијаче ФК "Тулуз" у башти овог кафића.

Кафић "Зузус" у који су сели, позиција коју су заузели по уласку у кафић, поред излога на коме је тога дана померено стакло, као и понашање саокривљеног Марковића и окривљеног Прелића када су уочили да је напад отпочео, да су скочили, да су преврнули столове, столице у башти, да су прескочили преко баште и улетели право у масу која је већ отпочела тучу у башти кафића "Ајриш Паб", цењени у склопу навода саокривљеног Љубомира Марковића да је пролазећи платоом пре него што су сели у башту кафића "Зузус" уочио Француске навијаче у башти кафића "Ајриш Паб", а имајући у виду и правац из ког су окривљени Прелић и Марковић дошли на плаго Обилићевог венца, степеништем из улице Маршала Бирјузова, где су пар минута после њих дошли и остали учесници овог догађаја и то саокривљени Иван Грковић са припадницима своје навијачке групе "Иридућибили" као и другим навијачима "Партизана", управо истим степеништем, јасно указују да су Марковић и окривљени Прелић били упознати са свим детаљима овог напада, и када и где и како ће бити извршен и на кога је усмерен.

Из извештаја ВИП-а од 21.12.2010. године је утврђено да услед техничке немогућности за бројеве: 060/500-19-70 и 060/535-19-70 нису у могућности да доставе суду садржину примљених и послатих СМС порука за окривљеног Марковић Љубомира, а одбрана је током поступка предлагала да се ови телефони декодирају путем шифре коју би суду дао Марковић и изврши увид у њихов садржај, наводећи да је Марковић ту шифру дао у полицији још приликом саслушања у ранијем поступку, али је суд то одбио сматрајући да је то сувишно обзиром да је од стране службе за специјалне истражне методе МУП Србије урађен графички приказ међусобне телефонске комуникације свих окривљених за критични дан и да је према шеми број 5 утврђено да дана 17.9.2009. године Прелић и Марковић учествују само у међусобној комуникацији која је приказана на шеми 1а и њихови кориснички бројеви се не појављују на другим шемама у комуникацијама са другим лицима из наредбе (а та лица су сви саокривљени).

По оцени суда су при томе, без пресудног значаја, а обзиром на напред наведене чињенице, наводи окривљеног Прелић Ђорђа, а и ранији наводи осуђеног Марковић Љубомира да никог од припадника навијачке групе "Иридућибили" а ни окривљеног Ивана Грковића не познају и да ни са ким од њих нису имали никакву телефонску комуникацију, имајући у виду да је из извештаја о телефонским комуникацијама и обрадом GSM одузетих мобилних телефонских апарата и GSM СИМ картица утврђено из шеме 7 Извештаја број 379/09 од 22.10.2009. године да саокривљени **Марковић Љубомир** који користи мобилни телефон са бројем [REDACTED] и окривљени **Прелић Ђорђе** који користи мобилни телефон са бројем [REDACTED] мају мобилну комуникацију са извесним "Ники Џонијем", "Бобишком", "Владом-Алкаграз", "Кимијем" и "Небом"; а да окривљени **Прелић** има и телефонску комуникацију са извесним [REDACTED] а да сви они имају телефонску комуникацију са Вавић Александром. Број телефона **Ники-Џонија** [REDACTED] имају у меморисан у својим мобилним телефонима и окривљени Марковић Љубомир и окривљени **Четник Бранимир**, а Ники Џони и Вавић Александар су у телефонској

комуникацији на дан извршења овог кривичног дела у 18.24.33. **Вавић Александар** има телефонску комуникацију са Владом-Алкатраз, а број мобилног телефона [REDACTED] **Владе-Алкатраз** у свом мобилном телефону имају окривљени **Вујовић Милан** и окривљени **Марковић Љубомир**. Број мобилног телефона **Вавић Александра** [REDACTED] у меморисан је у мобилним телефонима окривљених **Марковић Љубомира** и окривљеног **Прелић Ђорђа**, а **Вавић Александар** је у телефонској комуникацији и са **Кимијем**, а **Кимијев** мобилни телефон са бројем [REDACTED] има у меморисан у свом мобилном телефону окривљени **Марковић Љубомир**, а на дан извршења овог кривичног дела 17.09.2009. године регистрована је телефонска комуникација између **Кимија** и **Вавић Александра**. Са **Вавић Александром** је у телефонској комуникацији и извесни **Ђура** са мобилним телефоном број [REDACTED] а овај телефон у својим мобилним телефонима имају у меморисан и окривљени **Марковић Љубомир** и окривљени **Величковић Стефан**, а како је то приказано на шемама број 1,2,3,4,5,6,7 Извештаја о изради графичког приказа Одељења за електронски надзор Службе за специјалне истражне методе Управе криминалистичке полиције број 03/4-4 бр. 379/09 од 22.10.2009. године.

Стога је очигледно да је осуђени **Марковић Љубомир** у телефонској комуникацији са лицима чије мобилне телефоне поседују и припадници навијачке групе "Иридућибили" окривљени **Вујовић Милан**, окривљени **Четник Бранимир**, окривљени **Стефан Величковић**, да је „Кими“ са којим је окривљени **Марковић Љубомир** по сопственој изјави, пријатељ и свакодневно се и чују и виђају, а који је један од вођа навијачке групе "Алкатраз" у телефонској комуникацији са **Вавић Александром** који је у телефонској комуникацији са лицима чији су мобилни телефони у меморисани код припадника навијачке групе "Иридућибили" окривљеног **Четник Бранимира**, **Вујовић Милана**, **Величковић Стефана**.

Утврђена је телефонска комуникација између окривљеног **Марковић Љубомира** и „Симе Србије“, који је у поновљеном поступку саслушан у својству сведока те је утврђено да се ради о **Симић Предрагу** чији то јесте надимак, и који је потврдио да се наводно пар дана пре утакмице чуо са **Марковићем**, међутим, суд је ценио његов исказ и чињеницу да је саокривљени **Марковић** на ранијем главном претресу објаснио да је „Сима Србија“ исто један од вођа старијих навијача, да је његов пријатељ и да је вођа навијачке групе "Анти Роми", а из Извештаја Одељења за електронски надзор Службе за специјалне истражне методе Управе криминалистичке полиције број 03/4-4 СП. 372/09 од 05.09.2009. године утврђено је да је обрадом мобилних телефонског апарата и GSM СИМ картице одузетог од окривљеног **Вујовић Милана** у телефонском апарату окривљеног **Вујовића "Нокиа 1600"** ИМЕИ 354528018258816, СИМ картице [REDACTED] у меморисан под редним бројем 39 телефон „Симе Србије“ са бројем [REDACTED] па је оценио да је исказ „Симић Предрага“ усмерен на помоћ окривљеном да избегне кривичну одговорност.

И окривљени **Грковић Иван** је у својој одбрани навео да је „Кими“ вођа навијача навијачке групе "Алкатраз", а навео је и да је „Кими“ био на стадиону "Партизана" тог преподнева при изради кореографије, када је на стадиону кореографију радио и окривљени **Милан Вујовић** за утакмицу која се играла те вечери између **ФК "Партизан"** и **ФК "Тулуз"**, да је **Жарко Видаковић** позвао

окривљеног Грковића коме је рекао да је од „Кимија“ добио поруку садржине “какве то Французе Иваи спомиње” и да га је звао „Кими” и да се он сетио обзиром да је Вујовић на стадиону, да је „Кими” Вујовић то можда пренео. Милан Вујовић је при томе, а како се утврђује из одбрана саокривљених Грковића и Вујовића као извештај о њиховој телефонској комуникацији и размњених СМС порука, константно у телефонској комуникацији са саокривљеним Грковићем у преподневним сатима дана 17.09.2009. године док се налази на стадиону, а затим је по налогу Грковића отишао у центар града да тражи и лоцира Француске навијаче.

Очигледно је да је “Кими”, вођа у најутицајнијој навијачкој групи “Алкатраз” навијачким групама ФК “Партизан”, сазнао још у преподневним сатима на стадиону “Партизана” за договоре у вези напада на Француске навијаче који су дошли да посматрају утакмицу између ФК “Партизан” и ФК “Тулуз” која се играла те вечери на стадиону ФК “Партизан”. На Партизановом стадиону су у преподневним сатима “Кими”, Милан Вујовић а и саокривљени Марковић и окривљени Прелић и сви су ту због израде кореографије. Нелогично би с тога било да “Кими” зове Жар [име] а и са њим коментарише о пападу на Француске навијаче који се планира, а да о томе ништа не сазнају саокривљени Прелић и Марковић, који су на стадиону, при чему су обојица добри пријатељи са „Кимијем”. С тога је очигледно да су саокривљени Марковић и окривљени Прелић на плато Обилићевог венца дошли да као истакнути чланови навијачке групе “Алкатраз”, учествују заједно са осталим навијачима Партизана на напад на навијаче ФК “Тулуз”, Француске држављане који су седели у кафићу “Ајриш Паб” на платоу Обилићевог венца, а не да би ту попили пиће.

Суд је закључио, да су они на плато Обилићевог венца дошли око 4 минута пре осталих саокривљених, а све у вези њиховог претходног договора да би заједно са њима папали навијаче ФК “Тулуз” у башти кафића “Ајриш Паб”. Дошли су сви из истог правца степеништем из улице Маршала Бирјузова на плато Обилићевог венца, а у овој улици је окривљени Марковић претходно оставио паркирано возило и овом улицом су и припадници навијачке групе “Иридућибили” са окривљеним Иваном Грковићем дошли до платоа Обилићевог венца где су се окупили испод доњег дела јавне гараже, а затим се степеништем понели на плато Обилићевог венца где су тукли сада пок.Бриса Татона као и друге општећене, а затим са ограда овог степеништа и бацили сада пок.Бриса Татона у ограђени простор између гараже и степеништа.

Као што је већ речено, на учешће окривљеног Прелића у повређивању сада пок.Бриса Татона указују и сами наводи одбране саокривљеног Марковић Љубомира који описује своје понашање и понашање окривљеног Прелића након што су уочили да је отпочео напад. Саокривљени Марковић Љубомир, који се у полицији брани ћутањем, а затим дао своју одбрану пред истражним судијом, ову одбрану мења на главном претресу у односу на одлучне чињенице и по оцени суда усаглашава их и прилагођава већ изнетим наводима осталих саокривљених, затим саслушаних сведока и изведеним доказима. По налажењу суда, његов исказ је у односу на битне чињенице оповргнут исказима сведока А1 и А2, и контрадикторан сам себи. Марковић наводи да никог у гужви након што је започела туча, није препознао јер су сви имали хируршке маске на

лицу, а при томе тврди да је видео да је један Француски навијач оборен од навијача „Партизана“ и да је устао. Поставља се питање на основу чега је закључно да је то био навијач „Партизана“. Препознаје при том, без обзира што имају маске на лицима, да нема његових другова и навијача из навијачке групе „Алкатраз“, а при томе наводно не уочава и не види где је окривљени Прелић јер су се, према наводима његове одбране, они у овој гужви међусобно изгубили. Посебно је неживотно да саокривљени Марковић Љубомир одлази са платоа сам без окривљеног Прелића, иако су, како обојица тврде, дошли на плато Обилићевог венца заједно пошто је Марковић претходно колима отишао по Прелића кући и заједно су се одвезли на „Партизанов“ стадион, били су заједно на стадиону „Партизана“ пре него што су дошли у центар града, а како то наводе, и у Скадарлији. Неуверљиви су наводи саокривљеног Марковића да, без Прелића који је са њим његовим возилом дошао на плато Обилићевог венца, одлази наводно да се нађе са девојком, а при томе са девојком се нашао тек увече, после утакмице. Наводно, окривљени Прелић га проналази убрзо после овог догађаја у кафићу на Дорћолу, знајући да он ту треба да однесе карте за утакмицу. Логично би било да окривљени Марковић, окривљеног Прелића сачека и да заједно оду са платоа Обилићевог венца, уколико нису учествовали у описаном нападу.

Све ово указује, да, након што је сада пок.Брис Татон бачен са оgrade степеништа и након што је неко од нападача, а највероватније неко од вођа навијача обзиром на несумњиво утврђено функционисање навијачких група по принципу строге хијерархије рекао „готово је“, да су се сви окривљени, па и окривљени Прелић као и Марковић, разбежали у разним правцима са платоа Обилићевог венца, а да су се накнадно тражили и налазили по граду, што потврђује њихова телефонска комуникација правноснажно осуђених саокривљених, непосредно након догађаја.

Ценећи све ове утврђене чињенице, а у вези навода датих одбрана саокривљених Матијевића и Станковића да им је саокривљени Грковић најпре Матијевићу у колима, а затим Станковићу, на „Партизановом“ стадиону испричао потпуно подударну причу, да је видео да је један Француски навијач скочио са оgrade, а при чему је суд, у доказном поступку првенствено заједничким трасолошко- судско- медицинским вештачењем, које је ценио у повезаности са осталим доказима како су напред оцењени, утврдио да није скочио, већ да је бачен, да им је испричао, да су у том моменту и на месту где је Француз скочио били сви саокривљени припадници навијачке групе „Иридућибили“ и саокривљени Грковић Иван, као вођа ове навијачке групе са њима, окупљени око њега, а да су га сви заједно пре тога тукли, а да су у том моменту, ту били са њима присутни и окривљени Прелић и „Кића“ (ради се о Љубомиру Марковићу) као и „Радован“ из навијачке групе „Алкатраз“, то је суд поуздано утврдио учешће окривљеног Прелића, као и учешће Марковића, а чије учешће је утврђено и правноснажном осуђујућом пресудом за Марковића, у овом догађају, због чега је одбрану окривљеног Прелић Ђорђа оценио као неистиниту и усмерену на избегавање своје кривичне одговорности.

Суд је такође на основу оцене изведених доказа закључио, а што је такође утврђено правноснажном осуђујућом пресудом у поступку у коме се Прелићу судило у одсуству, а у овом поступку је према њему дозвољено

понављање поступка. да је окривљени Прелић са саокривљеним Пузигаћа Дејаном, заједно са саокривљеним Грковић Иваном и саокривљенима припадницима навијачке групе "Иридућибили" као и са саокривљеним Марковићем, учествовао у наношењу тешких телесних повреда сада пок.Брису Татоцу и његовом бацању са оgrade степеништа, услед којих повреда је преминуо. Суд је утврдио да је све почело од саокривљеног Пузигаћа Дејана на тај начин што је он у рагим јутарњим сатима послао Грковић Ивану поруку садржине "ајде гробари, будите се, време је за устајање, ту су неки Французи, намирисао их је мој ортак". Ову поруку саокривљени Грковић је према свом признању, а и Извештају о размењеним СМС порукама између саокривљених, како је то напред наведено, проследио Јовану Карбићу, уз напомену да о томе обавести Вујовића, Величковића и Тарлаћа, а што је Карбић и учинио. Пузигаћа затим одлази са [REDACTED], још једним од вођа навијачке групе "Иридућибили", да у хотелу у Призренској улици тражи навијаче ФК "Тулуз", а према наводима саокривљеног Грковић Ивана. Након што су сазнали да се навијачи ФК "Тулуз" налазе у пивници поред "Мек Доналдса" на Теразијама Пузигаћа Дејан доноси ранац са бакљама и палицама које дели окупљеним навијачима Партизана и наоружава их. Очигледно је да бакље и дрвене палице нису потребне да би се навијачима ФК "Тулуз" отели платови и заставе, како се изјашњава саокривљени Степа Петровић, наводећи да је то био мотив напада на француске навијаче. Палице су подобне за наношење удараца и повреда. При томе, саокривљени Пузигаћа ове реквизите држи не само у ранцу, већ и у јакни, одакле вади бакљу и даје је Станковићу у Теразијском парку, што је потврдио у својој одбрани саокривљени Дејан Станковић. Претходно је позвао остале навијаче припаднике навијачке групе "Ребелс", којој и сам припада, а међу њима и саокривљене Петровић Степу и Дејана Станковића да дођу у Теразијски парк, где се касније сви окупљају. За време док окупљени навијачи Партизана седе у Теразијском парку, Пузигаћа одлази са Грковићем на плато Обилићевог венца, где је Пузигаћа уочио да навијачи ФК "Тулуз" седе у башти кафића "Ајриш Паб". Ово је утврђено и из одбрана саокривљених Грковића и Петровић Степе. Грковић Иван је детаљно описао да су он и Пузигаћа заједно шетали поред баште кафића "Ајриш Паб" у којем су седели навијачи ФК "Тулуз", а очигледно да су осматрали, процењивали и планирали како ће их и са које стране напасти. Ово је у складу са наводима Степе Петровића, да су Пузигаћа и Грковић из Теразијског парка отишли на плато Обилићевог венца у навијачку извидницу, док су их остали Партизанови навијачи окупљени у Теразијском парку чекали сат времена, а саокривљени Петровић је при томе објаснио и да су чекали да неко дође и да их поведе и да организује напад и да су то требали да учине Грковић и Пузигаћа. Стога су неуверљиви наводи одбране саокривљеног Грковић Ивана да су он и Пузигаћа отишли на плато Обилићевог венца да прошетају, зато што је њему било досадно. Пузигаћа се потом, са платоа Обилићевог венца заједно са Грковићем вратио у Теразијски парк, где су се одмах након њиховог повратка, окупљеним навијачима поделиле зелене хируршке маске, а очигледно након одлуке да се навијачи ФК "Тулуз", који седе у "Ајриш Пабу", нападну. Након што је Грковићу неко јавио да се крене, Пузигаћа их саветује да се поделе у мање групе, и једну групу навијача води поред Хотела "Балкан", Кнез Михаиловом улицом, поред Хотела "Мажестик" до платоа Обилићевог венца. Одмах по доласку на плато Обилићевог венца, како је то саокривљени Станковић и уочио и изјавио у датим одбранама, креће према епицентру туче.

јер је знао где треба да се иде. Епицентар туче је по опису саокривљеног Станковића, а и на основу свих напред оцењених доказа, био лево од степеништа, између гараже и степеништа, у близини ограде платоа Обилићевог венца, у башти кафића "Ајрин паб", а где је управо и тучен а потом и бачен са ограде степеништа, сада пок.Брис Татон.

Из изведених доказа произилази да су саокривљени Станковић Дејан и Степа Петровић учествовали у нападу на навијаче ФК "Тулуз" по унапред утврђеном договору са осталим навијачима "Паргизана" и да су они предузели активне радње према осталим нападнутим Француским држављанима, али не и према Татону, да је саокривљени Станковић Дејан на самом почетку напада пришао једном од Француских навијача и покушао да му пали бакљом лице, да је саокривљени Степа Петровић заједно са осталим нападачима шутирао Филипа Морија док је лежао поред жардињере на излазу из гараже.

Стога је суд утврдио улогу саокривљеног Дејана Пузигаћа као једног од главних организатора овог напада на Француске држављане, навијаче ФК "Тулуз" и стога би, по оцени суда, било нелогично и предпоставити да је Пузигаћа напустио плато Обилићевог венца пре узвика "готово је" и пре него што су сви почели да беже, а што су учинили након што је сада пок.Брис Татон бачен низ ограду степеништа. Нелогично је и да од толико рсквизита за пребијање, које је поделио осталим учесницима овог напада, није задржао за себе палицу, бакљу коју би употребио у овом догађају, а које је осим у ранцу држао и у одећи и нелогично би било да он за себе није задржао дрвену палицу обзиром да је претходно поделио и дрвене палице. Из навода одбране саокривљеног Милана Вујовића и сведока [REDACTED], да је више нападача на платоу Обилићевог венца имало дрвене палице, а једна од тих палица пронађена је и од стране увиђајне екипе након овог догађаја. Ради се о дрвеној палици, дрвеној држаљи дужине 39,5 цм, која је затечена у близини ограде, што је утврђено из службене белешке о криминалистичко техничком прегледу лица места извршеног дана 17.09.2009. године на платоу Обилићевог венца, која је сачињена од стране Одељења за оперативну криминалистичку технику ПУ за Град Београд. Ова палица је очигледно подобна да се њоме нанесу тешке телесне повреде, посебно ударцима у пределу главе и тела, какве повреде су и констатоване код пок.Бриса Татона. Вештачењем биолошких трагова на овој палици од стране комисије вештака Биолошког факултета у Београду, утврђени су мешани ДНК профили са апсолутно већинским доприносом III мушке особе. Пузигаћа је од самог догађаја био у бекству и његов ДНК профил није рађен. Из одбране саокривљеног Степе Петровића утврђено је, да је он из Теразијског парка звао Пузигаћу више пута и слао му СМС поруке садржине "шта радимо овде сат времена, ухансиће нас", а не знајући шта се планира и да ли ће кренути у напад, а свестан да је Пузигаћа поделио и бакље и палице момцима и да их полиција може ухансити, јер су сви наоружани. Саокривљени Пузигаћа се не види на емитованом снимку са сигурносне камере под називом "Степениште", што потврђује наводе датих одбрана саокривљених пре свега Дејана Станковића и Степе Петровића, да је саокривљени Пузигаћа Дејан своју групу довео из Теразијског парка правцем, како су то они и описали. Саокривљени Петровић Степа није видео на платоу Обилићевог венца Дејана Пузигаћа, а што је у складу и са наводима одбране саокривљеног Станковић Дејана да је Пузигаћа по доласку на Обилићев венац

ушао у масу. Из шеме 3 Извештаја о изради графичког приказа телефонске комуникације Одељења за електронски надзор Службе за специјалне истражне методе број 03/4-4 СП. 476/09 од 15.12.2009. године, утврђено је, да саокривљени Пузигаћа Дејан има телефонску комуникацију са саокривљеним Грковић Иваном у 17.38,15 часова и да њихов разговор траје 20 секунди, након тога у 17.40,38 часова затим у 17.53,09 када се Грковић налази у Кнез Михаиловој број 9, а са Степом Петровићем Пузигаћа има телефонску комуникацију у 17.35,36 часова који разговор траје 28 секунди, а затим у 17.41,39 часова, а након тога 17.43,59 часова и Грковић Иван и Пузигаћа Дејан први се чују телефоном након што су се сви разбежали са платоа Обилићевог венца. Са Грковић Иваном Пузигаћа се налази у Крунској улици, пре доласка на стадион и заједно седе у башти ресторана, а затим он доводи Степу Петровића код Грковића, да му саокривљени Грковић исприча верзију догађаја, како је сада пок.Брис Татон сам пао или скочио са степеништа, а што Грковић, како и сам наводи, прича свима на стадиону и понавља више пута, те је с очигледно да и саокривљени Петровић Степа треба ову причу да чује директно од саокривљеног Грковића, због чега га Пузигаћа кроз гужву и доводи са западне на источну трибину, до Грковића, да би му Грковић испричао оно што даље треба да се чује, да се пренесе, а како је то и наведено у СМС поруци коју дана 18.09.2009. године у 20.14,57 часова, коју шаље „Влада“ из навијачке групе “Иридућибили” саокривљеном Карбићу: “поента је приче да је сам скочио”, а што произилази из одбране саокривљеног Грковић Ивана у кривичном поступку вођеном пре понављања и окончаном правноснажном пресудом, да они нису сала пок.Бриса Татона бацили са ограде, већ да је сам скочио.

Из исказа саокривљених, који су правноснажно осуђени произилази, да се на стадиону брзо пронела прича, коју је Грковић презентовао неколицини, па и више пута како сам каже понављао, да је видео да је Француз сам скочио са ограде, када он још није ни био закорачио на степениште, а када су се остали поцели или се пењу на плато Обилићевог венца и да се ова прича брзо међу навијачима раширила, како би сви убрзо чули једну исту верзију догађаја о паду пок.Бриса Татона, који је наводно видео Иван Грковић, а што је оповргнуто осталим изведеним доказима, пре свега заједничким налазом и мишљењем комисије судских вештака трасолошке и судско медицинске струке, њиховим допунским налазом и мишљењем на поновљеном главном претресу, као и изјашњењем комисије судских вештака, исказом сведока А1, сведока А2, оценом исказа саокривљених сада осуђених који су напред наведени и осталим изведеним материјалним доказима и исказима саслушаних сведока како су напред оцењени, а како појединачно, тако и у међусобној повезаности.

Одбрана окривљеног Прелић Ђорђа да није учествовао у нападу на француске навијаче критичног дана на Обилићевом Венцу, као и даге одбране у ранијем поступку Марковић Љубомира, Грковић Ивана, Карбић Јована, Вујовић Милана, Величковић Стефана, Сувајан Владана, Матијевић Ђојана, Томасовић Драгана, Гарлаћ Милана, да нису учествовали у позређивању сада пок.Бриса Татона, по налажењу суда, нису поткрепљене изведеним доказима, када се цене у међусобној повезаности, а посебно је у поновљеном поступку цењена одбрана Прелић Ђорђа у повезаности са изведеним доказима и одбранама осуђених саокривљених лица, те је закључио да је његова одбрана оповргнута у том делу

и самим наводима датих одбрана саокривљених, како је то напред већ оцењено, који су при томе дајући своје одбране били контрадикторни како у својим одбранама које су износили током поступка, тако и у односу на дате одбране осталих саокривљених. Стога је суд прихватио одбрану окривљеног Прелића, а и исказе осуђених, које је узео на увид у доказном поступку, само у оним деловима који су поткрепљени осталим изведеним материјалним доказима и наводима сведока и вештака, како их је суд већ оценио, док у преосталом делу одбрану окривљеног Прелића није прихватио, а искази саокривљених-осуђених лица су оцењени као неистинити и срачунати па избегавање своје кривичне одговорности.

Суд је прихватио делимично одбрану окривљеног Прелић Ђорђа да он није организатор напада на француске навијаче дана 17.9.2009. године у ком је смртно страдао Брис Татон, јер по налажењу суда из изведених доказа не произилази да је окривљени Прелић предузео радње организовања напада, како му се то прецизираном оптужницом ставља на терет и то не произилази ни из једног материјалног доказа, нити из телефонске и СМС комуникације коју је Прелић имао тога дана, као ни из исказа ниједног саокривљеног, а раније осуђеног лица, нити из исказа саслушаних сведока, па је суд радње организовања догађаја на страни окривљеног Прелића изоставио из иреке пресуде, сматрајући да је на то овлашћен сходно утврђеном чињеничном стању, при чињеници да је суд утврдио да су Дејан Пузигаћа и Иван Грковић организовали овај напад.

Већ је речено да одбрана саокривљеног Грковић Ивана, да је видео пад Бриса Татона док још није закорачио на ограду ступеништа да сам пада са ограде платоа у ком моменту га нико није дотакао, није нашла потврду ни у једном од изведених доказа, а ни у одбранама осталих саокривљених.

Ценсћи утврђене чињенице, а у склопу навода одбрана саокривљених Станковић Дејана и Петровић Степе, да је њих као и остале навијаче, припаднике навијачких група "Анти Роми" и "Гробари Врачар" позвао саокривљени Пузигаћа да дођу у Теразијски парк, у исто време када је и саокривљени Грковић позвао припаднике навијачке групе "Иридућибили", суд је нашао да ове утврђене чињенице поткрепљују наводе саокривљеног Степе Петровића да су Иван Грковић и Пузигаћа Дејан главни организатори овог напада на навијаче ФК "Тулуз" на Обилићевом венцу, а да су у овом нападу учествовали и окривљени Ђорђе Прелић, као истакнути члан навијачке групе "Алкатраз" и осуђени Љубомир Марковић, као вођа навијања исте навијачке групе, обзиром на напред утврђено њихово учешће у овом догађају, у доказном поступку утврђено понашање окривљеног Прелића, а заједно са њим и осуђеног Марковића, пре, током и након овог догађаја, као и чињеницу да они за све навијаче представљају ауторитет као старији чланови (истакнути чланови) најистакнутије навијачке групе ФК "Партизан" - "Алкатраз", а што произилази и у из реакција осталих млађих навијача навијачких група ФК "Партизан", који када чују да су они присутни у близини, обзиром на наводе саокривљеног Милана Вујовића, да је неколико њих из њихове групе у Теразијском парку у једном моменту повикало да је прошао "Преле", Прелић Ђорђе, и да је он тада чуо да је Прелић прошао поред Теразијског парка, као и навода одбране саокривљеног Гарлаћ Милана, да су припадници навијачке групе "Алкатраз" по

годинама старији од њих, а и наводе одбране саокривљеног Јована Карбића да Марковић Љубомира званог "Кића" познаје, јер је он истакнути члан групе "Алкатраз", да га сви навијачи познају из виђења и да му је Грковић рекао, док су били у Теразијском парку, да је мало пре прошао ту и Прелић Ђорђе. При томе, иако окривљени Прелић Ђорђе, као што је то тврдио и саокривљени Марковић Љубомир наводи у својој одбрани да никог од осталих окривљених не познаје, утврђено је да сви они њега знају, као и Марковића и да су њих двојица за њих представљали ауторитет, као старији чланови навијачке групе "Алкатраз".

Обзиром да је суд из навода одбране саокривљених Бојана Матијевића и Дејана Станковића, утврдио, ко је од окривљених предузео и које радње, у циљу повређивања сада пок.Бриса Татона, а што је у складу и поткрепљено је и наводима одбране саокривљених Јована Карбића и Бранимира Четника пред овлашћеним службеним лицима МУП-а, признањем у полицији саокривљеног Сувајац Владана, да је у правцу сада пок.Бриса Татона бацио чашу, а да је из навода одбране саокривљеног Четник Бранимира утврђено да су саокривљени Матијевић и Тарлаћ стеништем отрчали испред осталих и да су пре њега и Ивана Грковића стигли да учествују у нападу, тј. пребијању и наношењу повреда сада пок.Брису Татону, да је учешће ових саокривљених у овом догађају потврђено и чињеницама утврђеним оценом навода одбрана саокривљених Милана Тарлаћа и Владимира Бошковића, то је суд утврдио да су у наношењу телесних повреда сада пок.Брису Татону дана 17.9.2009.године, а које су проузроковале његову смрт дана 29.9.2009. године, учествовали окривљени Прелић Ђорђе, те правноснажно осуђени Љубомир Марковић, Иван Грковић, Пузигаћа Дејан, Јован Карбић, Драган Томасовић, Милан Вујовић, Стефан Величковић, Бранимир Четник, Владан Сувајац, Милан Тарлаћ и Бојан Матијевић.

Током поступка, првенствено у изјавама саокривљених, сада осуђених лица помињано је да су у овом догађају учествовала и друга лица која нису процесуирана. Грковић Иван помињао је у својој одбрани извесног "Грубина" и "Мимија" наводећи да су они пријатељи Жарка Видаковића, које је срео у казину "Меридиан", који су са њим били испред ресторана "Мек Доналдс", на Тргу Николе Пашића, у Теразијском парку, са којима се он прошетало по граду, да је у Теразијском парку поред саокривљених у истом кривичном поступку, међу окупиљеним Партизановим навијачима видео и припаднике навијачке групе "Ребелс" а што су, осим Пузигаћа Дејана, Станковића и Степе Петровића и „Влада КМ“ и његов брат, „Цобе“, да је у Теразијском парку међу окупиљеним навијачима Партизана видео и "Гагија" из Земуна, „Црног“ из Подгорице, „Луку“ Врачарца, „Болета“ са Врачара, навијаче Партизана, да је у Ресторану "Златно Буренце" где је отишао са Пузигаћом док су остали седели у парку, видео да седе [REDACTED] навијачи навијачке групе "Анти Роми". Саокривљени Степа Петровић је навео да је до платоа Обилићевог венца стигао са лицем чије име не сме да спомене због страха за свој живот, да је Пузигаћа горњим путем, Кнез Михаиловом улицом, поред „Мажестика“, довео групу од 15 навијача, од којих су у поступку окривљени само он, Пузигаћа и Станковић. На снимку под називом "Степениште" који је емитован на главном претресу, уочено је да је 6 младића ступило на степениште десетак секунди пре саокривљеног Карбића, који је први од саокривљених припадника навијачке

групе „Иридућибили“ ступио на степениште које води на плато Обилићевог венца, да је један од њих имао навучену капуљачу преко главе, а за које су саокривљени изјавили да их не познају, а готово истовремено, са саокривљеним Матијевићем и Гарлаћем уочено је да се степеништем креће и младић обучен у белу дуксерицу и фармерке, за кога су сви саокривљени, који су правноснажно осуђени, а и саокривљени Грковић Иван, изјавили да га не познају. Стога је суд ове наводе саокривљених ценио у склопу осталих изведених доказа и наводи како окривљеног Прелића, тако и наводи осталих саокривљених, налазећи да је очигледно присуство и других навијача ФК „Партизана“ и на степеништу које из улице Маршала Бирјугова води на плато Обилићевог венца, без значаја за утврђену улогу окривљеног Прелић Ђорђа и осталих правноснажно осуђених саокривљених, у овом догађају и утврђене кривично-правне радње које су они предузели, како је то у овом поступку утврђено. Грковић Иван је навео извесна имена и надимке неких од навијача „Партизана“ за које је указао да су и они учесници овог напада, но при томе, ни Грковић Иван, ни било ко од осталих саокривљених, па ни саокривљени Степа Петровић, нису конкретно навели, да ли су и коју су радњу повређивања предузела лица на која указују, и то не само у односу на пок.Бриса Татона, него уопште у овом догађају. Сви су тврдили да то не смеју да кажу из страха за своју безбедност, а ови њихови разлози се по налажењу суда не могу прихватити. Ово имајући у виду и да је из исказа сведока А1 утврђено да је у моменту када је уочила да више њих туче младића који лежи поред степеништа, а што је утврђено да је био сада пок.Брис Татон, истог момента скренула поглед ка младићу који је лежао поред жардињере у близини гараже, око 8 метара удаљен од степеништа, а што је утврђено да је био општењени Филип Мори, и да је уочила петорицу-шесторицу момака који су га шутирали пролазећи поред њега, а који су бежали у правцу Катемегдана. Ценећи ове наводе сведока А1, а у склопу навода саокривљеног Драгана Томасовића, који је на главном претресу навео да је у моменту када се попео на врх степеништа и угледао младића који лежи 2 до 3 метара од степеница, угледао и окривљеног Јована Карбића са упаљеном бакљом у руци, да се он истовремено у том моменту окренуо да претрчава и да је видео 3 - 4 младића које он не познаје, а које је уочио да су се пре Карбића попели степеништем на плато Обилићевог венца, да трче у правцу ка Танјугу, а у моменту док је Карбић стајао лево у башти кафића „Ајриш Паб“, да је из исказа сведока Јаковљевић Александра као и саокривљеног Петровић Степе утврђено да је испред пролаза који води ка Тржном центру „Миленијум“, а што је са супротне стране улице и доста удаљено од оgrade платоа и степеништа, стајало више њих са палицама у рукама као „одред за дочек“ нападнутих Француских навијача, који би бежали у том правцу, да су неки од њих јурили за Француским држављанима који су бежали по околним улицама. При томе из изведених доказа произилази, да је овај напад трајао кратко, и да је непосредно пре него што је сада пок.Брису Татону нанета тешка телесна повреда опасна по живот на платоу Обилићевог венца и пре него што је бачен са оgrade степеништа, овим степеништем наишла група навијача навијачке групе „Иридућибили“ са њиховим вођом Иваном Грковићем. Осим њих, у тим моментима, када су сада покојном Татону нанете повреде на платоу Обилићевог венца, након чега је бачен са оgrade степеништа у тој групи која му је наносила повреде ударцима рукама, ногама, палицама, разним предметима, која га је вукла по тлу и најзад пребацила преко оgrade, налазио се и окривљени Прелић Ђорђе, који је заједно са осуђеним Марковићем утрчао у гужву и центар напада који се налазио

управо на месту где је повређен и бачен покојни Татон. Стога је суд закључио, да у моменту када су они окружили и тукли сада пок.Бриса Татона, да су се други учесници овог догађаја већ удаљавали са платоа Обилићевог венца, бежећи према Танјугу, а шутирајући у пролазу оштећеног Филипа Морија у близини гараже, или су били удаљени од степеништа и ограде платоа. Паушалне тврдње да су на платоу Обилићевог венца били још неки навијачи "Партизана", при чему већина саокривљених за извесног "Гагија" кога окривљени Грковић више пута помиње, није ни чула, је без значаја за другачији став суда о улози како окривљеног Прелића, тако и већ осуђених припадника навијачке групе "Иридућибиле", "Ребеле" и "Алкатраз".

При томе, по налажењу суда, раније осуђени саокривљени, нису дали ни једно прихватљиво објашњење за измену навода својих одбрана, којима су описали предузете кривично правне радње осталих саокривљених, а ни за измену осталих својих навода, који су цењени у склопу осталих навода и изведених доказа и који потврђују њихову улогу у овом догађају. Саокривљени Станковић Дејан је на главном претресу потврдио да му је саокривљени Иван Грковић на стадиону испричао оно што је он и навео у својој одбрани у полицији и у истражном поступку. Саокривљени Јован Карбић је на главном претресу изјавио да је своју одбрану пред овлашћеним службеним лицима МУП-а дао слободно, без икакве принуде у односу на садржину дате изјаве и да је у записнику о његовом саслушању у полицији наведено оно што је он и изјавио и да му нико од службеника полиције није ништа сугерисао у вези давања његове одбране, да је он у полицији изјавио све оно што је наведено у записнику о његовом испитивању пред овлашћеним службеним лицима МУП-а. Саокривљени Милан Вујовић након дате одбране пред овлашћеним службеним лицима МУП-а у истражном поступку се бранио ћутањем дана 20.09.2009. године, а затим је дао своју одбрану пред истражним судијом дана 02.10.2009. године. На главном претресу је тврдио да остаје при одбрани датој у истражном поступку, а не при одбрани датој пред овлашћеним службеним лицима МУП-а јер је тада када је саслушан у полицији, полиција према њему применила физичку и психичку тортуру пре дате одбране, а изменио је на главном претресу и одбрану коју је дао у истражном поступку. Околност да су и саокривљени Вујовић и његов тадашњи бранилац, записник о његовом испитивању у полицији потписали без икаквих примедби објаснио је тиме да је био психички оштећен и потрешен целим догађајем. Саокривљени Четник Бранимир је указивао да су неки наводи његове одбране дате у полицији и у истражном поступку погрешно унети у записник, да је у полицији био под принудом, да је тучен, а да је и истражни судија његове наводе одбране погрешно уносио у записник. На присилу приликом давања одбране у полицији је указивао и саокривљени Сувајац наводећи да су му полицајци пре дате одбране говорили да су његови другови, који су претходно саслушани, рекли да је он све то урадио, да је тучен пре доласка браниоца који је присуствовао давању његове одбране, наводећи и да одбрана коју је дао 19.09.2009. године јесте његова изјава, али да је и ту дао из страха јер се плашио, а да сачињен записник није ни прочитао. Саокривљени Величковић Стефан је у својој одбрани указивао да није сигуран да су полицајци са њим поступали у складу са законом и да су га у одређеним тренуцима психички и физички малтретирали и вређали. Саокривљени Владимир Бошковић је указивао да је у записнику о његовом испитивању пред овлашћеним службеним лицима МУП-а наведено и оно што

лије изјавио, да је у односу на садржину записника о његовој датој одбрани у полицији изјавио само неке делове, наводећи накнадно да то што му је предочено да је изјавио на записнику о његовом испитивању у полицији отприлике и јесте рекао и да је био доста збуњен и уплашен дајући исказ код истражног судије. Саокривљени Грковић Иван је на главном претресу указивао дајући одбрану у истражном поступку, да је био ометан од истражног судије који га је пожуривао, скраћивао, да његове изјаве у записник нису тачно уношене, да је дајући одбрану пред истражним судијом он нешто превидео, променио, али да је од почетка говорио истину.

Из записника о испитивању саокривљених пред овлашћеним службеним лицима МУП-а се утврђује да су сви саокривљени, осим Прелића и Пузигаће, који нису били доступни суду, саслушани у присуству браниоца, да су сви они имали поверљив разговор са браниоцем пре давања одбране и да су упозорени о својим правима у складу са одредбама Закона о кривичном поступку. При томе, Грковић Иван, Марковић Љубомир, Томасовић Драган, Степа Петровић, у полицији су се бранили ћутањем, а што указује исто тако на одсуство принуде у односу и на остале окривљене. Степа Петровић је на главном претресу изјашњавајући се у односу на околности саслушања у полицији изјавио да је однос полиције према њему био коректан. Стога суд није имао ни један разлог да дате изјаве саокривљених који су били доступни, пред овлашћеним службеним лицима МУП-а сматра изнуђеним од стране полиције. Ово посебно што је изведеним доказима на главном претресу утврђено да су неистинити наводи одбране саокривљеног Матијевића да му је одбрана у полицији изнуђена. Посебно су неуверљиви наводи саокривљених, да су неке наводе у одбранама датим пред истражним судијом, изнели исто тако из страха или да су унети у записнике о њиховом испитивању, некоректним поступањем истражног судије. Из записника о испитивању саокривљених пред истражним судијом је утврђено да су испитивању сваког од окривљених, присуствовали готово сви браниоци и осталих окривљених у овом кривичном поступку. Осим тога, о Јован Карбић који је дао одбрану пред овлашћеним службеним лицима МУП-а и пред истражним судијом дана 20.09.2009. године, при поновном саслушању код истражног судије, након што је пок.Брис Татон преминуо, дајући своју одбрану дана 23.10.2009. године бранио се ћутањем. Томасовић Драган се бранио ћутањем у полицији, бранио се ћутањем и пред истражним судијом када је саслушан дана 20.09.2009. године, као и Милан Вујовић, који се након дате одбране пред овлашћеним службеним лицима МУП-а у присуству браниоца у истражном поступку дана 20.09.2009. године бранио ћутањем. Четник Бранимир и Сувајац Владан су се бранили ћутањем када су саслушани пред истражним судијом дана 20.09.2009. године. Оцена је суда да су измене навода одбрана саокривљених, који су правноснажно осуђени, у појединим фазама поступка је из разлога усаглашавања одбрана саокривљених током поступка, са изнетим одбранама осталих саокривљених, навода исказа саслушаних сведока и изведених доказа, а у циљу избегавања своје кривичне одговорности, помоћи саокривљенима да исту избегну, посебно имајући у виду да се анализом њихових одбрана у међусобној повезаности, уочава да углавном мењају и негирају наводе претходно датих одбрана, који сами за себе или у вези осталих навода и доказа потврђују њихову улогу у овом догађају и предузете кривично правне радње, док у односу на остале чињенице које нису од пресудног значаја као на пример, ко се са ким кретао од Теразијског парка до платоа Обилићевог

венца, ко се са ким пењао стеништем, ко је са ким одлазио из парка по пиће, окривљени били доследни у датим одбранама.

Иван Грковић, који се у полицији бранио ћутањем, дајући први пут своју одбрану пред истражним судијом дана 20.09.2009. године у својој одбрани наводи, да је само чуо да постоји група Партизанових навијача под називом "Иридућибили" али да он не припада ни овој, као ни било којој другој навијачкој групи и да никога из те групе навијача не познаје. Од осталих саокривљених познаје само саокривљеног Јована Карбића, Бојана Матијевића, са којима иде заједно на утакмице као и саокривљене Тарлаћа и Бошковића који живе у његовом крају. Накнадно се у својој одбрани присећа да познаје и саокривљеног Величковић Стефана, чији је надимак "Велич", да познаје и "Мићу" из Панчева, али само са стадиона, а да не познаје Драгана Томасовића, Сувајца Владана, Бранимира Четника. Накнадно, очигледно упознат са наводима одбране осталих саокривљених, који су својим одбранама указали не само на његову припадност, него и улогу вође у овој навијачкој групи, он мења наводе своје одбране при којој остаје и на главном претресу и наводи да је он само члан ове навијачке групе ФК "Партизан", да остале саокривљене припаднике навијачке групе "Иридућибили" познаје, али да су они наводно само другари који посматрају заједно фудбалске утакмице, а да никакав однос хијерархије, надређености и подређености међу њима не постоји, а како су то и остали саокривљени тврдили на главном претресу у својим измењеним одбранама. Дајући своју одбрану у истрази дана 20.09.2009. године, саокривљени Грковић наводи да је чуо од неког момка, док се налазио у Теразијском парку, да извесна група Партизанових навијача има неки сукоб на Обилићевом венцу са навијачима "Тулуза", да у се након тога све групе из парка разишле у разним правцима па и Тарлаћ и Матијевић који су кренули ка Призренској улици, а нису му се ни јавили, а ни он њима, а да њега то није интересовало, и да је по договору отишао да се нађе са својом сада бившом девојком, са којом наводно долази до самог платоа Обилићевог венца где се већ одиграва туча. Очигледно свестан да ови његови наводи не налазе потврду ни у једном од изведених доказа, а ни навода осталих саокривљених, саокривљени Грковић на главном претресу састанак са девојком и не помиње. Он у одбрани даје пред истражним судијом дана 20.09.2009. године и не помиње да је видео пад са ограде платоа сада пок.Бриса Татона и то први пут наводи, дајући своју одбрану у истражном поступку дана 23.10.2009. године, након сазнања да је сада пок.Брис Татон преминуо. При томе, дајући одбрану на главном претресу, окривљени Иван Грковић, иако детаљно понавља наводе претходно дате одбране како је Француски навијач сам закорачио ограду платоа, погледао доле и вероватно изгубио равнотежу и пао или скочио, он мења и у односу на ове околности наводе своје одбране прилагођавајући своју одбрану изведеним доказима и наводи да је у записнику о његовом испитивању дана 23.10.2009. године од стране истражног судије погрешно унето да је он изјавио да је Француз пао на земљу, а да је он у ствари видео да је он пао у ограђени простор између стеништа и гараже, право главом на бетон. При томе је претходно у дајој одбрани на записнику од 23.10.2009. године навео, да није ни обратио пажњу и да није ни видео шта се дешава са овим младићем који пада преко ограде, јер има страх од смрти. Ови наводи саокривљеног Грковића очигледно су исконструисани да би се тиме објаснило то што Грковић и након тога што је наводно уочио да младић са висине од 10 метара, пада у амбис, наставља да се

креће степеницама без заустављања у било ком тренутку, гледајући право испред себе и да ни у једном моменту није погледао ни у правцу ограде платоа, ни у правцу ограђеног простора између степеништа и гараже где је накнадно пронађен сада пок.Брис Татон, а што је утврђено и емитовањем снимка под називом "Степениште". Саокривљени Милан Вујовић покушавајући да поткрепи наводе одбране Ивана Грковића, изјављује у одбрани датој у истражном поступку, да је пењући се степеништем видео металну конструкцију која пада са платоа Обилићевог венца, а на главном претресу ове наводе своје одбране објашњава тиме да се вероватно ради о инвентару кафића. Приликом увиђаја нису пронађени никаква столица ни сто, како то описује саокривљени Вујовић, а ни било каква метална конструкција у близини степеништа у улици Маршала Бирјузова. Саокривљени Бранимир Четник, који се степеништем кретао на плато Обилићевог венца непосредно иза саокривљеног Вујовића и непосредно испред окривљеног Грковића, у својим одбранама није наводио, ни да је видео пад младића са ограде степеништа нити пад неке металне конструкције или инвентара кафића. У намери да подржи наводе одбране саокривљеног Грковића, даје неуверљиво објашњење на главном претресу да је то можда стога, што је он, крећући се степеништем ка платоу Обилићевог венца, гледао само право испред себе. Саокривљени Јован Карбић за своје наводе у одбрани датој пред овлашћеним службеним лицима МУП-а када је изјавио да му је Грковић рекао да дође у град да би по граду тражили Французе, са којима ће се када их пронађу физички обрачунати, ове своје наводе на главном претресу објашњава неспоразумом у комуникацији са Грковићем и његовим погрешним тумачењем вулгарног израза кога је Грковић тада употребљено, а које он стога пред истражним судијом није смео прецизно да изнесе, због чега је дошло до погрешног тумачења његове изјаве о разлозима, због чега је од Грковића позван да дана 17.09.2009. године у поподневним сатима дође у центар града. Наводе своје одбране дате у полицији о хијерархијској уређености навијачке групе "Иридућибили" по принципу да млађи члан без поговора слуша старијег, а да је саокривљени Иван Грковић старији члан ове навијачке групе, мења у својим одбранама и у истражном поступку и на главном претресу, и као и сви остали саокривљени који су изменили своје одбране у односу на ове околности, наводи да су сви припадници ове групе једнаки и да навијачка група "Иридућибили" нема свог вођу. Саокривљени Карбић је на главном претресу, изменио и прилагодио наводима одбране осталих саокривљених и своје наводе, да је њима Иванов друг, а утврђено је да је то био саокривљени Пузигаћа Дејан, делио мотке и бакље и на тај начин их наоружавао, дајући као и саокривљени Милан Вујовић, крајње неуверљиво објашњење да су ове бакље узели од њима непознатог младића, јер им је речено да ће они бити саставни део кореографије те вечери на стадиону за време утакмице. При томе саокривљени Милан Вујовић, иако је у одбрани датој пред овлашћеним службеним лицима МУП-а детаљно описао да им је саокривљени Дејан Пузигаћа, који је старости 30 година, по физичкој конституцији нижи од њега, пуније грађе, дуже црне косе, који је на себи имао тамну дуксерицу са капуљачом на леђима, а чији број мобилног телефона он има у свом телефонском именику, поделио палице и бакље, које је извадио из црног ранца који је носио са собом, и да је он узео бакљу ~~иако ипаче не носи са собом ништа од реквизита~~ као што су нож и палица, већ у ~~наредној~~ датој одбрани пред истражним судијом дана 2.10.2009. године наводи да је ову бакљу узео из великог страха према бакљи коју је тада први пут држао у руци, да се плашио реакције осталих уколико не узме ову

бакљу, да је бакљу држао у руци на платоу Обилићевог венца уколико му запрети опасност, иако се попео на плато Обилићевог венца свестан шта се тада на платоу дешава. При томе, он наводи и да је ову бакљу добио од њему непознатог младића, а не од Дејана Пузигаће, кога је претходно детаљно описао, а на главном претресу тврди и да Пузигаћу и не познаје, иако је увидом у меморијску картицу његовог мобилног телефона утврђено да Вујовић има у свом мобилном телефону меморисани телефон Дејана Пузигаће. За наведено, саокривљени Вујовић даје потпуно неприхватљиво и неуверљиво објашњење да је то без значаја, јер он у свом мобилном телефону поред мобилног телефона Дејана Пузигаће има умеморисано још 350 бројева. Очигледно у тежњи, да своју одбрану усагласи са наводима одбране саокривљеног Грковића, који је тврдио да Вујовића није послао у град да извиди да ли се Француски навијачи ФК "Тулуз" налазе у хотелу у Призренској улици, саокривљени Вујовић даје крајње неуверљиво објашњење, да он и не зна где се налази Хотел "Балкан", да он није ни знао како се са Славије долази до Теразија, док му то нису објаснили пролазници које је питао, да он ни не зна којим се улицама кретао, а ни где се налази Обилићев венац, да он не познаје улице Београда и да не зна да ли је по доласку у град са Партизановог стадиона до Обилићевог венца ишао Призренском улицом, да ли је ишао на Трг Николе Пашића, да ли је ишао у Кнез Михаилову улицу, а што је по налажењу суда неприхватљиво имајући у виду да је утврђено да окривљени Милан Вујовић живи у Панчеву, који град је надамак Београда, а да је средњу школу похађао 4 године у Београду, да је у Београду завршио средњу Економску школу, која се налази у ужем центру града. Када се имају у виду и наводи одбране Вујовића, и његова изјава, да се он са осталим саокривљенима испред Ресторана "Мек Доналдс" није договарао да нападну Французе који су били у оближњој пивници у казину, већ да је Французе помињао зачуђен присуством великог броја Француза, обзиром да долази из мале средине, где нема прилику да их често види. Усаглашавајући наводе своје одбране са наводима одбране саокривљеног Вујовића, који је негирао своје учешће у доношењу телесних повреда сада пок.Брису Татону, саокривљени Јован Карбић на главном претресу оповргао је наводе своје одбране дате пред овлашћеним службеним лицима МУП-а када је описао учешће саокривљеног Милана Вујовића и Бранимира Четника у повређивању сала пок.Бриса Татона, наводећи да није сигуран да је Вујовић бацао сто или столицу на младића који је лежао и да га је саокривљени Бранимир Четник шутирао, да је то у полицији изјављивао налазећи се у потпуном стресу и да су сви који су стајали око младића кога је угледао испред себе када се попео на плато Обилићевог венца имали маске на лицу, те да стога никога од њих није могао да препозна. Према наводима саокривљеног Јована Карбића датим пред овлашћеним службеним лицима МУП-а он и пре доласка у центар града зна да треба да се обрачунају са Француским навијачима које у граду треба да пронађу, по он на главном претресу наводи да нали бакљу из страха на степеништу и баца је на повређеног Бриса Татона, иако види да он покушава да устане, али да од задобијених повреда то не може, и објашњава да је наводно уплашен пошто је видео да он устаје ка њему. У тој гужви и метежу, он наводи да тачно види да та бакља пада на метар удаљености од Бриса Татона, а накнадно на главном претресу наводи да зна да то није био Брис Татон већ ~~Дејан Пузигаћ~~, а што је закључно по дила мајници коју је на интернету видео да је ~~Дејан Пузигаћ~~ носио у време овог догађаја. При томе поуздано је утврђено, не само из изведених доказа, већ и из навода одбране саокривљеног Томасовић, да је пок.Брис Татон

који је једини лежао у близини степеништа и на себи имао мајицу тамно тегет боје, а сви су они описали да су видели, након што су се попели на плато Обилићевог венца, једно повређено лице у близини степеништа, а Карбић је видео и повређеног [REDACTED] а и описао где је исти лежао, при чему није наводио да је видео још неко повређено лице на платоу Обилићевог венца. При томе, саокривљени Матијевић је у одбрани датој у полицији навео да је видео да је саокривљени Карбић тучао бакљом младића који је лежао у близини степеништа, саокривљени Четник да је видео да Карбић према њему замахује бакљом, саокривљени Томасовић је видео да је Карбић стајао на самом крају степеништа и да је бацио бакљу. Саокривљени Сувајац признаје најпре у одбрани датој у полицији да је бацио чашу у правцу младића који лежи поред степеништа, а што је на главном претресу оповргао, а и саокривљени Четник је оповргао да је приметио Сувајца да трчи према столу где се налазе чаше, флаше, саокривљени Матијевић да је младића који је лежао 4 до 5 метара лево од степеница Сувајац гађао стакленом чашом. Саокривљени Сувајац је на главном претресу оповргао и наводе претходно дате одбране, наводећи да није баш сигуран да су сви они које је набројао по именима и заиста били испод доњег дела гараже, у групи, док су чекали да крену да се пењу на плато Обилићевог венца, очигледно усклађујући наводе своје одбране са одбраном саокривљеног Стефана Величковића. Неуверљиви су измењени наводи одбране саокривљеног Сувајца да је бацио маске које је добио у Теразијском парку обзиром да је и саокривљени Матијевић у датој одбрани потврдио да је "Суви" донео у Теразијски парк и поделио им хируршке маске да би их користили приликом обрачуна са навијачима ФК "Тулуз," да их касније полиција не би препознала, а маске су пронађене приликом увиђаја на платоу Обилићевог венца. При томе, неуверљиви су његови наводи да је у Теразијски парк дошао да купи карте за утакмицу, да није видео да се Грковић пење уз степениште, обзиром да се степеништем кретао поред саокривљеног Четника, који је то видео. Саокривљени Тарлаћ након разговора са саокривљеним Грковићем, који га обавештава да на платоу Обилићевог венца постоје сигурносне камере и да може имати проблема са полицијом, уколико га је нека камера снимила да је учествовао у тучи, иако тврди као и сви остали да пок.Бриса Татона није ни додирнуо, одлази да се сакрије од полиције код саокривљеног Бошковића коме и прича да је видео да су Партизанови навијачи бацили са зграде или гараже Француског навијача, да је он тада био ту између двојице са бакљама, а након што су он и Бошковић на интернету видели информацију о повређивању пок.Бриса Татона, он је Бошковићу и рекао да је то видео. На главном претресу и саокривљени Бошковић и саокривљени Тарлаћ оповргли су да је Тарлаћ по наговору старијих момака из краја „Жоржа“ и „Миће“ дошао да се сакрије код Бошковића, а по савету Ивана Грковића. При томе и саокривљени Бошковић и саокривљени Тарлаћ дају неуверљиво објашњење да се Тарлаћ није крио код Бошковића и да често спавају један код другог, иако станују на удаљености 50 метара један од другог. Саокривљени Матијевић је у полицији навео радње које су предузели сви остали саокривљени припадници навијачке групе "Иридућибили", у повређивању сада пок.Бриса Татона, а да он наводно није учествовао у нападу, као што су то тврдили сви остали окривљени, иако је изведеним доказима утврђено, да су се он и Тарлаћ заједно попели на врх степеништа пре свих и према наводима саокривљеног Четника пре њега и Грковића, стигли да учествују у нападу. При томе, саокривљени Четник је у исказу навео да је стигао последњи на врх, а што наводе и остали саокривљени,

да су сви стигли када је „туча“ већ била готова и описује, као и остали саокривљени, да види младића кога више њих туче. Саокривљени Четник, тек на главном претресу наводи, да га је Грковић звао да дође у Теразијски парк због новца, иако то у претходно датим ~~одбранама~~ није помињао, очигледно усаглашавајући наводе своје одбране са одбраном Ивана Грковића, посебно имајући у виду да и сам наводи да је Грковићу новац наводно дао на стадиону. Саокривљени Четник на главном претресу усаглашава наводе своје одбране и са датом одбраном саокривљеног Сувајца, и наводи, да не познаје младића који је у Теразијском парку делио маске, а дајући одговоре на постављена питања изјављује да је видео да је Сувајац пар маски које су му дате, бацно у канту. При томе у односу на ову околност, саокривљени Јован Карбић дајући одбрану у полицији детаљно је објаснио да су подељене маске након што је саокривљеног Ивана Грковића неко позвао и рекао му да се на Обилићевом венцу налазе навијачи ФК „Тулуза“ и у пивници „Казина“. Саокривљени Четник наводи на главном претресу да се они пред утакмицу не налазе на стадиону, већ код Теразијске чесме, иако је претходно у датој одбрани изјавио да на утакмице не иду организовано, већ да се налазе на стадиону. Као и саокривљени Вујовић, он тврди да су још у Теразијском парку чули да је дошло до туче навијача ФК „Тулуз“ и ФК „Партизан“, а изведеним доказима је утврђено, обзиром на време када су се они налазили у Теразијском парку и време када је отпочео напад да су се они налазили испод стамог платоа Обилићевог венца. Он усаглашава своју одбрану са одбраном саокривљеног Вујовића, наводећи супротно наводима своје претходно дате одбране да није видео на платоу Обилићевог венца да је Вујовић било шта радио, а усаглашавајући своју одбрану и са накнадним наводима саокривљеног Грковића на главном претресу, наводи да је чуо док се пењао степеништем да Грковић виче и говори „не бре“, а у истом циљу помиње и да је код „Синагоге“ видео полицајца, као што је то накнадно у својој одбрани изнео Грковић. Саокривљени Томасовић, кога саокривљени Матијевић уочава у групи која туче сада пок.Бриса Татона и препознаје једино по гардероби и конституцији, због фантомке коју Томасовић има на глави, суду даје неуверљиве и неприхватљиве разлоге, да је наводно фантомку тада имао на глави због синуса. Саокривљени Величковић читавог дана „кружи“ по граду и тражи Француске навијаче, одлази испред „Мек Доналдса“ након што су уочили да се Француски навијачи налазе у пивници поред „Мек Доналдса“, узима бакљу док их Пузигаћа наоружава бакљама и палицама, одлази са осталима у Теразијски парк где чекају, како то наводи саокривљени Степа Петровић, да их неко организује и поведе у напад, те је нелогично то што он наводи, да након свега одједном схвата да мора да иде на Нови Београд да би свом другу однео карту за утакмицу која се одржавала 2 сата касније. Од Грковића је карту могао да узме и испред стадиона, а и од Жарка Видаковића, код кога су према наводима одбране саокривљеног Грковића биле карте за утакмицу. Саокривљени Љубомир Марковић, један од истакнутих вођа највеће и најутицајније навијачке групе „Алкатраз“ тврди у датој одбрани да није био упознат са планом за напад и да се случајно затекао ту да није пиће са својим другом Прелић Ђорђем истакнутим чланом навијачке групе „Алкатраз“ и да иако се њих двојица губе у маси која туче Француске навијаче, да он одлази да се нађе са девојком, а са којом се налази тек после утакмице, како то сам у својој одбрани наводи.

Окривљени Прелић Ђорђе пак, такође у својој одбрани, када је постао доступан суду признаје чињенице, које су и иначе објективно потврђене првенствено снимком са камере под називом "Степениште", потом исказима сведока А1 и А2, те одбранама саокривљених сада осуђених Матијевић Бојана, Станковић Дејана, Марковић Љубомира, Карбић Јована и Вујовић Милана, те чињеницом да је утврђено да су он и Марковић критичног дана 17.9.2009. године били присутни на лицу места на Обилићевом венцу баш у време напада на француске навијаче, као и да је био присутан на местима на којима су се пре тога напада истог дана окупљали Партизанови навијачи који су тај напад и извршили и то у теразијском пролазу и у теразијском парку, те да је на Обилићев венац и дошао једним од три правца којим је и било договорено да се изврши напада, то је правац степеништем од улице Маршала Бирјузова и то неколико минута пре напада, те да је када је напад почео из кафића улетео право у центар сукоба и места где је тучен и бачен покојни Брис Татон, па имајући у виду да је он истакнути члан навијачке групе "Алкатраз" које групе су се неспорно наведеног дана организовале да нападну навијаче француског клуба са којима је њихов тим играо исте вечери, па није прихватио његову одбрану да са тим нападом и повређивањем Татона нема никакве везе, као и да се на том месту затекао случајно, као и да је са њега отишао чим је сукоб започео, оцењујући да је оваква његова одбрана дата у циљу избегавања кривичне одговорности.

Утврђено је да су се сви припадници навијачке групе "Иридућибилли" који су кренули из Теразијског парка, окупили испод улаза у гаражу која се налази у улици Маршала Бирјузова. Драган Томасовић је на главном претресу навео да су ту стајали од 1 до 2 минута, а на главном претресу је Јован Карбић навео да су окупљени стајали испод гараже око 2 минута, када је неко позвао једног момка на телефон, који се окренуо ка осталима и рекао: "идемо".

Из изведених доказа је утврђено да је окривљени Прелић Ђорђе истакнути члан, а Марковић Љубомир вођа навијања навијачке групе "Алкатраз". Пузигаћа Дејан један од главних организатора овог напада на Француске држављане и предводник у овом нападу навијача навијачке групе "Ребелс" и "Гробари Врачар" - Грковић Иван вођа навијачке групе "Иридућибилли", саокривљени Карбић Јован, Томасовић Драгана, Вујовић Милан, Стефан Величковић, Сувајац Владан, Четник Бранимир, Тарлаћ Милан, Матијевић Бојан припадници навијачке групе "Иридућибилли", били непосредно сви заједно поред пок.Бриса Татона који је након задобијеног удараца испао из реона столова где је седео и остао да лежи поред ограде платоа у непосредној близини степеништа, да су га ту сви заједно заокружили и наизменично га тукли, при чему је Вујовић Милан у његовом правцу бацио столицу и да је, док се налазио у његовој непосредној близини, покушавао да упали бакљу, да га је Четник Бранимир газио по лицу и шутирао по грудима, да га је Карбић Јован ударао бакљом, да га је Сувајац гађао стакленим предметима, а окривљени Прелић Ђорђе те саокривљени Марковић Љубомир, Пузигаћа Дејан, Грковић Иван, Величковић Стефан, Матијевић Бојан, Тарлаћ Милан, да су га заједно са њима сви наизменично тукли, шутирали ногама обувеним у патике у пределу лица, главе и целог тела, тукли бакљама, палицама које им је Пузигаћа поделио у Теразијском пролазу, флашама које су са собом понели из парка, песницама, лактовима и да су тада на платоу Обилићевог венца сада пок.Брису Татону

панели поред осталих бројних повреда и тешку телесну повреду опасну по живот, ближе описане у изречи пресуде, у виду повреде главе-ткива поглавине на левој бочној страни главе, укључујући и леви слепоочни мишић, са двоструким преломом левог јагодичног лука, прелом костију леве бочне стране крова лобање са индиректним преломима костију основе предње лобањске јаме са леве стране, као и крвне подливе коже леве половине лица, када су настале и повреде садржаја лобањске дупље у виду нагњечина мождане коре и трауматских крварења у ткиву мозга, да су га након тога сви заједно вукли по платоу, гурали на ограду платоа и степеништа и интензивно одгурнули на ограду степеништа, када су га двојица-тројица од њих и бацили са ограде степеништа, на начин како је то описано када су настале повреде меких ткива леве половине главе и лица са преломима костију леве половине лица, са повредама садржаја лобањске дупље у виду нагњечине мождане коре и трауматских крварења у ткиву мозга, која повреда је представљала тешку телесну повреду опасну по живот, а када је настала поред осталих повреда и повреда у виду непотпуног расцепа нисходног дела аорте непосредно испод лука, која је такође представљала тешку телесну повреду опасну по живот.

Суд је ценио материјалне доказе, и то допис ПУ за град Београд – Одељење за сузбијање крвних и сексуалних деликата број 2355/16 од 13.12.2016. године, извештај УКП Службе за специјалне истражне методе број 03/4-4 Стр.пов.бр.659/10 од 04.01.2011. године, са прилогом извештаја УКП Одељења за електронски надзор број 03/4-4 СП.659/10 од 13.12.2010. године, потврде о привремено одузетим предметима ПУ за град Београд, УКП Треће одељење од 19.09.2009. и 20.09.2009. године од окривљених Грковић Ивана, Марковић Љубомира, Карбић Јована, Вујовић Милана, Вујовић Јагодишке, СУП-а Панчево, ОКП, Потврде о привремено одузетим предметима ПУ за град Београд, УКП Треће одељење од 20.09.2009. године од окривљених Четник Бранимира, Сувајач Владана, Величковић Стефана, Тарлаћ Милана, записник о претресању стана и других просторија ПУ за град Београд - ПС Земун од 18.09.2009. године окривљеног Матијевић Бојана и потврду о привремено одузетим предметима УКП Треће одељење од 18.09.2009. године од Матијевић Бојана, потврду о привремено одузетим предметима УКП Треће одељење од 20.09.2009. године од Бошковић Владимира, извештај о увиђају Одељења за увиђајно оперативне послове УКП од 17.09.2009. године, службену белешку о криминалистичко техничком прегледу лица места ОКТ број УВ 100/513/09 од 17.09.2009. године, службену белешку истражног судије Небојше Живковића од 17.09.2009. године, службену белешку о криминалистичко техничком прегледу лица места УКП Одељење за оперативну криминалистичку технику ПУ за град Београд КТУ 100/5957/09 од 30.09.2009. године, обдукциони записник Института за судску медицину ВМА Ц.бр.198/09 од 30.09.2009. године, извештај о резултатима токсиколошко – хемијске анализе ВМА, Центар за контролу тровања, Одељење за токсиколошку хемију, службену белешку о криминалистичко техничком прегледу лица места Одељење за ОКТ број Д 6331/09 од 29.09.2009. године, потврду о привремено одузетим предметима УКП Треће одељење од Петровић Степе од 25.09.2009. године и 03.11.2009. године, скицу Трга Обилићевог венца, извештај Градског завода за хитну медицинску помоћ број 9148 од 16.11.2009. године, записник о претресању стана и других просторија УКП Треће одељење од 18.11.2009. године са потврдом о привремено одузетим предметима од 18.11.2009. године, извештај

Службе за специјалне истражне методе Одељења за електронски надзор од 15.12.2009. године, од 07.10.2009. године, од 09.10.2009. године, од 12.10.2009. године, од 22.10.2009. године, извештај о обради ГСМ мобилних телефона, апарата и ГСМ СИМ картица привремено одузетих од окривљених сачињен од Одељења за електронски надзор Службе за специјалне истражне методе број 03/4-4 СП 372/09 од 05.09.2009. године, фотодокументацију ОКТ-а УКП број У-100/513/2009 од 17.09.2009. године, фотодокументацију и фотографије гардеробе покојног Татона од 20.09.2009. године, те фотографије ВМА Института за судску медицину од 22.10.2009. године, фотографије Бриса Татона на лицу места, извештај ГЗ за хитну медицинску помоћ од 27.05.2010. године и лекарски извештај о пријему позива екипи Хитне помоћи број 253709, извештај Паркинг сервиса број 3565/1 од 01.06.2010. године, извештај Управе за ванредне ситуације града Београда од 27.05.2009. године, извештај Управе саобраћајне полиције број 311/10 од 01.06.2010. године са достављеним записницима о извршеној контроли учесника у саобраћају ССП ПС Север, налог за извршење службеног задатка ПУ за град Београд СПИ Север од 16.09.2009. године, извештаје ПС [REDACTED] од 08.11.2010. године за [REDACTED] извештај ПС Палилула од 29.10.2010. године, извештај ВИП Мобил ДОО број 4617/10 од 16.11.2010. године са пописом базних станица, картом Центра Београда, позицијом базних станица наведених ознака хелија, имена улица и компјутерском симулацијом покривања простора сигналних базних станица, извештај Теленора ДОО број 150/323/10 од 19.11.2010. године, извештај о изради графичког приказа Службе за СИМ УКП од 24.11.2010. године, извештај [REDACTED] за сведока [REDACTED] [REDACTED] од 08.11.2010. и 10.11.2010. године, ПС Звездара од 09.11.2010., 10.11.2010. године, извештај ПУ за град Београд УКП Треће одељење КУ 16778/09 од 29.11.2010. године, извештај Телекома Србија број 999/1-10 од 09.12.2010. године и Дирекције за техничке функције планирања и развој од 26.11.2010. године са графичким приказом базних станица и картама покривања, скицу ујег лица места са реконструисањем положаја трага крви судског вештака Владе Манговског, извештај УКП Службе за специјалне истражне методе број 03/4-4 П.бр.659/10 од 30.12.2010. године, извештај БИА од 24.05.2010. године, извештај СПИ Север од 31.05.2010. године са записницима о извршеној контроли учесника у саобраћају број 7140, извештај Телеком Србија функције за логистичке и опште послове од 05.12.2010. године са графичким приказом базних станица МТС-а Кнез Михаилова, Ушће, Палата Федерације и других са приложеним табелама, увидом у скицу лица места приложену уз службену белешку о КТ прегледу лица места ОКТ од 17.09.2009. године, фотодокументацију и допис начелника Одељења УКП Треће одељење КО 16778/09 од 02.10.2009. године, увид у медицинску документацију о лечењу покојног Бриса Татона и осталих оштећених наведених у изречи пресуде, па је све ове доказе као објективне прихватио ценећи их у повезаности са одбраном окривљеног Прелић Ђорђа, са исказима напред наведених саокривљених и са налазима и мишљењима вештака који су напред наведени и оцењени.

Саокривљени, међу којима и окривљени Прелић Ђорђе, су сада пок.Бриса Татона заједно заокружили док је повређен лежао у близини степеништа и наизменично су га ударали, и тиме су му онемогућили да му било ко, од многобројних присутних грађана на Обилићевом венцу, пружи било какву помоћ или да се он придигне и бекством као остали Француски

држављани спаси, или на други погодан начин да се сам заштити, јер га са разних страна свих 12 наведених саокривљених истовремено у различите делове тела ударају. Стога суд сматра, није пресудна чињеница, чији је ударац, при истовременом наношењу удараца од стране свих саокривљених и проузроковао поред осталих нанетих бројних телесних повреда, тешку телесну повреду опасну по живот у време наношења сада пок.Брису Татону, на платоу Обилићевог венца, и која су двојица или тројица саокривљених од свих присутних саокривљених око њега, док га вуку, гурају, снажно одгурују на ограду степеништа, подигла ноге и пребацила га преко ограде стеленишта, или ко је од њих снажно одгурнуо сада пок.Бриса Татона, док је био нагнут над оградом, гуран и притискан од стране осталих саокривљених. Суд је у конкретном случају нашао, оцењујући све утврђене чињенице овог догађаја, које су на крају проузроковале смрт Бриса Татона, да сагласност свих извршилаца, да радње других прихватају као своје и дело као заједничко, може бити прешутна, може бити изражена конклюдентним радњама, а може настати и приликом самог вршења кривичног дела, све док оно није довршено, а чињенице су сви наведени саокривљених Прелић Ђорђе са њима, према оптуженом Татону предузимали активне радње поврћивања, које су биле веома снажне и бројне, о чему говори бројност и тежина повреда које је претрпео и које су и довеле до смртног исхода, и да су се сви они разбежали тек након што је сада пок.Брис Татон бачен са ограде степеништа и након што је неко од њих узвикнуо "тогово је".

Одредбом члана 33 Кривичног Закона одређено да саизвршилаштво постоји ако више лица, учествовањем у радњи извршења, са умишљајем или из нехата, заједнички изврше кривично дело. У конкретном случају, по оцени суда, испуњени су како објективни, тако и субјективни услови за постојање саизвршилаштва свих саокривљених и окривљеног Прелић Ђорђе, а то су: учешће у делу и свест о заједничком деловању.

Да би постојало саизвршилаштво у извршењу кривичног дела убиство, није нужно да је свако од саизвршилаца извршио све инкриминисане радње, већ је довољно да у време извршења дела предузима било коју радњу, којом се омогућује извршење кривичног дела, да свако од њих жели извршење кривичног дела као своје, а у конкретном случају су окривљени Прелић Ђорђе, са наведеним саокривљенима, који су правноснажно осуђени, то и учинили, предузимајући радње описане у изреци ове пресуде.

Свест и воља да се заједнички изврши кривично дело процењује се не само на основу свих субјективних чињеница већ и околности под којима је то дело извршено, предузетих радњи и понашања учесника у кривичном делу. Стога, околност да саокривљени, а међу њима и Прелић Ђорђе, нису кренули и дошли на плато Обилићевог венца са намером да пок.Бриса Татона убију, како је то произилазило из одбране окривљеног Прелића, тако и из исказа осуђених саокривљених, а што суд прихвата, при чињеници утврђеног постојања њиховог јединственог умишљаја, није разлог за неприхватање оптужбе о постојању саизвршилаштва Прелић Ђорђе, Марковић Љубомира, Пузигаћа Дејана, Грковић Ивана, Карбић Јована, Томасовић Драгана, Вујовић Милана, Стефана Величковића, Сувајач Владана, Четник Бранимира, Тарлаћ Милана, Матијевић Бојана, јер су они сви учествовали у наношењу телесних повреда

пок.Брису Татону на платоу Обилићевог венца, када је задобио и описану тешку телесну повреду опасну по живот, а затим, иако су на његовом лицу већ биле јасно уочљиве отеклине у пределу леве стране лица, и било је јасно, да је он већ на платоу Обилићевог венца тешко повређен, гурали су га, вукли га сви заједно по платоу Обилићевог венца, пре него што су га снажно одгурнули и притисли на ограду, а затим га на описани начин намерно бацили са ограде степеништа. Оштећени је већ на платоу Обилићевог венца, пре него што је бачен са ограде степеништа, био много повређен, и то много више него што би се то могло сматрати обичним нападом, који није требао да доведе до тешких последица, а до којих је довео.

За постојање кривичног дела убиство није неопходна намера учиниоца да неко лице лиши живота. Довољно је постојање свести код њега о могућности поступања смрти и пристајања на ту последицу. Стога, по оцени суда, није одлучујуће, да ли су окривљени из Теразијског парка кренули организовано у намери да пребију навијаче ФК "Тулуз". Мотив као покретач одлуке код учиниоца овог кривичног дела не улази у појам његовог умишљаја и није од значаја за заснивање кривичне одговорности оптуженог и од значаја је за одлуку о степену његове кривичне одговорности и одлуку о казни. Умишљај се изводи из чињенице и понашања саокривљених, међу којима и окривљеног Прелић Ђорђа, да су га сви заокружили истовремено, да су га истовремено тукли средствима подобним да тело тешко повреди, да су њихови ударци били усмерени на виталне делове тела, главу, лице, груди, да су били свесни да предузетим радњама могу сада пок.Бриса Татона и лишити живота и да су на то предузимајући све ове радње и пристали, да је окривљени Прелић Ђорђе при утврђеним околностима био свестан да радњама које предузима заједнички са осталим саокривљенима, а које су напред наведене, упућивањем бројних удараца у главу и тело оштећеног на платоу и његовим бацањем са висине може проузроковати његову смрт, на шта је према утврђеним околностима и пристао, а што опредељује његов и њихов умишљај у односу на извршено кривично дело.

Из предузетих радњи Прелић Ђорђа и осталих саокривљених који су како је напред утврђено тукли и бацили оштећеног, произилази логичан закључак да је код окривљеног Прелић Ђорђа, заједно са напред наведеним саокривљенима, постојао јединствени умишљај, да је Прелић Ђорђе као и свако од њих понаособ, пристао на радњу извршења оног другог, те и на последице које је свако од њих проузроковао. Обзиром на јединствени умишљај Прелић Ђорђа са саокривљенима који су учествовали у нашошењу повреда и бацању оштећеног, услед којих је наступила смртна последица, постоји кривична одговорност окривљеног Прелић Ђорђа, као и сваког од њих за наступелу последицу, јер су они, па и окривљени Прелић, пристали на последицу, преузимајући радње за које су били свесни да такву последицу могу произвести. Суд је закључио да је окривљени Прелић, пристао на радње свих осталих извршилаца, те да је стога саизвршилац у остварењу битних елемената кривичног дела тешког убиства. Окривљени је, као и напред наведени саизвршиоци у извршењу овог кривичног дела, био свестан да услед таквог његовог и њиховог поступања, може настати смртна последица код оштећеног и на такву последицу је пристао, а у извршењу кривичног дела поступао је са евентуалним умишљајем, предузимајући активне радње повређивања сада

пок.Бриса Татона, све до његовог пада тела у ограђени простор између јавне гараже и степеништа. Делатност окривљеног Прелић Ђорђа заједно са свим саокривљенима, представља саставни део радње извршења кривичног дела и њихова делатност је узрок наступеле последице, те је стога делатност сваког од њих, па и окривљеног Прелић Ђорђа, узрок наступеле смртне последице.

По налажењу суда, појединачна одговорност саокривљених, настаје када њихове радње доприносе или имају утицаја на последицу, а учињена су са знањем да тиме помажу главном извршиоцу у извршењу. Обзиром да су га они сви заокружили и да је изведеним доказима утврђено, да је међу њима био и окривљени Прелић Ђорђе, да би на тај начин дошли до нападнутог, и да би му онемогућили бекство или указивање помоћи од многобројних присутних на платоу Обилићевог венца, да га је окривљени Прелић заједно са свима, док су се налазили у његовој близини наизменично тукли, да је окривљени Прелић, заједно са свима био око њега и у моменту његовог бацања са ограде степеништа, он је, као и сви нападачи, по оцени суда, свестан намере оних који га намерно бацају са ограде степеништа и свестан значаја њиховог међусобног деловања на нападнутог, међусобне помоћи у његовом гурању-одгуравању на ограду степеништа платоа, да својим присуством у његовој непосредној близини онемогућава заједно са наведеним саизвршиоцима, да му се пружи било каква помоћ или да се евентуално придигне и побегне, и да учествује до самог пада његовог тела на нижу подлогу, у радњи извршења. Стога је смрт Бриса Татона, која је настала као последица повреда главе, а које су настале и на платоу Обилићевог венца и услед пада на нижу површину услед његовог намерног бацања последица њиховог заједничког деловања.

Окривљени Прелић Ђорђе је са саокривљенима који су осуђени деловао у истом циљу, саглашавајући се са свим предузетим радњама осталих саокривљених, свестан да својим предузетим радњама и повређивањем пок.Бриса Татона на описани начин може доћи до лишавања његовог живота, па је на то и пристао.

У доказном поступку суд је утврдио постојање узрочно последичне везе између тешког телесног повређивања и смртне последице, а при томе утврдио је и постојање свести код окривљеног, да предузетим радњама са саокривљенима који су му заједнички нанели повреде, може проузроковати тешку телесну повреду опасну по живот, уз постојање свести о могућности наступања смртне последице и његовог пристања на исту, а што се утврђује из објективних околности. Окривљени је свестан да је сада пок.Брисе Татон већ био тешко телесно повређен на платоу Обилићевог венца и свестан да даљим његовим повређивањем, а затим и бацањем његовог тела са наведене висине, са ограде степеништа, може проузроковати његову смрт. Тешке телесне повреде које су сада пок.Брису Татону нанете у моменту доношења, биле су опасне по живот, а што значи да је окривљени био свестан, да услед тога може наступити његова смрт и да је на то пристао, а што је видљиво и обзиром на чињеницу да су га након нанетих бројних повреда на платоу Обилићевог венца, а међу њима и тешке телесне повреде опасне по живот, бацили са ограде степеништа са висине од 4,28 метара, а затим напустили лице места и разбежали се по граду, на све стране, остављајући сада пок.Бриса Татона беспомоћног, са свим задобијеним телесним повредама у ситуацији опасној по живот. Ове повреде они су му

нанели у временском и просторном континуитету, сви заједно и при томе су јасно испољили вољу да му се зада што више повреда, те је јасно да су сви они били свесни да својим активним учествовањем у овом догађају, задавањем ударца сада пок.Брису Татону, а затим и његовим бацањем са ограде степеништа, врше над њим безобзирно насиље и то у мери која објективно може да проузрокује његову смрт, а тога је био свестан и Прелић Ђорђе. Стога је јасно да је последица која је настала, у виду смрти сада пок.Бриса Татона, резултат заједничког деловања ових саоптужених као целине, и окривљеног Прелић Ђорђа, те је с тога закључак суда да су сви они пристали на последицу која је наступила, а на коју је пристао и окривљени Прелић.

Повређивање пок.Бриса Татона посматрано у динамици и повезаности целокупног догађаја, унапред смишљеног и детаљно организованог напада у оквиру кога је извршено, по оцени суда, представља повређивање при безобзирном и насилничком понашању како Прелић Ђорђа, тако и саокривљених који су учествовали у догађају како је то описано у изреци пресуде. Напад је организован у самом центру Града Београда, у шетачкој зони, где је у време када је напад извршен на платоу Обилићевог венца било доста људи, а у кафићима бројни гости и домаћи и страни држављани, а и старији људи и мајке са малолетном децом. Без обзира на то, окривљени Прелић, заједно са наведеним саокривљенима, притајено и неопажено долазе на плато Обилићевог венца са свих страна, из правца „Мажестика“, степеништем из правца улице Маршала Бирјузова, из правца „Миленијума“, распоређују се код пролаза, стављају маске на лице, пале бакље, ломе инвентар кафића, бацају бакље у разним правцима, а упаљеним бакљама стварају дим и онметају присуте у оријентацији при покушају бекства. Упаљеним бакљама покушавају да Француским навијачима пале лица, пале им косе, а оне који успевају да побегну јуре по платоу, обарају их и туку, а јуре их и по околним улицама. Предузимањем конкретних радњи према пок.Брису Татону његовим бацањем са степеништа које воде на плато Обилићевог венца из улице Маршала Бирјузова и према снимцима са сигурносних камера који су емитовани на главном прегресу, код случајних пролазника и грађана на платоу Обилићевог венца изазивају ужас и неверицу, а што свакако представља насилништво и афирмацију моћи, снаге окривљених, самоистичање и презир према патњама других. Они се не обазире што пок.Брис Татон док лежи на платоу Обилићевог венца вришти од болова, запомаже, моли их да га више не туку, а што су очигледно чули обзиром да у својим одбранама то наводе, а што само говори о његовом страху, болу и о томе колико је сурово премлаћен, од стране више лица. Они су при томе неосетљиви за његове патње и болове, неосетљиви су што их он моли да престану да га туку, што плаче, јауче и урла и говори на енглеском „стоп“ и настављају и поред тога сви да га туку, а без икаквог повода, ради самоистичања и самодоказивања. Очигледно је да су они били спремни да угрозе сваку друштвену вредност па и живот човека, и исказујући ту спремност, и повређују и угрожавају не само живот сада пок.Бриса Татона, већ и више нападнутих лица. Они настављају да га туку немилосрдно и њихова безобзирност се огледа управо и у томе што им он за то није дао никаквог повода и што су га тукли само зато што је навијач ФК „Тулуз“, а њихова безобзирност се огледа и у бројним повредама које су му нанете ударцима по телу и глави разним предметима, рукама и ногама, а посебно у његовом бацању са висине од 4,28 метара, са ограде степеништа у присуству бројних лица, иако је било очигледно

да је већ био повређен, а што је све за последицу имало његову смрт. Окривљени Прелић Ђорђе је био свестан да се заједно са савијачима других навијачких група ФК "Партизан" безобзирно и насилнички понаша, био је, по оцени суда, свестан да оваквим својим чињењем може са саизвршиоцима проузроковати смрт сада пок.Бриса Татона, па је, без обзира на то, све наведене радње предузео пристајући и на ову последицу.

Убиство при безобзирном и насилничком понашању је убиство извршено из хулиганских побуда, безобзирним и насилничким понашањем. Пок.Брису Татону нанете су на Обилићевом венцу тешке телесне повреде опасне по живот које су у непосредној узрочној вези са наступелом смртном последицом, а управо безобзирност исказана приликом поношења ових повреда указује на висок степен друштвене опасности овог кривичног дела.

Поред кафића у којима се налазе гости, саокривљени стоје у поподневним сатима, са дрвеним палицама и наочиглед присутних, дрвеном палицом ударају у пределу главе и потиљка, оштећеног Јаковљевић Александра, на самом улазу у кафић у који он бежи, трче и јуре остале нападнуте Француске држављане који беже, обарају их, а затим их шутирају, отимају им ствари док они, немоћни да се супротставе леже на платоу Обилићевог венца. Са навученим капуљачама, маскама, својом појавом стварају страх код присутних и без обзира на присутност великог броја људи на платоу Обилићевог венца бацају бакље, а доласком из свих праваца и заокруживањем платоа Обилићевог венца стварају слику страха и ужаса за све присутне на платоу Обилићевог венца. Овакво понашање има карактер психичког и физичког малтретирања не само оштећених, већ свих присутних на месту догађаја. Оваквим понашањем саокривљени нису имали обзира за мир и осећања личне сигурности других, а телесни интегритет и част других лица нису им представљале вредности достојне поштовања. Све то чине ради афирмације своје моћи и снаге и све то на безобзиран начин, лишени сваког осећаја одговорности за своје понашање. При томе, разлог њиховог деловања је само то што нападнути, међу којима су и оштећени Брис Татон и напред наведени оштећени француски држављани, навијају за ФК "Тулуз", који је те вечери играо утакмицу са ФК "Партизан," чији су они навијачи. Све то чине по унапред утврђеном плану и договору, а да је постојао договор произилази из утврђене динамике која је претходила догађају, а која почиње критичног дана када се игра утакмица од јутарњих сати, описаним радњама Пузигаћа Дејана и описаним радњама осталих саокривљених. Ово се посебно огледа у томе што саокривљени Пузигаћа и саокривљени Грковић, након што су лоцирали Француске држављане, обилазе, осматрају, праве план како и са којих страна да их нападну и касније тај план спроводе, а окривљени Прелић и саокривљени Марковић у складу са својом улогом истакнутих вођа навијача "Партизана" најутицајније навијачке групе "Алкатраз" у којој су углавном старији навијачи "Партизана" долазе пре свих на плато Обилићевог венца седају преко пута баште кафића у којој се налазе Француски држављани и осматрају реализацију договореног напада, за који су очигледно знали, јер су имали комуникацију са лицима која су била у вези са осталим саокривљенима, дрвенствено вођом навијача навијачке групе „Алкатраз“ Милошем Радисављевићем „Кимијем“, затим „Симом Србијом“ једним од вођа исте навијачке групе, затим и са другим лицима наведеним у Извештају и шеми УКП-а у свему као напред, те одласком пре догађаја на

стадион ФК "Партизан" и на места где су се нападачи окупљали, тако да су и поред изостанка телефонске комуникације и СМС порука између Прелића и Марковића са једне стране и осталих саокривљених нападача са друге стране, били у току динамике целог догађаја, сходно чему су и стигли на Обилићев венац уочи напада и очигледно у ту сврху, где су чекали долазак и окупљање Партизанових навијача на плато Обилићевог венца, који пристижу по утврђеном плану из разних правца, а навијачка група "Иридућибили" на челу са њиховим вођом саокривљеним Грковић Иваном степеништем у чијој близини седе навијачи ФК "Тулуз", а затим када је напад и отпочео окривљени Прелић и саокривљени Марковић, као и саокривљени Пузигаћ,а који је са групом коју је предводио дошао из правца "Мажестика", улећу у масу навијача навијачке групе "Иридућибили" која заокружује и туче сада пок.Бриса Татона. При томе, напад врше подмукло, у моменту када се Француски навијачи и не надају да су већ окружени нападачима и у моменту када су потпуно онемогућени да пруже било какав отпор, а неспорно је да га нису ни пружили, тако да је суд утврдио да је постојао напад у коме су саокривљени тукли француске навијаче и оштећеног Јаковљевић Александра и сада пок.Брис Татона који је био немоћан и да устане, а да није било никакве "туче", која би подразумевала и узвраћање на напад, при чему су поступали и насилнички и безобзирно.

Суд је у поновљеном поступку према Прелић Ђорђу, утврдио да је окривљени Прелић Ђорђе у изреци пресуде описаним радњама, извршио у саизвршилаштву тешко убиство из члана 114 тачка 2 у вези члана 33 Кривичног Законика, па га је за ово дело огласио кривим и изрекао му казну у скаладу са законом.

Суд је утврдио да је окривљени Прелић Ђорђе при извршењу кривичног дела поступао у урачунљивом стању,а његова урачунљивост је утврђена вештачењем комисије вештака састављене од психијатра Др. Душанке Чорак и специјалисте Наде Јанковић, које је суд у потпуности прихватио као стручно и објективно и које током поступка није доведено у сумњу,а ни странке му нису приговориле, са евентуалним умишљајем јер је био свестан да поступа при безобзирном насилничком понашању, при коме заједнички са напред наведеним саизвршиоцима удара више пута чврстим предметима, вуче по платоу и на карају баца са степеништа платоа оштећеног Татона са висине од 4,28 метара, на тло између гараже и степеништа, при чему је био свестан да је оштећени тешко повређен и да код њега услед заједничког деловања са саизвршиоцима, могу наступити тешке телесне повреде опасне по живот и његова смрт,на шта је и пристао,а до које смрти је и дошло.

При одлучивању о врсти и висини казне за окривљеног, суд је применио одредбе чланова 2, 4, 5, 42, 43, 45 КЗ-а, а имао је у виду: границе казне које су законом прописане за наведено кривично дело, сврху кажњавања и сврху генералне и специјалне превенције,па је сходно одредби члана 54. КЗ-а, ценно све околности које утичу на висину казне и то: од олакшавајућих околности ценно је чињеницу да окривљени до сада није осуђиван за дела исте врсте,његове личне прилике и породичну ситуацију, јер је окривљени породичан човек,ожењен и отац малолетног детета, његово коректно држање пред судом и признање одређених чињеница које је суду олакшало утврђивање одлучних околности догађаја, као и његову конкретну улогу у догађају,а од

отежавајућих околности за окривљеног је ценио његову ранију осуђиваност, па је нашао да ће се казном затвора у трајању од 12 година, према њему постићи сврха кажњавања и циљеви како генералне тако и специјалне превенције и утицати да убудуће не врши кривична дела, а у коју казну му је сходно члану 63 КЗ-а урачунао и време проведено у екстрадиционом притвору почев од 1.3.2013.године до 4.6.2014. године, време на издржавању казне затвора почев од 4.6.2014.године до 18.6.2015.године и време проведено у притвору почев од 18.6.2015. године па надаље, у свему као у изреци пресуде.

Претходно је суд, имајући у виду да је окривљеном Прелић Ђорђу дозвољено понављање поступка, јер је првобитна пресуда била донета када му се судило у одеуству, због тога што је од догађаја постао недоступан суду, на основу члана 478 ЗКП-а ставио ван снаге пресуду Вишег суда у Београду К.3012/10 од 25.1.2011.године, преиначену пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 3606/11 од 28.10.2011.године и то у погледу овде окривљеног Прелић Ђорђа.

На основу члана 264 ЗКП-а суд је одлучио да ће о трошковима поступка решити накнадно, посебним решењем, јер у овом поступку није било довољно елемената за одлуку о трошковима поступка.

Суд је као сувишан одбио предлог одбране и то да се на главном претресу репродукује снимак емисије РТС-а коју је урадио новинар Драган Паликућа о овом спорном догађају, а у којој емисији је дао изјаву овде саслушани сведок [REDACTED], из разлога што се ради о новинарској репортажи, која на извештај начин представља ауторско дело и новинарску интерпретацију догађаја, а сведок Црепуља саслушан је непосредно на главном претресу у присуству странака.

Суд је одбио предлог одбране да се комисији вештака и то: Др.Алемријевићу-Др.Милосављевићу и трасологу Бусарчевићу предочи исказ сведока [REDACTED] као и да се исказ овог сведока који је дао у поступку по предлогу осуђеног Грковић Ивана за понављање кривичног поступка који је према њему у вези овог догађаја вођен, јер се ради о лицу које није саслушано у својству сведока у ранијем поступку, већ је саслушано по предлозима појединих осуђених за понављање кривичног поступка, који поступак је по палажењу суда сам по себи одвојен од поновљеног поступка према овде окривљеном Прелићу, па не би било непосредности и расправности у овом поступку, нити би се сведоку могла постављати питања непосредно нити постоји његов исказ дат у таквим условима који би се могао прочитати, а по налажењу суда овај сведок је био прихваћен да се саслуша на овом главном претресу, али је остао недоступан суду и поред чињенице да је суд имао разумевања да он живи у Шведској и више пута одлагао претрес како би га саслушао, па је суд отклонио извођење тог доказа као нецелисходног обзиром да је закључио код утврђеног чињеничног стања да његов исказ није кључан те да су околности на које је предложено саслушање овог сведока утврђене напред оцењеним и изведеним доказима.

Одбијен је као сувишан предлог да се од Трећег одељења УКПа тражи целокупан спис преткривичног поступка вођен поводом овог догађаја у коме је страдао Брис Татон, јер су то акти полиције за које је ЗКП-ом прописано шта се може, а шта не може користити у даљем току кривичног поступка, па се као такви и не би могли користити као доказ, нити је суд закључно да би се увидом у исте дошло до нових и битних чињеница које већ нису утврђене у овом кривичном поступку изведеним доказима.

Одбијен је предлог да се у својству сведока саслуша талашњи истражни судија Небојша Живковић, јер се у списима предмета налази службена белешка истражног судије у којој су наведени разлози зашто није изашао на увиђај када је обавештен о догађају, те тако он не би ни имао ближа сазнања о овом догађају, а одбијен је и предлог да се у својству сведока саслуша лекар Др. Владан Вукосављевић, као сувишно јер о повредама сада пок. Татона постоји медицинска документација, обдукциони записник, токсиколошка анализа и заједнички налаз и мишљење лекара судске медицине Др. Алемпијевића и Др. Милосављевића, па суд то сматра сувишним.

Одбијен је предлог одбране да се изврши реконструкција догађаја на лицу места из разлога протекла времена и чињенице да је општепознато да је у време суђења лице места измењено јер је била у току делимична реконструкција лица места, осим тога окривљени не признаје своје учешће па не би имао много тога да покаже на лицу места, саокривљени који су правноснажно осуђени, не би могли бити позвани на лице места и саслушани на околност њихове верзије догађаја јер је то изричито забрањено одредбама члана 481 став 2 ЗКП-а, које се односе на поступак приликом понављања кривичног поступка лицу коме је суђено у одсуству, а и сами вештаци судске медицине и трасолог заједно са вештаком криминалистичке технике Владом Манговским били су три пута од стране суда упућивани на лице места како ради провере свог налаза и мишљења тако и ради провере изведених доказа у повезаности са њиховим заједничким налазом и мишљењем о чему су се изјаснили и у основном налазу и мишљењу и у допунском и приликом саслушања на главном претресу.

Суд је одбио предлог одбране да се на главном претресу непосредно саслуша саокривљени, сада правноснажно осуђени Станковић Дејан, а према предлогу браниоца адвоката Југослава Типтора из поднеска од 10.11.2015.године, из разлога што је то одредбом члана 481 став 2 ЗКП-а, која се у овом поступку примењује изричито забрањено, а предвиђено је да се упознавање са садржином исказа осуђеног саучесника обавља у складу са чланом 406 став 1 тачка 5 ЗКП-а, како је суд и учинио, а суд није засновао осуђујућу пресуду искључиво на исказу саокривљеног Станковић Дејана, јер је исти ценио у повезаности са другим изведеним доказима, као напред, а суд сматра да је у случају исказа овог саокривљеног не ради о једином и одлучујућем доказу, нити о доказу „рекла-казала“, јер су саокривљени Станковић, као и други саокривљени сви били чланови навијачких група истог клуба, међусобно блиски и сви су били учесници догађаја.

Суд је одбио да узме на увид налаз и мишљење сада покојног вештака судске медицине Др Душана Дуњића, који је приложен уз жалбу на пресуду саокривљеног Ивана Грковића, јер тај доказ није ни био одређен од стране суда да се изведе, као ни вештачење од стране тог вештака, тако да су тај налаз и мишљење тог вештака прибављени мимо суда од стране одбране.

Записничар
Јелена Вулићевић

Председник већа-судија
Оливера Пајић

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ:

Против ове пресуде дозвољена је жалба у року од 15 дана од дана пријема писменог отправака пресуде, Апелационом суду у Београду, а преко овог суда.